

DET KONGELIGE
JUSTIS- OG BEREDSKAPSDEPARTEMENT

Rundskriv

Nr.
G-02/2020

Vår ref.
19/3561

Dato
19.02.2020

RUNDSKRIV OM NORDISK-EUROPEISK ARRESTORDRE

Forord

Rundskriv om nordisk-europeisk arrestordre omhandler pågripelse og overlevering av personer mellom Norge og medlemsstater i Den europeiske union etter reglene i arrestordreloven med tilhørende forskrift.

Arrestordreloven implementerer både konvensjon 15. desember 2005 om overlevering for straffbare forhold mellom de nordiske land (konvensjon om nordisk arrestordre) og avtale 28. juni 2006 mellom Den europeiske union, Island og Norge om overleveringsprosedyre mellom partene (parallellavtalen).

Konvensjon om nordisk arrestordre trådte i kraft 16. oktober 2012, og arrestordreloven trådte i kraft for nordiske arrestordrer fra samme dato. Overlevering av lovbrøtere i Norden er omhandlet i Justis- og beredskapsdepartementets rundskriv G-12/2012.

Saker om utlevering til land utenfor Norden og EU vil fortsatt reguleres av lov 13. juni 1975 nr. 39 om utlevering av lovbrøtere m.v. (utleveringsloven). Behandlingen av slike saker er nærmere beskrevet i Justisdepartementets rundskriv G-19/2001 Internasjonalt rettslig samarbeid i straffesaker Del II.

Rundskriv om nordisk-europeisk arrestordre retter seg særlig mot politi- og påtalemyndighet og domstolene, men vil også være nyttig for andre som har befatning med denne typen saker. Direktivene til påtalemyndigheten er utformet i samråd med Riksadvokaten.

Rundskrivet omhandler ikke soningsoverføring, som er overføring av en domfelt til soning i et annet land enn der straffen er ilagt.

Den delen av arrestordreloven som regulerer nordisk-europeiske arrestordrer trådte i kraft 1. november 2019. Rundskrivet trer derfor i kraft straks.

Fredrik Bøckman Finstad
ekspedisjonssjef

Liv Christina Houck Egseth
fagdirektør

Saksbehandler:
Sonja Beadle
seniorrådgiver

Innholdsfortegnelse	
DEL I INNLEDNING	5
DEL II OVERLEVERING FRA NORGE	6
1. Innledning og oversikt over tidsfrister	6
2. Kompetanse til å avgjøre en nordisk-europeisk arrestordre	7
3. Krav til utforming av en nordisk-europeisk arrestordre	8
4. Saksbehandlingen.....	9
4.1 Oversendelse av arrestordren til påtalemyndigheten.....	9
4.2 Pågripelse, varetektsfengsling og andre tvangsmidler	10
4.2.1 Pågripelse	10
4.2.2 Den ettersøktes rettigheter og avhør.....	11
4.2.3 Varetektsfengsling og fengslingsfrister	12
4.2.4 Andre tvangsmidler	14
4.3 Avgjørelse om overlevering	14
4.3.1 Innledning.....	14
4.3.2 Påtalemyndighetens forberedende behandling	14
4.3.3 Rettens behandling av arrestorden	15
4.3.4 Saksbehandlingen etter rettens kjennelse.....	16
4.4 Oppsummering av saksgangen	18
5. Iverksettelse av avgjørelse om overlevering	18
5.1 Frister for overlevering.....	18
5.2 Utsatt iverksettelse - tungtveiende humanitære hensyn	19
5.3 Utsatt eller midlertidig overlevering - norsk strafforfølgning eller fullbyrding	19
6. Vilkår for overlevering.....	20
6.1 Innledning	20
6.2 Krav til straffetrusselen og idømt straff	20
6.3 Dobbel straffbarhet	21
6.3.1 Hovedregel	21
6.3.2 Unntak fra vilkåret om dobbel straffbarhet	22
7. Avslagsgrunner.....	23
7.1 Obligatoriske avslagsgrunner.....	23
7.1.1 Amnesti.....	24
7.1.2 Kriminell lavalder	24
7.1.3 Forbudet mot dobbel strafforfølgning.....	24
7.1.4 Handling utført i Norge	27
7.1.5 Forholdet til menneskerettighetene	27
7.2 Valgfrie avslagsgrunner.....	30
7.2.1 Strafforfølgning i Norge for samme forhold.....	30
7.2.2 Strafforfølgning i land utenfor Schengen for samme forhold.....	30
7.2.3 Overlevering av norske borgere eller fast bosatte for straffullbyrding	31
7.3 Andre avslagsgrunner	32
7.3.1 Politiske lovbrudd	32
7.3.2 Uteblivelsesdommer og livstidsstraff	32
7.4 Norske borgere	33
7.4.1 Hovedregel og oversikt over særregler	33
7.4.2 Vilkår ved overlevering av norske borgere	34
7.4.3 Overlevering av norske borgere og bosatte til strafforfølgning.....	34
8. Andre bestemmelser	35
8.1 Konkurrerende anmodninger	35
8.2 Midlertidig overføring for avhør	36

8.3 Beslag og overlevering av gjenstander	36
8.4 Opplysning om utholdt varetekt	37
8.5 Kostnader i forbindelse med arrestorden	37
8.6 Transitt.....	37
8.7 Immunitet.....	38
DEL III OVERLEVERING TIL NORGE	38
1. Innledning.....	38
2. Kompetanse til å utstede nordisk-europeiske arrestordrer	39
3. Utstedelse av en nordisk-europeisk arrestordre	39
4. Etterlysning og oversendelse av nordisk-europeiske arrestordrer.....	41
5. Den iverksettende staten krever garantier for overlevering.....	41
6. Gjennomføring av overlevering.....	42
7. Transitt	42
8. Opplysning om utholdt varetekt.....	43
9. Ny straffutmåling ved overlevering.....	43
DEL IV SPESIALITETSPRINSIPPET	44
1. Innledning.....	44
2. Overlevering fra Norge	44
3. Overlevering til Norge.....	45
DEL V VIDEREOVERLEVERING OG UTLEVERING VIDERE	45
1. Overlevering videre	45
2. Utlevering videre til tredjeland	47
DEL VI ANNET.....	47
1. Ikrafttredelse	47
2. Nærmere om SIS og INTERPOL.....	48
DEL VII VEDLEGG	48

DEL I INNLEDNING

Lov 20. januar 2012 nr. 4 om pågriping og overlevering til og frå Noreg for straffbare forhold på grunnlag av ein arrestordre (arrestordreloven) gjelder overlevering av personer mellom Norge og medlemsstater i Den europeiske union (nordisk-europeisk arrestordre) og mellom Norge og andre nordiske stater for straffbare forhold på grunnlag av en arrestordre (nordisk arrestordre).

Arrestordreloven implementerer to avtaler Norge har inngått, nemlig konvensjon 15. desember 2005 om overlevering for straffbare forhold mellom de nordiske land (konvensjon om nordisk arrestordre) og avtale 28. juni 2006 mellom Den europeiske union, Island og Norge om overleveringsprosedyre mellom partene (parallellavtalen), se DEL VII Vedlegg 1. Avtalen er en parallellavtale til EUs rammeavgjørelse om den europeiske arrestordren og overleveringsprosedyrer mellom medlemsstatene 13. juni 2002.¹

Konvensjon om nordisk arrestordre trådte i kraft 16. oktober 2012, og arrestordreloven trådte i kraft for nordiske arrestordrer fra samme dato. Overlevering av lovbrøtere innen Norden er behandlet i Justis- og beredskapsdepartementets rundskriv G-2012/12.

Parallellavtalen med EU trådte i kraft 1. november 2019, og den delen av arrestordreloven som gjelder nordisk-europeiske arrestordrer trådte i kraft fra samme dato. Fra 1. november 2019 trådte også forskrift til arrestordreloven (arrestordreforskrifta) i kraft.

Parallellavtalen er basert på den europeiske arrestordren, som gjerne forkortes EAW, og tar utgangspunkt i denne. Det er samtidig enkelte prinsipielt viktige forskjeller.

Parallellavtalen inneholder forenklete regler og prosedyrer om overlevering av personer for straffbare forhold. Den nordisk-europeiske arrestordren innebærer et systemskifte sammenlignet med utleveringsinstituttet. For å markere dette benytter loven betegnelsen «overlevering» i stedet for den tradisjonelle betegnelsen «utlevering».

Det er vanlig å benytte begrepet «utferdigende myndighet» om myndighetene i staten som utsteder arrestordre, og «iverksettende myndighet» om myndighetene i staten som behandler arrestordren.

Den nordisk-europeiske arrestordren bygger på prinsippet om gjensidig tillit, noe som innebærer at en rettslig avgjørelse i en medlemsstat skal legges til grunn i en annen medlemsstat uten nærmere prøving av avgjørelsen truffet i den første staten.

Arrestordreloven skiller seg fra utleveringsloven på flere punkter:

- Betegnelsen «utlevering» erstattes med «overlevering»
- Utleveringsbegjæring erstattes av nordisk-europeisk arrestordre
- Det innføres en plikt til å etterkomme arrestordren med mindre det foreligger en avslagsgrunn som er hjemlet i parallellavtalen og i arrestordreloven
- Avslagsgrunnene er færre enn etter utleveringsloven
- Norske borgere kan overleveres
- Kravet om dobbel straffbarhet avskaffes for bestemte sakstyper
- Påtalemyndigheten treffer som hovedregel avgjørelse om overlevering selv om den ettersøkte ikke samtykker
- Det innføres korte frister for avgjørelse og iverksettelse av arrestordren

---

¹ 2002/584/JHA.

- Det oppstilles en presumsjon for varetektsfengsling i overleveringssakene for personer over 18 år

Overlevering innebærer overføring av en person som er siktet, tiltalt eller domfelt i en straffesak fra iverksettende stat til utferdigende stat. Overlevering må ikke forveksles med utvisning etter utlendingsloven, som innebærer at vedkommende ikke lenger er ønsket i Norge av norske myndigheter, for eksempel dersom vedkommende har begått straffbare forhold her i riket. En arrestordre har forrang foran et utvisningsvedtak. Etter parallellavtalen har Norge en folkerettslig forpliktelse til å etterkomme en arrestordre fra et land innenfor EU, med mindre en av avslagsgrunnene i avtalen er oppfylt.

Arrestordreloven vil gjelde for nordisk-europeiske arrestordre som er mottatt etter at loven trer i kraft, jf. arrestordreloven § 42 andre ledd. Dette gjelder selv om det straffbare forholdet arrestordren gjelder er begått før loven trådte i kraft.²

Utleveringsbegjæringer fra EU-land som er mottatt før lovens ikrafttredelse, skal behandles etter lov 13. juni 1975 nr. 39 om utlevering av lovbrytere m.v. (utleveringsloven), jf. arrestordreloven § 42 andre ledd.

Saker om utlevering til land utenfor Norden og EU vil fortsatt reguleres av utleveringsloven etter at arrestordreloven trer i kraft.

DEL II OVERLEVERING FRA NORGE

1. Innledning og oversikt over tidsfrister

En sak om overlevering fra Norge til en medlemsstat i EU starter enten med at norsk politi påtreffer en person som er etterlyst via Interpol eller SIS, eller ved at norsk politi mottar en arrestordre direkte fra et EU-land.

En person som det er utstedt en nordisk-europeisk arrestordre på, skal som hovedregel pågripes så snart som mulig, jf. arrestordreloven 13 første ledd. Dette er for å sikre at overlevering kan skje i samsvar med og innenfor de gjeldende frister. Det er kun i tilfeller der det er klart at overlevering må avslås etter arrestordreloven § 5 andre ledd, §§ 6 til 8 eller § 12 at den ettersøkte ikke pågripes. Reglene som gjelder for pågrepelse er nærmere redegjort for i DEL II punkt 4.2.1.

Det er en presumsjon for at den ettersøkte skal varetektsfengsles, se DEL II punkt 4.2.3. Er den ettersøkte under 18 år, skal pågrepelse likevel bare skje dersom det er særlig påkrevd, og varetektsfengsling kan kun skje dersom det er tvingende nødvendig.

Påtalemyndigheten skal straks fremme saken for retten, se DEL II punkt 4.3.2. Dersom alle opplysninger foreligger, kan retten samtidig ta stilling til både spørsmålet om varetekt og om vilkårene for overlevering er til stede.

Se mer om saksbehandlingen i DEL II punkt 4.

- Pågrepelse: *snarest mulig*, jf. arrestordreloven § 13 første ledd første punktum
- Eventuell varetektsfengsling: *senest innen 3 dager etter pågrepelse*, jf. arrestordreloven § 13 tredje ledd første og andre punktum
- Saken sendes til retten for å avgjøre om vilkårene for overlevering er til stede: *straks*, jf. arrestordreloven § 14 første ledd første punktum

² Prop.137 LS (2010-2011) s. 65.

- Rettskraftig kjennelse ved samtykke til overlevering: *straks og senest innen 1 uke* fra samtykket ble gitt, jf. arrestordreloven § 14 andre ledd fjerde punktum
- Rettskraftig kjennelse uten samtykke: *senest 45 dager etter pågripelse*, jf. arrestordreloven § 14 tredje ledd femte punktum
- Ankefrist: *3 dager*, jf. arrestordreloven § 14 tredje ledd tredje punktum
- Saken sendes til påtalemyndigheten etter at rettskraftig kjennelse foreligger: *straks*, jf. arrestordreloven § 14 tredje ledd sjette punktum
- Påtalemyndighetens avgjørelse: *innen 3 arbeidsdager*, jf. arrestordreloven § 14 tredje ledd sjette punktum
- Klagefrist: *3 dager*, jf. arrestordreloven § 14 sjette ledd fjerde punktum
- Klageinstansens vedtak: *straks og så vidt mulig innen 3 arbeidsdager*, jf. arrestordreloven § 14 sjette ledd femte punktum
- Underretning til utferdigende myndighet: *straks*, jf. arrestordreloven § 14 syvende ledd første punktum
- Iverksettelse av overlevering: *snarest mulig og senest innen 10 dager* etter at det foreligger endelig overleveringsvedtak, jf. arrestordreloven § 30 første ledd første punktum

2. Kompetanse til å avgjøre en nordisk-europeisk arrestordre

Dersom det foreligger en arrestordre med vesentlige mangler, kan den avslås i medhold av arrestordreloven § 5 annet ledd. Kompetansen tilligger statsadvokaten, se nærmere DEL II punkt 4.1.

Som hovedregel skal påtalemyndigheten avgjøre om en nordisk-europeisk arrestordre skal etterkommes, etter at retten ved kjennelse har avgjort at vilkårene for overlevering er oppfylt, jf. arrestordreloven § 14 første ledd andre punktum og tredje ledd siste punktum.

Påtalemyndigheten i politiet avgjør som hovedregel om en nordisk-europeisk arrestordre skal etterkommes når den ettersøkte har samtykket til overlevering, jf. arrestordreloven § 14 tredje ledd. Kompetansen tilligger politijurister som er tildelt utvidet påtalekompetanse i medhold av straffeprosessloven § 67 tredje ledd andre punktum, jf. arrestordreforskrifta § 4 første ledd.

Dersom den ettersøkte ikke har samtykket til overlevering, eller den ettersøkte er siktet for forhold der statsadvokaten eller riksadvokaten har påtalekompetanse, treffer statsadvokaten avgjørelsen. Dersom riksadvokaten har tatt ut tiltale mot den ettersøkte, skal riksadvokaten informeres før avgjørelsen treffes, jf. arrestordreforskrifta § 4 andre ledd. Avslag treffes likevel av politijurister med utvidet påtalekompetanse når det skjer på bakgrunn av en rettskraftig kjennelse om at vilkårene for overlevering ikke er til stede.

Statsadvokaten treffer også avgjørelsen dersom det foreligger to eller flere nordisk-europeiske arrestordrer eller en nordisk-europeisk og en nordisk arrestordre som gjelder samme person, jf. arrestordreforskrifta § 4 tredje ledd første punktum. I de tilfeller det foreligger en nordisk-europeisk arrestordre og en utleveringsbegjæring fra en stat utenfor EU, sendes saken via statsadvokaten og riksadvokaten til Justis- og beredskapsdepartementet, jf. arrestordreloven § 29.

Se mer om konkurrerende anmodninger i DEL II punkt 8.1.

Saker etter arrestordreloven § 9 andre og tredje ledd, § 10 andre ledd og § 29 andre ledd sendes via statsadvokaten og riksadvokaten til Justis- og beredskapsdepartementet. Se DEL II punkt 4.3.4 om saksbehandlingen i disse sakene.

En arrestordre som har vesentlige mangler utgjør ikke en arrestordre. Dersom manglene ikke blir rettet opp innen en gitt frist, kan påtalemyndigheten avslå den, jf. § 5 andre ledd, se DEL II punkt 4.1.

3. Krav til utforming av en nordisk-europeisk arrestordre

En nordisk-europeisk arrestordre skal alltid utferdiges på et standardskjema, jf. arrestordreloven § 4 bokstav b.³ Skjemaet er tatt inn som vedlegg til rundskrivet, se vedlegg 1. Dette skjemaet forkortes gjerne AW. I tillegg er en europeisk arrestordre å likestille med en nordisk-europeisk arrestordre.⁴ Det betyr at en arrestordre som er utferdiget på EUs eget arrestordreskjema (forkortes gjerne EAW) også regnes som en nordisk-europeisk arrestordre.⁵

Etter arrestordreloven § 5 og § 26 skal en nordisk-europeisk arrestordre utferdiget til norske myndigheter være skrevet på norsk, svensk, dansk eller engelsk eller ha vedlagt en oversettelse til et av de nevnte språkene, samt inneholde:

- a) navn, adresse, telefon- og faksnummer og e-postadresse til den myndigheten som har utferdiget arrestordren
- b) den ettersøktes personalia og statsborgerskap
- c) opplysning om rettskraftig dom, pågripelsesbeslutning eller annen avgjørelse med samme rettskraft som ligger til grunn for arrestordren
- d) en beskrivelse av lovbruddets karakter med henvisning til straffebestemmelser som antas å ramme handlingen
- e) en beskrivelse av omstendighetene rundt lovbruddet, herunder tidspunkt, sted og omfang av den ettersøktes deltakelse
- f) den idømte straffen eller strafferammen som er fastsatt for lovbruddet i staten som har utstedt arrestordren, og
- g) så vidt mulig andre følger av lovbruddet

Se nærmere om mangelfull arrestordre i DEL II punkt 4.1.

Beslutning skal normalt fattes på grunnlag av opplysningene som fremgår i arrestordren. Underliggende dokumenter vil derfor ikke følge vedlagt.

---

³ Se også parallellavtalen artikkel 11.

⁴ Se arrestordreloven § 4 bokstav b andre punktum.

⁵ Arrestordreskjema punkt d er utformet med tanke på forpliktelsen i parallellavtalen artikkel 8 nr. 1, jf. arrestordreloven § 11 første ledd. Rammebeslutning 2009/299/JHA, som er vedtatt i etterkant av parallellavtalen, gjelder uteblivelsesavgjørelser og endrer blant annet artikkel 4 i rammebeslutningen om arrestordren 2002/584/JHA, samt punkt d i EUs arrestordreskjema (EAW). Endringen innebærer blant annet at det gis mer detaljerte opplysninger knyttet til uteblivelsesavgjørelsene. Det antas at det reviderte EAW-skjema kan godtas i Norge, så lenge utstedende stat gir eventuelle nødvendige garantier i tråd med parallellavtalen artikkel 8 nr. 1 og arrestordreloven § 11. Norsk påtalemyndighet skal alltid utstede arrestordre på skjema (AW) som ligger på KO:DE.

4. Saksbehandlingen

4.1 Oversendelse av arrestordren til påtalemyndigheten

En nordisk-europeisk arrestordre kan sendes som en internasjonal etterlysning i Schengen Information System (SIS II) og eventuelt Interpol med henblikk på pågrepelse og overlevering, eller den kan sendes direkte til iverksettende myndighet, jf. arrestordreloven § 25.

En sak om overlevering fra Norge til en medlemsstat i EU starter derfor enten med at norsk politi påtreffer en person som er etterlyst via Interpol og/eller SIS eller ved at norsk politi mottar en arrestordre direkte fra et EU-land. Politiet må straks etter pågrepelse informere utferdigende myndighet - via Kripos eller direkte - om pågrepsen og etterspørre oversatt arrestordre, hvis det ikke foreligger allerede. Norge aksepterer arrestordre på norsk, dansk, svensk og engelsk. Oversatt arrestordre bør foreligge innen syv dager etter den ble etterspurt.

Kravene som gjelder til utforming av og innholdet i en nordisk-europeisk arrestordre fremgår av DEL II punkt 3.

Dersom arrestordren har vesentlige mangler, kan påtalemyndigheten avslå den uten nærmere saksbehandling, jf. arrestordreloven § 5 andre ledd.⁶ Det fremgår av forarbeidene at en vesentlig mangel typisk vil være at arrestordren ikke inneholder de opplysningene som kreves etter første ledd, eksempelvis dersom det ikke er gitt opplysninger om grunnlaget for arrestordren, jf. første ledd bokstav c, eller dersom straffen eller strafferammen ikke er oppgitt, jf. første ledd bokstav f. Vesentlige mangler innebærer at arrestordren ikke utgjør en arrestordre, jf. § 5 andre ledd.

Forutsetningen for å avslå på dette grunnlaget er at den utferdigende staten først har fått en frist til å rette opp manglene. I anmodningen om retting må det opplyses om at arrestordren vil bli avslått dersom ikke manglene rettes innen fristen. Fristens lengde bør bero på mangelens omfang og om ettersøkte er pågrepet, og det bør settes en frist på 3 til 10 virkedager. Ettersom en arrestordre som lider av vesentlige mangler ikke utgjør en arrestordre, jf. § 5 andre ledd, gir den ikke selvstendig grunnlag for pågrepelse og fengsling. Det kan imidlertid etterlysningen gjøre, se DEL II punkt 4.2.1 og 4.2.3. Avgjørelsen om å avslå arrestordren skal være skriftlig og begrunnet.

Kompetansen til å avslå en arrestordre etter arrestordreloven § 5 andre ledd er lagt til statsadvokaten.

Tidsfristene for å behandle en nordisk-europeisk arrestordre begynner ikke å løpe før påtalemyndigheten har mottatt de nødvendige opplysningene, jf. arrestordreloven § 14 fjerde ledd.⁷

En nordisk-europeisk arrestordre utstedt av et nordisk land, skal regnes som en nordisk arrestordre og behandles i tråd med reglene som gjelder for disse, jf. arrestordreloven § 4 bokstav c.

Videre skal en registrering i SIS eller Interpol tilsvare en nordisk-europeisk arrestordre inntil oversatt arrestordre mottas, selv om etterlysningen ikke inneholder alle opplysninger som er nevnt i arrestordreloven § 5 første ledd, jf. arrestordreloven § 25

---

⁶ Jf. Prop. 137 LS (2010-2011) side 50 andre spalte.

⁷ Jf. Prop. 137 LS (2010-2011) side 56 første spalte.

tredje ledd. En SIS-registrering utløser dermed i utgangspunktet en plikt til å pågripe den ettersøkte i påvente av fremsendelse av en nordisk-europeisk arrestordre.

En nordisk-europeisk arrestordre skal sendes politimesteren på stedet der den ettersøkte oppholder seg. Gjelder arrestordren internasjonale kjerneforbrytelser, det vil si krigsforbrytelser, forbrytelser mot menneskeheten med videre, skal arrestordren sendes til Kripos. Dersom oppholdsstedet til den ettersøkte er ukjent for den utferdigende myndigheten, skal arrestordren fortrinnsvis registreres i SIS eller sendes direkte til Kripos, med anmodning om at den registreres i nasjonalt etterlysningsregister dersom vilkårene for registrering i SIS ikke er oppfylt.

Dersom arrestordren sendes til feil politidistrikt, skal politidistriktet som mottar arrestordren straks sende den videre til distriktet der den ettersøkte oppholder seg og underrette den som har utstedt arrestordren, alternativt videresende arrestordren til Kripos. Feilsending er ikke en avslagsgrunn.⁸

4.2 Pågripelse, varetektsfengsling og andre tvangsmidler

Arrestordreloven § 13 gir særregler om bruken av pågripelse og fengsling i forbindelse med nordisk-europeiske arrestordrer. Bruk av andre tvangsmidler reguleres også.

4.2.1 Pågripelse

Påtalemyndigheten i det politidistriktet hvor den ettersøkte befinner seg, tar stilling til om personen skal pågripes. Pågripelse skjer på grunnlag av opplysningene i den nordisk-europeiske arrestordren, eventuelt på grunnlag av etterlysningen i SIS. Dersom pågripelse skjer på bakgrunn av SIS-etterlysningen må det påses at den utenlandske myndigheten fremsender en fullstendig og oversatt arrestordre. Parallellavtalen bygger på prinsippet om gjensidig tillit, og utferdigende myndighet skal derfor ikke oversende underliggende dokumenter, som for eksempel pågripelsesbeslutning eller dom.

Utgangspunktet etter arrestordreloven § 13 er at den den ettersøkte skal pågripes snarest mulig, med mindre det er klart at overlevering må avslås. Den ettersøkte skal dermed ikke pågripes når det ut fra opplysningene i arrestordren er klart at det foreligger en obligatorisk avslagsgrunn, jf. arrestordreloven §§ 6 til 8, eller når det allerede på dette tidspunktet er klart at påtalemyndigheten ikke ønsker å etterkomme arrestordren på grunn av forhold som nevnt i arrestordreloven § 12. Det kan for eksempel være at den ettersøkte allerede er dømt og soner for det forholdet arrestordren gjelder, at vedkommende var under den kriminelle lavalder da lovbruddet ble begått, eller at den ettersøkte er under etterforskning i Norge for det forholdet arrestordren gjelder og påtalemyndigheten vil strafforfølge den ettersøkte her.

Vilkårene for pågripelse og fengsling er ikke knyttet opp mot de ordinære vilkårene i straffeprosessloven §§ 171 og 172. Bakgrunnen er at formålet med pågripelse og fengsling i arrestordresakene er å sikre at overlevering kan bli gjennomført, noe som gjør at de alminnelige vilkårene ikke uten videre passer. Kravet til strafferamme gjelder ikke ved pågripelse og fengsling i arrestordresakene, og en kan unntaksvis også tenke seg at overlevering er aktuelt selv om handlingen ikke er straffbar etter norsk lov. Videre skal ikke norske myndigheter prøve om det er skjellig grunn til mistanke for de forholdene som ligger til grunn for arrestordren og om det for eksempel er fare for ødeleggelse av bevis. For å overlevere er det tilstrekkelig at det foreligger en arrestordre

---

⁸ Jf. Prop. 137 LS (2010-2011) side 60 første spalte.

som inneholder visse opplysninger, blant annet informasjon om pågripelsesbeslutning og dom som ligger til grunn for arrestordren, men uten at avgjørelsen eller grunnlaget for den må sendes iverksettende myndighet. Dette følger av at parallellavtalen bygger på prinsippet om gjensidig tillit. Påtalemyndigheten skal derfor legge til grunn de opplysningene som fremgår av arrestordren, med mindre disse er åpenbart uriktige, jf. DEL II punkt 4.1.

Forholdsmessighetsvurderingen etter straffeprosessloven § 170a er imidlertid gitt tilsvarende anvendelse i arrestordresakene. Det er vanskelig å se for seg at det ikke skulle være tilstrekkelig grunn til pågrep når det foreligger en nordisk-europeisk arrestordre, men det kan unntaksvis tenkes at pågrep vil være uforholdsmessig. Selv om det gjelder en presumsjon for fengsling, og selv om vilkårene for pågrep i og for seg er oppfylt, kan det for eksempel være personlige forhold ved den ettersøkte som gjør at pågrep vil være et uforholdsmessig inngrep.⁹

Det er en forutsetning for bruk av tvangsmidler at det foreligger en arrestordre uten vesentlige mangler, jf. arrestordreloven § 5 andre ledd. Mindre mangler fratår ikke arrestordren karakter av å være en arrestordre, og bør derfor ikke være til hinder for pågrep.¹⁰ Dersom den vesentlige mangelen knytter seg til enkelte av de straffbare forholdene, må det vurderes om de øvrige forholdene gir grunnlag for pågrep. I de tilfellene hvor det også foreligger en etterlysning, vil etterlysningen fortsatt gi selvstendig grunnlag for pågrep etter § 25 tredje ledd, jf. § 13 første ledd, selv om arrestordren inneholder vesentlige mangler og dermed (foreløpig) ikke utgjør en arrestordre etter § 5 andre ledd.

Presumsjonen for pågrep og fengsling gjelder ikke hvis den ettersøkte er under 18 år.¹¹ I slike tilfeller gjelder vilkåret om at pågrep må være særskilt påkrevd på samme måte som etter straffeprosessloven § 174.

Følgende vilkår gjelder for pågrep:

- Det er ikke «klart» at overlevering må avslås, jf. arrestordreloven § 13 første ledd
- Pågrep er tilstrekkelig begrunnet og utgjør ikke et uforholdsmessig inngrep, jf. straffeprosessloven § 170a
- Det foreligger en arrestordre uten vesentlige mangler, jf. arrestordreloven § 5 andre ledd. Mindre mangler er ikke til hinder for pågrep. En etterlysning gir selvstendig grunnlag for pågrep etter § 25 tredje ledd, jf. § 13 første ledd
- For personer under 18 år må pågrepet være «særleg påkrevd», jf. arrestordreloven § 13 første ledd

Dersom vilkårene er oppfylt, har påtalemyndigheten plikt til å pågripe vedkommende.

4.2.2 Den ettersøktes rettigheter og avhør

Ved pågrepet skal den ettersøkte straks informeres om arrestordren og at denne er grunnlaget for pågrepet, samt at han har anledning til å samtykke til overlevering, jf. arrestordreloven § 13 andre ledd. Bestemmelsen er en presisering av straffeprosessloven § 177. Det vil ofte være behov for tolk når informasjonen skal gis.

---

⁹ Jf. Prop. 137 LS (2010-2011) side 54.

¹⁰ Jf. Prop. 137 LS (2010-2011) side 54.

¹¹ Jf. Prop. 137 LS (2010-2011) side 35.

Noe tid til å skaffe til veie en kompetent tolk må påregnes. Det kreves derfor ikke at man avventer tolk før pågrepelse foretas.

Ved pågripelsen skal det oppnevnes forsvarer som skal godtgjøres av det offentlige i samsvar med straffeprosesslovens regler.

Den pågrepne skal gis anledning til å forklare seg for politiet, jf. arrestordreloven § 3, jf. straffeprosessloven § 180. Dersom den ettersøkte opplyser at han ikke kommer til å samtykke til overlevering, bør han gis anledning til i avhør å gi en nærmere begrunnelse for dette. Det vil sjelden være grunn til å oppta avhør om det saksforhold som er grunnlaget for arrestordren siden norske myndigheter ikke skal vurdere mistankegrunnlaget.

4.2.3 Varetektsfengsling og fengslingsfrister

Dersom påtalemyndigheten vil holde den pågrepne varetektsfengslet for å gjennomføre overleveringen, skal vedkommende fremstilles for retten med krav om fengsling, jf. arrestordreloven § 13 tredje ledd. Den alminnelige fremstillingsfristen i straffeprosessloven § 183 gjelder tilsvarende. Etter ordlyden er fremstillingsfristen tre dager, men fristen er reelt sett 48 timer, jf. HR-2015-2103-A, hvor Høyesterett la til grunn at tidsbruken frem til fremstilling «bare helt unntaksvis kan overstige 48 timer og bare såfremt omstendighetene kan rettferdiggjøre det».

I noen tilfeller kan det være hensiktsmessig å be om rettens prøving av fengsling og vilkårene for overlevering i ett og samme rettsmøte, ettersom de samme opplysningene og mange av de samme vurderingstemaene legges til grunn både for spørsmålet om varetektsfengsling og for spørsmålet om vilkårene for overlevering er oppfylt. Det er svært korte frister i arrestordresakene, og en samlet behandling vil bidra til en raskest mulig behandling av arrestordren.

Retten skal i sin avgjørelse av fengslingsspørsmålet legge til grunn opplysningene i arrestordren, med mindre disse er åpenbart uriktige, jf. arrestordreloven § 13 tredje ledd siste punktum. Dette følger av prinsippet om gjensidig tillit mellom parallellavtalens parter. Retten skal derfor ikke prøve det faktiske og rettslige grunnlaget for pågripelsesbeslutningen eller dommen som arrestordren bygger på, og skal følgelig heller ikke prøve om det er skjellig grunn til mistanke.¹²

Dersom vilkårene for pågrepelse etter arrestordreloven § 13 første ledd er oppfylt, skal retten treffe avgjørelse om fengsling med mindre det ikke foreligger unndragelsesfare eller formålet med fengsling kan oppnås ved varetektsurrogater. Det gjelder altså en presumsjon for fengsling, med andre vilkår for fengsling enn i straffesaker for øvrig.

Begjæring om fengsling skal likevel avslås i noen tilfeller. Fengsling skal ikke skje dersom vilkårene for pågrepelse etter arrestordreloven ikke er oppfylt. Dette innebærer at retten må foreta en foreløpig vurdering av mulige avslagsgrunner. Når det gjelder unndragelsesfaren må retten foreta en konkret vurdering av risikoen for at den ettersøkte vil unndra seg overlevering. I motsetning til det som gjelder ved vurderingen av fluktfare etter straffeprosessloven § 171 første ledd nr. 1, kreves det ikke særskilte holdepunkter for at det foreligger fluktfare. Derimot må det foreligge holdepunkter for at det ikke foreligger slik risiko. Den ettersøktes alder, livs- og familiesituasjon og andre personlige forhold kan gjøre at det virker lite sannsynlig at vedkommende vil flykte. Denne unntaksadgangen bør imidlertid benyttes med varsomhet av hensyn til plikten til

---

¹² Jf. Prop. 137 LS (2010-2011) side 32.

å sørge for overlevering i tråd med parallellavtalen.¹³ Fengsling kan også unnlates dersom alternative tiltak som nevnt i straffeprosessloven § 188 kan benyttes.

Ved avgjørelse om fengsling må retten vurdere forholdsmessighet og nødvendighet i tråd med straffeprosessloven § 170 a, jf. arrestordreloven § 13 første ledd, jf. tredje ledd. Det må her sees hen til om fengsling frem til forventet overleveringstidspunkt vil være for inngripende.¹⁴ Hovedregelen er at vedkommende skal holdes fengslet til overlevering kan finne sted.

Personer under 18 år skal ikke fengsles dersom det ikke er tvingende nødvendig, jf. straffeprosessloven § 184 andre ledd. Dette vilkåret, som ble skjerpet ved en lovendring samme dag som arrestordreloven ble vedtatt, er noe strengere enn vilkåret for pågripelse etter arrestordreloven § 13 første ledd (særleg påkravd). Departementet legger til grunn at terskelen for fengsling er den samme etter arrestordreloven som i straffeprosessloven.¹⁵ For personer under 18 år gjelder det ingen presumsjon for fengsling.

Det kan begjæres restriksjoner som brev- og besøksforbud.

Den pågrepne kan holdes varetektsfengslet i inntil fire uker, og fengslingen kan forlenges med inntil fire uker av gangen, jf. § 13 fjerde ledd. For personer under 18 år er fengslingsfristen to uker, og fengslingen kan kun forlenges inntil to uker av gangen.

Samlet fengslingstid skal ikke overstige tolv uker. Unntak gjelder likevel hvis det foreligger særlige grunner, jf. arrestordreloven § 27.¹⁶ Disse fristene er satt for å sikre at arrestordren avgjøres og effektueres innenfor de frister som er satt i parallellavtalen artikkel 20, jf. arrestordreloven § 14.

Dersom det foreligger en konkurrerende anmodning om utlevering, det vil si at et annet land utenfor EU og Island begjærer den pågrepne utlevert, vil det i praksis ikke være mulig å avgjøre om arrestordren skal etterkommes innenfor ovennevnte frister. Erfaringsmessig kan det ta lang tid å avgjøre om det er utleveringsbegjæringen eller arrestordren som skal gis prioritet. Det samme gjelder dersom den ettersøkte tidligere enten er overlevert eller er utlevert fra en tredjestat, og denne staten må samtykke til overlevering videre. Det følger derfor av § 13 fjerde ledd siste punktum at tolv-ukersfristen ikke gjelder i slike tilfeller.¹⁷ Påtalemyndigheten må da vurdere å begjære forlengelse av varetektsfengslingen under henvisning til særlige grunner, eventuelt begjære varetektsfengsling på grunnlag av utleveringsbegjæringen etter reglene i utleveringsloven. Fengsling etter arrestordreloven § 13 fjerde ledd kan likevel bare besluttes for fire uker om gangen.

Er arrestordren beheftet med vesentlige mangler, utgjør den ikke en arrestordre etter arrestordreloven § 5 andre ledd. Den gir dermed ikke selvstendig grunnlag for pågripelse eller fortsatt fengsling, jf. DEL II punkt 4.2.1. Etterlysningen vil imidlertid fortsatt gi selvstendig grunnlag for varetekt etter § 25 tredje ledd, jf. § 13 første og tredje ledd.

---

¹³ Jf. Prop. 137 LS (2010-2011) side 55.

¹⁴ Jf. Prop. 137 LS (2010-2011) side 55 første spalte.

¹⁵ Forarbeidene synes å forutsette rettslikhet mellom arrestordreloven og straffeprosessloven på dette punktet, se Perspektiv 01/17 «Norske myndigheters fullbyrdelse av en europeisk arrestordre» av Alf Butenschøn Skre side 37 -38.

¹⁶ Jf. Prop. 137 LS (2010-2011) side 55.

¹⁷ Jf. Prop. 137 LS (2010-2011) side 55.

4.2.4 Andre tvangsmidler

Det følger av arrestordreloven § 13 femte ledd at andre straffeprosessuelle tvangsmidler enn varetektsfengsling kan anvendes i samme utstrekning som i saker om tilsvarende lovbrudd i Norge. Det kan eksempelvis være ransaking og beslag. Også i disse tilfellene skal opplysningene i arrestordren legges til grunn, med mindre disse er åpenbart uriktige. Det skal også legges vekt på om den utferdigende staten har begjært tvangsmidlene.

4.3 Avgjørelse om overlevering

4.3.1 Innledning

Arrestordreloven § 14 regulerer hvilken myndighet som fatter avgjørelse om overlevering og hvilke prosedyrer og frister som gjelder for avgjørelsen.

Kompetansen til å avgjøre en nordisk-europeisk arrestordre er i utgangspunktet lagt til påtalemyndigheten. Hvem som har kompetansen internt i påtalemyndigheten er redegjort for i DEL II punkt 2.

4.3.2 Påtalemyndighetens forberedende behandling

Påtalemyndigheten i politiet skal etter mottak av arrestordren straks sende saken til tingretten, jf. arrestordreloven § 14 første ledd første punktum. Fristen om «straks» å sende saken til retten løper fra påtalemyndigheten har mottatt tilstrekkelige opplysninger, jf. arrestordreloven § 14 fjerde ledd første punktum.

Før saken sendes retten må det utredes om vilkårene for overlevering er tilstede og om det foreligger en obligatorisk avslagsgrunn. Dersom det er nødvendig å innhente tilleggsinformasjon, må dette gjøres før saken sendes til tingretten. Det har sammenheng med at retten alltid skal prøve om vilkårene for overlevering er oppfylt, jf. arrestordreloven § 14 første ledd andre punktum og tredje ledd siste punktum.

Tilleggsinformasjon kan være aktuelt i følgende tilfeller:

- Påtalemyndigheten har kjennskap til dommer eller andre avgjørelser i en EU-stat eller en stat tilknyttet Schengen om forholdet, jf. arrestordreloven § 8 bokstav i.
- Det er konkrete holdepunkter for at overleveringen vil være i strid med menneskerettighetene, jf. arrestordreloven § 8 andre ledd.
- Dersom den ettersøkte risikerer livstidsstraff i den utferdigende staten, eller det er avsagt dom uten at den ettersøkte var til stede under rettsforhandlingene («in absentia»), må det vurderes innhentet forsikring i tråd med arrestordreloven § 11.

Saken skal forelegges retten selv om påtalemyndigheten mener at arrestordren må avslås, med mindre arrestordren avslås etter § 5 andre ledd. Derimot skal den ettersøkte ikke pågripes, se DEL II punkt 4.2.1. Påtalemyndigheten må orientere utenlandsk myndighet om avslagsgrunnen.

Før saken sendes retten må det også oppnevnes forsvarer og ettersøkte må få anledning til å forklare seg, se DEL II punkt 4.2.2.

Politijuristen som behandler saken trenger ikke å ha fått tildelt utvidet påtalekompetanse. Politijuristen fremmer saken for retten og innhenter eventuell nødvendig tilleggsinformasjon.

Uttalelser som knytter seg til valgfrie avslagsgrunner og vilkår som ikke skal prøves av retten, må ikke innhentes før rettens behandling. Den forberedende prosessen bør likevel starte så tidlig som mulig.

Politijuristen som forbereder saken må også utrede følgende:

- Om det er aktuelt å avslå arrestordren fordi det er igangsatt strafforfølgning i Norge for det samme forholdet, eller fordi det foreligger dom eller annen avgjørelse fra en stat utenfor EU og Schengen for forholdet, jf. arrestordreloven § 12 første ledd bokstav a og b. Det må i så fall innhentes uttalelse fra den ettersøkte.
- Dersom arrestordren gjelder en norsk statsborger eller en person bosatt i Norge, er det to forhold ansvarlig politijurist må utrede nærmere.
  - Gjelder arrestordren straffullbyrding, må det utredes om det er aktuelt å avslå arrestordren mot å forplikte seg til å fullbyrde dommen i Norge, jf. arrestordreloven § 12 andre ledd. Utredningen innebærer blant annet at det må innhentes uttalelse både fra den ettersøkte og fra kriminalomsorgen (Kriminalomsorgsdirektoratet). Kriminalomsorgen vurderer blant annet det rettslige grunnlaget for eventuelt å overta soningen.
  - Gjelder arrestordren strafforfølgning, må ansvarlig politijurist utrede om det er aktuelt å stille som vilkår for overleveringen at den ettersøkte får sone en eventuell dom i Norge, jf. arrestordreloven § 15 andre ledd første punktum. Det må i så fall innhentes uttalelse både fra den ettersøkte og fra kriminalomsorgen, jf. arrestordreloven § 15 andre ledd andre punktum. Det må også innhentes aksept for vilkåret fra den utferdigende staten på forhånd.
- Dersom den ettersøkte er vernet av immunitet eller privilegium, må det utredes hvilken myndighet som eventuelt har kompetanse til å oppheve beskyttelsen og be den aktuelle myndigheten om at denne oppheves.
- Under den forberedende behandlingen må det klarlegges om det foreligger hindringer for iverksettelse av avgjørelsen om overlevering. Dersom den ettersøkte er under strafforfølgning i Norge for et annet forhold enn det arrestordren gjelder eller skal sone en dom i Norge, kan overleveringen utsettes, jf. arrestordreloven § 31 første ledd. Det må utredes hvordan dette i så fall skal håndteres og om alternativet midlertidig overlevering heller bør benyttes, jf. arrestordreloven § 31 andre ledd. Det er viktig å merke seg at dersom den ettersøkte er frihetsberøvet, skal det innhentes uttalelse fra kriminalomsorgen før beslutningen tas, jf. arrestordreloven § 31 tredje ledd.
- Det må også avklares om det foreligger tungtveiende humanitære hensyn som tilsier utsatt iverksettelse av overleveringen, jf. arrestordreloven § 30 andre ledd.

4.3.3 Rettens behandling av arrestorden

Retten skal ved kjennelse avgjøre om de ufravikelige vilkårene for overlevering er oppfylt, jf. arrestordreloven § 14 første ledd. Dette er vilkårene omhandlet i §§ 6 til 9 og 11. Vilårene skal prøves uavhengig av om den ettersøkte samtykker til overleveringen.

Retten skal ikke prøve om dommen eller pågripelsesbeslutningen som er avsagt eller truffet i den utferdigende staten er korrekt, eller om det er skjellig grunn til mistanke om straffbare forhold, se DEL II 4.2.1. Retten skal heller ikke vurdere om kravet til straffetrussel er oppfylt etter norsk rett, ettersom det er strafferammen i den utferdigende staten som er avgjørende, se DEL II punkt 6.2. Det er også uten betydning for retten om forholdet er foreldet etter norsk rett.¹⁸ Prøvingen er dermed mindre omfattende enn etter utleveringsloven.

Det følger av arrestordreloven § 14 andre ledd at den ettersøkte i retten skal spørres om vedkommende samtykker til overleveringen. Dersom den ettersøkte samtykker til overlevering, skal vedkommende også spørres om han eller hun samtykker til rettsforfølgning for andre lovbrudd enn det overleveringen gjelder, jf. arrestordreloven § 16.

Samtykke til overlevering på grunnlag av en nordisk-europeisk arrestordre, og eventuelt til rettsforfølgning for andre lovbrudd, skal gis i retten. Samtykket skal gis *skriftlig* i rettsmøtet etter at den ettersøkte har blitt orientert om virkningene av samtykket. Samtykket kan ikke trekkes tilbake. Den ettersøkte må også gis anledning til samtale med sin forsvarer før et samtykke eventuelt gis. Det er utarbeidet et skjema for samtykke som kan legges frem i rettsmøtet. Samtykkeskjemaet er tilgjengelig på KO:DE.

Rettsens kjennelse kan ankes. Ankefristen er tre dager, jf. arrestordreloven § 14 tredje ledd andre og tredje punktum. En anke har alltid oppsettende virkning, jf. § 14 tredje ledd fjerde punktum.

4.3.4 Saksbehandlingen etter rettsens kjennelse

Den rettskraftige avgjørelsen sendes straks til påtalemyndigheten, som innen tre arbeidsdager avgjør om arrestordren skal etterkommes eller ikke, jf. arrestordreloven § 14 tredje ledd sjette punktum. Fristen regnes fra når påtalemyndigheten har mottatt tilstrekkelige opplysninger til å behandle saken, jf. § 14 fjerde ledd første punktum.

Dersom retten har kommet til at vilkårene for overlevering ikke er oppfylt, skal påtalemyndigheten avslå arrestordren uten nærmere vurdering.

Kommer retten derimot til at vilkårene for overlevering er oppfylt, skal påtalemyndigheten vurdere om det foreligger en eller flere valgfrie avslagsgrunner etter arrestordreloven § 12 og om den eller disse eventuelt skal benyttes. Skjønnnet som ligger i denne vurdering er en utpreget påtalevurdering, og avgjørelsen er derfor lagt til påtalemyndigheten. Påtalemyndigheten skal derimot ikke overprøve rettsens vurdering av om vilkårene for overlevering er oppfylt.

Påtalemyndigheten må også vurdere om det skal settes særlige vilkår for overleveringen av den ettersøkte. Ved overlevering av norske borgere *skal* påtalemyndigheten sette de vilkår for overlevering som nevnes i arrestordreloven § 15 første ledd. Ellers er adgangen til å sette vilkår overfor utferdigende myndighet begrenset, men kan være aktuell ved overlevering til strafforfølgning av norske borgere eller personer bosatt i Norge, jf. arrestordreloven § 15 andre ledd. Vilråene må fremgå av beslutningen som treffes, og videreformidles utferdigende myndighet i forbindelse med overleveringen.¹⁹

---

¹⁸ Med mindre det straffbare forholdet er begått helt eller delvis i Norge, jf. arrestordreloven § 8 andre ledd bokstav k. Se også Prop. 137 LS (2010-2011) side 25-26.

¹⁹ Jf. Prop. 137 LS (2010-2011) side 56.

Påtalemyndighetens vedtak om overlevering kan påklages, og en klage har oppsettende virkning, jf. arrestordreloven § 14 sjette ledd. Også avgjørelser om å sette vilkår for overlevering kan påklages. De obligatoriske vilkårene for overlevering er endelig avgjort av retten og kan dermed ikke påklages. Straffeprosessloven § 59 a gjelder tilsvarende, men klagefristen er tre dager. Henvisningen til § 59 a innebærer at klageinstansens avgjørelse av klagen ikke kan påklages videre.

Departementet antar at det er rettslig adgang til å gi avkall på klageretten. Det forutsetter at den ettersøkte er orientert om konsekvensene av dette og frafaller klageretten på en klar og utvetydig måte. Et eventuelt avkall innebærer at avgjørelsen er endelig og at fristene for overlevering starter å løpe, se DEL II punkt 5.1.

Overordnet påtalemyndighet skal treffe avgjørelse straks og så vidt mulig innen tre arbeidsdager etter at klagen er mottatt. Disse tidsfristene er satt for å sikre at overlevering kan skje innen fristene parallellavtalen setter.

Dersom fristene ikke kan overholdes, skal påtalemyndigheten straks varsle myndigheten som har utstedt arrestordren om dette, jf. arrestordreloven § 14 femte ledd. Påtalemyndigheten må da oppgi hva som er årsaken til fristoverskridelsen, jf. parallellavtalen artikkel 20 nr. 4.

Påtalemyndigheten skal straks underrette myndigheten som har utstedt arrestordren når det foreligger endelig avgjørelse om overlevering, jf. § 14 syvende ledd.²⁰ Avslag på en arrestordre skal begrunnes. Begrunnelsen bør inneholde en henvisning til det rettslige grunnlaget for å avslå arrestordren, helst med en henvisning til parallellavtalen, og en beskrivelse av omstendighetene som ligger til grunn for avgjørelsen. Vedtak om overlevering må inneholde eventuelle vilkår. Kopi av vedtaket sendes utferdigende myndighet.

Særlig om saksbehandlingen når departementet avgjør arrestordren

For enkelte arrestordrer ligger avgjørelseskompetansen hos Justis- og beredskapsdepartementet, jf. arrestordreloven §§ 9, 10 og 29. Disse sakene sendes tjenestevei via statsadvokaten og riksadvokaten til departementet for avgjørelse.

Påtalemyndigheten skal avklare om vilkårene for overlevering er oppfylt og sørge for at det foreligger rettskraftig avgjørelse. Saken sendes til departementet med påtalemyndighetens vurdering av arrestordreloven §§ 12, 15 og 31. Påtalemyndigheten kan ved oversendelsen gi uttrykk for sitt syn på om avslagsgrunnene i §§ 9, 10 og 29 bør benyttes.

Konkurrerende anmodninger bør sendes samlet til departementet, dersom dette er mulig. Sakene sendes via statsadvokat og riksadvokat til Justis- og beredskapsdepartementet, jf. arrestordreforskrifta § 4 tredje ledd siste punktum.

I disse sakene vil det ikke være mulig å overholde fristene som følger av arrestordreloven § 14. Påtalemyndigheten må derfor straks varsle den utferdigende myndigheten om forsinkelsen og årsaken til denne, jf. § 14 femte ledd og parallellavtalen artikkel 20 nr. 4. Dersom det er sannsynlig at samlet fengslingstid i slike tilfeller vil overstige tolv uker, må påtalemyndigheten vurdere hvorvidt man skal begjære forlenget fengsling fordi det foreligger særlige grunner, eller om vedkommende eventuelt skal begjæres fengslet på grunnlag av utleveringsbegjæringen etter reglene i utleveringsloven.

---

²⁰ Brevmal ligger på KO:DE.

4.4 Oppsummering av saksgangen

- Treff på etterlysning eller nordisk-europeisk arrestordre er mottatt
- Påtalemyndigheten i politiet tar snarest mulig stilling til pågrepelse
- Den utferdigende staten underrettes. Det bes om å få oversendt oversatt arrestordre innen syv dager
- Ettersøkte informeres om arrestordren og om at han har anledning til å samtykke til overlevering, forsvarer oppnevnes og den ettersøkte gis anledning til å avgi forklaring for politiet
- Eventuell varetektsfengsling: må fremstilles for retten snarest og innen 48 timer, unntaksvis senest innen tre dager, etter pågrepelse
- Påtalemyndigheten innhenter eventuell nødvendig tilleggsinformasjon fra den utferdigende staten
- Påtalemyndigheten i politiet sender straks saken til tingretten for avgjørelse av om vilkårene for overlevering er til stede
- Retten tar stilling til om vilkårene for overlevering er oppfylt.
  - Den ettersøkte samtykker til overlevering: retten avsier kjennelse straks og senest innen en uke fra samtykket er gitt
  - Den ettersøkte samtykker ikke til overlevering: retten avsier kjennelse senest 45 dager etter pågrepelse
  - Ankefrist: tre dager
- Påtalemyndigheten innhenter eventuelle uttalelser etter arrestordreloven §§ 12, 15 og 31.
- Påtalemyndigheten, ev. departementet, avgjør om de valgfrie avslagsgrunnene i § 12 skal benyttes eller om arrestordren skal etterkommes, samt vurderer om det skal settes vilkår for overlevering etter § 15 og om det skal besluttes utsatt eller midlertidig overlevering etter § 31. Frist: innen tre arbeidsdager etter at saken er mottatt fra retten og eventuelle nødvendige uttalelser er innhentet
  - Frist for å påklage påtalemyndighetens vedtak: tre dager
  - Klageinstansens vedtak: så vidt mulig innen tre arbeidsdager
- Der avgjørelseskompetansen ligger hos Justis- og beredskapsdepartementet, sendes saken tjenestevei via statsadvokaten og riksadvokaten til departementet, jf. §§ 9, 10 og 29.
- Påtalemyndigheten skal straks underrette utferdigende myndighet når det foreligger endelig avgjørelse
- Den ettersøkte overleveres snarest mulig og senest innen ti dager fra endelig avgjørelse, og opplysning om utholdt varetekt gis til utferdigende myndighet

5. Iverksettelse av avgjørelse om overlevering

5.1 Frister for overlevering

Etter parallellavtalen artikkel 25 skal den iverksettende myndigheten omgående underrette den utferdigende myndigheten om avgjørelsen. Politiet avtaler tidspunkt og sted for henting direkte med vedkommende lands myndigheter.

Den ettersøkte skal overleveres snarest mulig og senest ti dager etter at det foreligger en endelig avgjørelse om overlevering, jf. arrestordreloven § 30 første ledd første punktum.

Dersom det på grunn av særlige omstendigheter viser seg umulig å overlevere den ettersøkte innen nevnte frist, skal det avtales ny dato for overlevering, jf. arrestordreloven § 30 første ledd andre punktum. I slike tilfeller skal overleveringen rent faktisk gjennomføres innen ti dager etter den nye datoen som blir avtalt.²¹

EU-domstolen har understreket at adgangen til fristforlengelse må tolkes strengt.²² Det er blant annet uttalt at det må foreligge en uforutsett hendelse, for eksempel at den ettersøkte blir akutt syk. Samtidig slår domstolen fast at det er adgang til å avtale ny dato mer enn én gang.²³ Det vil forhindre at lovbrutere som selv er skyld i at overleveringen ikke kan gjennomføres, må løslates i medhold av arrestordreloven § 30 tredje ledd.

5.2 Utsatt iverksettelse - tungtveiende humanitære hensyn

Overlevering kan unntaksvis utsettes dersom tungtveiende humanitære hensyn tilsier det, for eksempel hvis det er grunn til å anta at overlevering vil sette den ettersøktes liv og helse i fare, jf. arrestordreloven § 30 andre ledd. Dette er en snever unntaksregel som lettere kan tenkes oppfylt dersom den ettersøkte er under 18 år.²⁴ Når slike grunner ikke lenger foreligger, skal det avtales ny dato for overlevering. Overlevering skal i så tilfelle gjennomføres innen ti dager etter den nye datoen som blir avtalt.

Påtalemyndigheten i politiet avgjør om det er grunnlag for utsatt iverksettelse.

For det tilfellet at fristene i både første og andre ledd er utløpt, skal en ettersøkt som er fengslet løslates, jf. arrestordreloven § 30 tredje ledd.²⁵ Påtalemyndigheten plikter like fullt å fortsette gjennomføringen av overleveringen dersom det er praktisk mulig etter løslatelsen.

5.3 Utsatt eller midlertidig overlevering - norsk strafforfølgning eller fullbyrding

Overlevering kan utsettes dersom den ettersøkte er under strafforfølgning i Norge for et annet straffbart forhold enn det arrestordren gjelder. Tilsvarende dersom den ettersøkte skal fullbyrde dom i Norge, jf. parallellavtalen artikkel 27 nr. 1 og arrestordreloven § 31 første ledd.²⁶ I disse tilfellene skal ikke overlevering avslås, men det treffes vedtak om overlevering og om utsettelse av selve gjennomføringen. Når rettsforfølgningen er avsluttet og/eller straff er ferdig sonet, skal den ettersøkte overleveres.

Som et alternativ til utsatt overlevering, kan påtalemyndigheten beslutte at den ettersøkte skal overleveres midlertidig, jf. parallellavtalen artikkel 27 nr. 2 og arrestordreloven § 31 andre ledd.

Dersom den ettersøkte skal overleveres til strafforfølgning, bør midlertidig overlevering søkes etterkommet, med mindre den ettersøkte for eksempel også er under strafforfølgning i Norge og midlertidig overlevering vil forsinke prosessen nasjonalt.

---

²¹ Se parallellavtalen artikkel 26 nr. 3 siste punktum.

²² Jf. EU-domstolens avgjørelse C-640/15 PPU.

²³ Se parallellavtalen artikkel 26

²⁴ Jf. Prop. 137 LS (2010-2011) side 61 og 62.

²⁵ Se parallellavtalen artikkel 26 nr. 5

²⁶ Jf. Prop. 137 LS (2010-2011) side 62.

Midlertidig overlevering kan være praktisk der den ettersøkte er en av flere tiltalte i den straffesaken som ligger til grunn for arrestordren. Interessen den utferdigende staten har i å få vedkommende overlevert raskt, må veies mot interessen norske myndigheter har i å eventuelt utsette overleveringen. Relevante momenter i vurderingen er blant annet hvor alvorlige forhold arrestordren gjelder, og hvor langt prosessene er kommet i de to landene. Dersom den ettersøkte soner dom her til lands, vil det normalt ikke være grunn til å unnlate midlertidig overlevering til strafforfølgning. Unntak kan for eksempel tenkes dersom den ettersøkte er et viktig vitne i en annen straffesak her i riket. Videre bør det også vurderes om det er hensiktsmessig med samlet strafforfølgning i ett av landene, jf. lov 25. mars 1977 nr. 22 om overføring av straffesaker. Det bør i slike tilfeller konfereres med den utferdigende myndigheten.

De nærmere vilkårene for midlertidig overlevering, herunder når vedkommende skal tilbakeføres til Norge, vilkår om at vedkommende skal være frihetsberøvet mv., må avtales særskilt mellom påtalemyndigheten og myndigheten som har utferdiget arrestordren. Vilråene må fremgå av vedtaket om midlertidig overlevering.

Det er påtalemyndigheten som avgjør om arrestordren skal iverksettes med en gang, om den skal utsettes, eller om den ettersøkte skal overleveres midlertidig. Beslutningen treffes av det ledd i påtalemyndigheten som har kompetanse til å treffe avgjørelse om arrestordren. Ligger avgjørelsesmyndigheten til påtalemyndigheten i politiet, skal det konfereres med statsadvokaten før det treffes avgjørelse om utsatt eller midlertidig overlevering i tilfeller der den utferdigende myndigheten har gitt uttrykk for uenighet om avgjørelsen eller vilkårene. Behandles arrestordren i et annet politidistrikt enn der den norske straffesaken behandles, må de påtaleansvarlige konferere om den videre behandlingen av arrestordren. Ligger beslutningskompetansen hos departementet, må påtalemyndigheten ved oversendelsen til departementet redegjøre for problemstillingen og sin vurdering, herunder hvilke vilkår som bør stilles.

Dersom den ettersøkte er dømt for et straffbart forhold og er frihetsberøvet, skal påtalemyndigheten innhente uttalelse fra kriminalomsorgen ved Kriminalomsorgsdirektoratet før det avgjøres om gjennomføringen av overleveringen skal utsettes eller ikke, og om den ettersøkte skal overleveres midlertidig, jf. arrestordreloven § 31 tredje ledd.

6. Vilkår for overlevering

6.1 Innledning

Arrestordreloven kapittel 2 inneholder regler om vilkår for overlevering fra Norge på grunnlag av en nordisk-europeisk arrestordre.

Utgangspunktet er at en nordisk-europeisk arrestordre skal etterkommes dersom bestemte vilkår er oppfylt, med mindre det foreligger en obligatorisk eller valgfri avslagsgrunn som er listet opp i arrestordreloven.

6.2 Krav til straffetrusselen og idømt straff

Et vilkår for overlevering er at én eller flere av de straffbare handlingene som arrestordren bygger på er tilstrekkelig alvorlige, jf. arrestordreloven § 6.

Arrestordreloven § 6 første ledd bokstav a gjelder arrestordrer utferdiget for *strafforfølgning*. I slike tilfeller må det straffbare forholdet kunne medføre frihetsstraff

eller annen frihetsberøvelse i ett år eller mer i den utferdigende staten. Det er selve strafferammen som er avgjørende og ikke hvilken konkret straff som eventuelt vil bli utmålt.

Bestemmelsen innebærer en endring i forhold til utleveringsloven. Etter utleveringsloven § 3 nr. 1 kan utlevering til strafforfølgning kun skje dersom handlingen etter norsk rett kan gi fengsel i mer enn ett år. Utleveringsloven viser følgelig til norske strafferammer, mens det etter arrestordreloven er strafferammen i den utferdigende staten som er avgjørende for om kravet er oppfylt. Dessuten er en strafferamme på ett år tilstrekkelig etter arrestordreloven.

Arrestordreloven § 6 første ledd bokstav b gjelder arrestordre utferdiget for *straffullbyrding*. Etter bestemmelsen må den idømte frihetsstraffen eller annen frihetsberøvende reaksjon være på minst fire måneder for at overlevering kan finne sted. Frihetsstraff vil typisk være fengselsstraff, mens annen frihetsberøvende reaksjon vil kunne være tvungent psykisk helsevern.

Ved overlevering til straffullbyrding er det tilstrekkelig at dommens lengde oppfyller vilkåret om en reaksjon som nevnt på minst fire måneder. I motsetning til ved utlevering må ikke vilkåret om strafferamme være oppfylt i tillegg, jf. Prop. 137 LS (2010-2011) side 16.

Arrestordreloven § 6 gjennomfører parallellavtalen artikkel 3 nr. 1. Ettersom det er strafferammen eller avgjørelsen i den utferdigende staten som er avgjørende for om arrestordren kan etterkommes, vil den utferdigende myndigheten selv måtte se til at vilkåret er oppfylt. Etter arrestordreloven § 5 første ledd bokstav f skal en arrestordre inneholde opplysninger om den pådømte straff eller strafferammen for lovbruddet i den utferdigende stat.²⁷ I praksis vil derfor en norsk domstol neppe komme til at en arrestordre må avslås på grunn av at vilkårene i § 6 første ledd ikke er oppfylt.²⁸

Dersom arrestordren omfatter flere straffbare forhold, følger det av arrestordreløven § 6 andre ledd at overlevering kan skje selv om vilkårene i første ledd bare er oppfylt for ett av forholdene (aksessorisk overlevering). Forutsetningen er at forholdene som ikke oppfyller vilkårene i første ledd, er straffbare etter norsk rett. De aksessoriske forholdene utgjør dermed et unntak fra kravet til alvorlighet, men ikke fra kravet om dobbel straffbarhet.

6.3 Dobbel straffbarhet

6.3.1 Hovedregel

Arrestordreloven § 7 første ledd oppstiller et krav om dobbel straffbarhet for overlevering. Kravet innebærer at den handlingen arrestordren gjelder skal være straffbar både etter norsk rett og etter den utferdigende statens rett. Det stilles ikke krav til forholdets alvorlighet etter norsk rett, det er altså tilstrekkelig at forholdet kan straffes med bøter. Er kravet til dobbel straffbarhet ikke oppfylt, skal arrestorden avslås for forholdene som ikke er straffbare, med mindre unntakene i arrestordreloven § 7 andre eller tredje ledd kommer til anvendelse. Mangel på dobbel straffbarhet er en

---

²⁷ Se skjema for utferdigelse av arrestordre punkt c, jf. Prop. 137 LS (2010-2011) side 106.

²⁸ Prop. 137 LS (2010-2011) side 51 første spalte.

obligatorisk avslagsgrunn som skal prøves av retten på lik linje med avslagsgrunnene i arrestordreloven § 8.²⁹

Hovedregelen om dobbel straffbarhet er en videreføring av det tilsvarende kravet i utleveringsloven § 3 nr. 1 første punktum. Høyesterett har uttalt seg om innholdet av vilkåret om dobbel straffbarhet etter utleveringsloven i Rt. 2014 s. 680:

«... det er på det rene at kravet om dobbel straffbarhet ikke innebærer at det må påvises et parallelt norsk straffebud, eller at forholdet må være rubrisert på samme måte i norsk rett som i den anmodende stat. Det er heller ikke avgjørende om handlingen i den anmodende stat er skilt ut som et eget lovbrudd, mens det i norsk rett bedømmes som forsøk eller medvirkning, eller inngår som element i en sammensatt forbrytelse. Spørsmålet er – slik jeg forstår dette – om det faktiske grunnlaget i tiltalen ville være straffbart etter norsk lovgivning, gitt at handlingen skulle bedømmes etter norsk rett og under forutsetning av at siktede var gjerningsmannen.»

I Mathisen, «Utlevering for straffbare forhold», 2009 side 213 flg. er det redegjort nærmere for hva som ligger i vilkåret om dobbel straffbarhet.

I relasjon til utleveringsloven § 3 nr. 1 er det lagt til grunn at norske domstoler må utvise forsiktighet ved overprøving av den utenlandske myndighetens forståelse av egen lovgivning, jf. Rt. 1998 s. 1993. Når det gjelder vilkåret om at handlingen må være straffbar etter den utferdigende statens rett etter arrestordreloven § 6, følger kravet til dobbel straffbarhet av den underliggende folkerettslige avtalen som arrestordreloven bygger på. Den utferdigende staten vil derfor selv være ansvarlig for at vilkåret er oppfylt. I likhet med kravet til straffetrusselen og idømt straff vil straffbarheten etter den utferdigende statens rett dermed neppe bli overprøvd av en norsk domstol.

Det er irrelevant om forholdet ville vært foreldet etter norske regler, med mindre handlingen er begått helt eller delvis i Norge, se DEL II punkt 7.1.4.

6.3.2 Unntak fra vilkåret om dobbel straffbarhet

Unntak fra vilkåret om dobbel straffbarhet fremgår av arrestordreloven § 7 andre og tredje ledd. Unntakene er alternative.

Dersom handlingen som arrestordren gjelder er omfattet av et av de opplistede unntakene, skal norske domstoler ikke prøve om handlingen også er straffbar etter norsk rett.

Unntakene gjelder ikke dersom forholdet helt eller delvis er begått på norsk territorium, jf. arrestordreloven § 8 første ledd bokstav k.

Unntak for medvirkning til felles kriminell virksomhet

Etter arrestordreloven § 7 andre ledd gjelder ikke kravet om dobbel straffbarhet for enkelte former for medvirkning til felles kriminell virksomhet. Ordlyden i bestemmelsen er lik teksten i parallellavtalen artikkel 3 nr. 3. Unntaket kommer til anvendelse på handlinger utført av en person som har medvirket til at en gruppe personer utfører de opplistede handlingene med et visst formål. Avgjørende for om unntaket kommer til anvendelse er om den staten som har utstedt arrestordren mener at handlingen

---

²⁹ Jf. Prop. 137 LS (2010-2011) side 51 første spalte.

omfattes av denne kategorien. Norske myndigheter skal ikke prøve denne vurderingen.³⁰

Unntak for forskriftsbestemte handlinger – positivlisten

Arrestordreloven § 7 tredje ledd gjør unntak fra krav om dobbel straffbarhet for bestemte handlinger som fremgår av forskrift til loven, se arrestordreforskrifta § 6. Dette er 32 typer straffbare handlinger som er listet opp i parallellavtalen, og som kalles for positivlisten.

Unntaket kommer bare til anvendelse dersom handlingen kan straffes med fengsel eller annen frihetsberøvelse i minst tre år i den utferdigende stat.

Den utferdigende statens strafferettslige definisjon av lovbruddet skal legges til grunn. Forenklingen ligger i at den iverksettende staten ikke foretar noen tilsvarende vurdering av om handlingen rammes av et internettlig straffebud.³¹ Dette innebærer at dersom det i arrestordreskjemaet er krysset av for et slikt forhold, skal ikke norske myndigheter prøve om forholdet er straffbart etter norsk rett.

Norge har avgitt erklæring etter parallellavtalen artikkel 3 (4) om at det ikke kreves dobbel straffbarhet for handlinger som er omfattet av positivlisten. Det samme har Hellas, Kypros, Litauen, Nederland, Polen³², Portugal, Romania, Spania, Slovenia, Ungarn og Østerrike. For stater som ikke har avgitt erklæring etter parallellavtalen artikkel 3 (4), gjelder kravet til dobbel straffbarhet, med mindre noen av unntakene i arrestordreloven § 7 andre ledd kommer til anvendelse.

7. Avslagsgrunner

7.1 Obligatoriske avslagsgrunner

Arrestordreloven § 8 lister opp de obligatoriske avslagsgrunnene. Disse avslagsgrunnene skal alltid prøves av retten.³³

Er en obligatorisk avslagsgrunn til stede for ett eller flere av forholdene som omfattes av arrestordren, skal arrestordren avslås for forholdene det gjelder. Dette innebærer at arrestordren ikke nødvendigvis skal avslås i sin helhet.³⁴ Dersom det er anmodet om overlevering både for forhold som er omfattet av en avslagsgrunn og for forhold som gir grunnlag for overlevering, skal arrestordren etterkommes delvis. Dette må fremgå av vedtaket om overlevering.

Arrestordreloven § 8 første ledd bokstavene a til i viderefører i det vesentlige bestemmelsene i lov om nordisk arrestordre § 5. Forarbeidene til arrestordreloven henviser derfor til merknadene til lov om nordisk arrestordre § 5 i Ot.prp. nr. 39 (2007-2008). Bokstavene j og k er likevel nye.

De obligatoriske avslagsgrunnene gjelder også i de tilfellene der kravet til dobbel straffbarhet ikke gjelder, jf. arrestordreloven § 7 andre og tredje ledd.

---

³⁰ Jf. Prop. 137 LS (2010-2011) side 51 første spalte.

³¹ Jf. Prop. 137 LS (2010-2011) side 21 andre spalte.

³² Polen har imidlertid erklært at unntaket fra dobbel straffbarhet for de opplistede handlingene ikke gjelder for polske statsborgere.

³³ Jf. Prop. 137 LS (2010-2011) side 36 andre spalte og 37 første spalte.

³⁴ Jf. Prop. 137 LS (2010-2011) side 52 første spalte.

7.1.1 Amnesti

En arrestordre skal avslås dersom det samme forholdet som ligger til grunn for arrestorden er omfattet av et amnesti i Norge, jf. arrestordreloven § 8 første ledd bokstav a. En forutsetning for avslag er likevel at norske myndigheter har hatt kompetanse til å strafforfølge lovovertrедelsen i medhold av norsk lovgivning. Når det gjelder hva som skal anses som samme forhold, vises det til DEL II punkt 7.1.3.

Det gis sjelden amnesti i Norge. Avslagsgrunnen er derfor lite praktisk.

7.1.2 Kriminell lavalder

En arrestordre skal avslås hvis den ettersøkte på grunn av sin alder ikke kan gjøres strafferettslig ansvarlig for forholdet i Norge, jf. arrestordreloven § 8 første ledd bokstav b. Den kriminelle lavalderen i Norge er 15 år, jf. straffeloven § 20 første ledd bokstav a. Det er alderen på gjerningstidspunktet som er avgjørende i denne sammenheng.

7.1.3 Forbudet mot dobbel strafforfølgning

En arrestordre skal også avslås dersom den ettersøkte er endelig dømt eller frifunnet for den samme handlingen i en stat som er part i parallellavtalen. Det samme følger av Schengen-konvensjonen artikkel 54 som oppstiller forbud mot gjentatt strafforfølgning for samme forhold - «ne bis in idem». Schengen-konvensjonens bestemmelser er erstattet av parallellavtalen artikkel 4 nr. 2 og lovfestet for nordisk-europeiske arrestordre i arrestordreloven § 8, se bokstavene c til j.

EU-domstolens tolkning av artikkel 54 er innarbeidet i de obligatoriske avslagsgrunnene ved at både rettskraftige dommer, andre endelige avgjørelser og konfliktrådsavtaler vil være til hinder for overlevering, i tillegg til at andre endelige avgjørelser fra Schengen-stater er likestilt med dommer.³⁵

Nærmere om «samme forhold»

For at forbudet mot dobbel strafforfølgning skal komme til anvendelse, må overleveringen til strafforfølgning eller straffullbyrding være for samme forhold.

I vurderingen av hva som skal anses som «samme forhold», må det ses hen til EU-domstolens tolkning av uttrykket – slik det er nedfelt i Schengen-konvensjonen artikkel 54. Spørsmålet har vært behandlet av EU-domstolen flere ganger. Domstolen har blant annet uttalt følgende i avgjørelse C-436/04:

«[D]et relevante kriterium med henblikk på anvendelsen af den nævnte artikel er, at de faktiske handlinger, når disse forstås som en foreliggende helhed af handlinger, der er indbyrdes uløselig forbundne, er identiske, uanset deres retlige subsumption eller den retlige interesse, der søges beskyttet.»

Det er følgelig karakteren av den faktiske handlingen som vil være avgjørende for om det dreier seg om «samme forhold», og ikke den rettslige klassifiseringen av forholdet. Det kreves ikke at forholdet skal rammes av et likelydende straffebed i de to statene: Import og eksport av samme parti narkotika vil for eksempel anses som det samme forholdet.

---

³⁵ Jf. Prop. 137 LS (2010-2011) side 23.

Departementet legger til grunn at det bare er strafferettslige avgjørelser som stenger for overlevering. Dersom den ettersøkte er ilagt en administrativ sanksjon i Norge kan overlevering skje, selv om sanksjonen ville vært ansett som straff etter EMDs praksis om forbud mot dobbelstraff. En administrativ sanksjon ilagt overfor den ettersøkte i den utferdigende staten, vil derimot kunne stenge for overlevering. Vurderingen av om den ilagte sanksjonen er å anse som straff må likevel foretas av den utferdigende staten, og skal ikke overprøves av norske myndigheter.³⁶

En arrestordre skal avslås dersom det i Norge foreligger en rettskraftig dom, både frifinnende og fellende, eller er vedtatt forelegg for det samme forholdet som ligger til grunn for arrestordren, jf. arrestordreloven § 8 første ledd bokstav c og e.

Tidligere strafforfølgning i Norge

Når den ettersøkte er domfelt eller det foreligger et rettskraftig forelegg, skal arrestordren bare avslås dersom reaksjonen er fullbyrdet, er under fullbyrding eller ikke lenger kan fullbyrdes. Reaksjonen regnes som under fullbyrding dersom den ettersøkte ikke unndrar seg fullbyrdsen, for eksempel dersom vedkommende står i soningskø, dersom påtalemyndigheten ikke har begjært iverksettelse av straffen eller et forelegg ikke er forfalt. Bare i tilfeller der den ettersøkte selv unndrar seg fullbyrding, kan overlevering skje.³⁷

Dersom det foreligger rettskraftig dom på overføring til tvungent psykisk helsevern eller tvungen omsorg for det samme forholdet, jf. straffeloven §§ 62 til 64, skal arrestordren avslås på samme måte, jf. arrestordreloven § 8 første ledd bokstav d.

Videre skal en arrestordre avslås dersom det foreligger en godkjent norsk avtale fra mekling i konfliktråd om den samme saken, jf. arrestordreloven § 8 første ledd bokstav f. Arrestordren skal likevel ikke avslås dersom den ettersøkte har brutt avtalen vesentlig. I slike tilfeller kan påtalemyndigheten åpne strafforfølgning på nytt etter lov om konfliktrådsbehandling § 21 andre ledd siste punktum. Den ettersøkte bør derfor også kunne overleveres til et annet land for strafforfølgning eller straffullbyrding.

Dersom den ettersøkte er under strafforfølgning i Norge for det samme forholdet, utgjør det en valgfri avslagsgrunn, se DEL II punkt 7.2.1.

En nordisk-europeisk arrestordre skal avslås dersom strafforfølgning for det samme forholdet er innstilt i Norge, jf. arrestordreloven § 8 første ledd bokstav g. Dette gjelder likevel bare i de tilfeller den ettersøkte har vært siktet for forholdet, jf. straffeprosessloven § 82. Dersom den ettersøkte ikke har vært siktet, er det ikke noe til hinder for at strafforfølgningen blir gjenopptatt og den ettersøkte overleveres.

Det finnes enkelte unntak fra avslagsgrunnen, jf. arrestordreloven § 8 første ledd bokstav g. Selv om den ettersøkte har vært siktet for forholdet som ligger til grunn for arrestordren, skal arrestordren likevel ikke avslås dersom det foreligger forhold som gjør at forfølgningen kan tas opp igjen i Norge. Dersom strafforfølgning er innstilt på grunn av bevisets stilling, kan den tas opp igjen dersom det senere oppdages bevis av vekt, jf. straffeprosessloven § 74 første ledd. Er saken innstilt fordi det mangler nødvendig påtalebegjæring eller annen forutsetning for å fremme saken, kan saken tas opp på nytt dersom feilen avhjelpes, jf. straffeprosessloven § 74 femte ledd. Også etter sjetten ledd er det en viss adgang til å ta opp igjen strafforfølgningen.

---

³⁶ Jf. Ot.prp. nr. 39 (2007-2008) side 30 andre spalte.

³⁷ Jf. Ot.prp. nr. 39 (2007-2008) side 30.

Arrestordreloven § 8 første ledd bokstav h regulerer avslag av en arrestordre der det er gitt påtaleunntatelse. En påtaleunntatelse avskjærer som hovedregel videre strafforfølgning for det samme forholdet, og den ettersøkte skal derfor heller ikke overleveres. Unntak gjelder dersom det foreligger forhold som gjør at forfølgningen kan tas opp på nytt i Norge, jf. straffeprosessloven § 74 andre, tredje, fjerde eller sjette ledd. I disse tilfellene kan overlevering likevel skje.

Tidligere strafforfølgning i Schengen

Hvis den ettersøkte er rettskraftig domfelt eller det er avsagt en annen avgjørelse som avskjærer videre strafforfølgning for det samme forholdet i en annen stat som er tilsluttet Schengen-samarbeidet, skal arrestordren avslås, jf. arrestordreloven § 8 første ledd bokstav i. Dersom den ettersøkte er domfelt og ilagt en reaksjon, skal arrestordren bare avslås dersom dommen er fullbyrdet, under fullbyrding eller ikke lenger kan fullbyrdes. For en nærmere redegjørelse av hva som ligger i dette kravet, se punktet over om *tidligere strafforfølgning i Norge*.

Er den ettersøkte under strafforfølgning for det samme forhold i et land som ikke er tilsluttet Schengen-samarbeidet, utgjør strafforfølgningen en valgfri avslagsgrunn, se DEL II punkt 7.2.2.

Særlig om påtalemyndighetens undersøkelsesplikt

Påtalemyndigheten må sjekke relevante norske registre før overlevering skjer, for å undersøke at ingen av avslagsgrunnene i arrestordreloven § 8 første ledd bokstavene c til h foreligger.

Påtalemyndigheten har ikke direkte tilgang til opplysninger om dommer eller andre avgjørelser i andre Schengen-stater som avskjærer strafforfølgning for samme forhold. Det fremgår derfor av arrestordreloven § 8 første ledd bokstav i at arrestordren skal avslås når kompetent myndighet «*har kjennskap til*» dommer eller andre avgjørelser i en Schengen-stat. Bestemmelsen pålegger ikke norske myndigheter en selvstendig undersøkelsesplikt i tilknytning til dommer eller andre avgjørelser i Schengen-stater.³⁸ Har påtalemyndigheten opplysninger om at det foreligger en avgjørelse som forhindrer videre strafforfølgning, for eksempel fordi den som kreves overlevert selv opplyser om en slik avgjørelse i en konkret angitt stat, bør imidlertid avgjørelse om overlevering utsettes inntil forholdet er videre undersøkt og eventuelt avkrefte.³⁹

Avgjørelse av internasjonal eller overnasjonal domstol

Bestemmelsen lovfester begrensninger i plikten til å overlevere som følge av andre folkerettslige forpliktelser.⁴⁰

Etter arrestordreloven § 8 første ledd bokstav j skal en arrestordre avslås dersom det foreligger en rettskraftig dom eller annen endelig avgjørelse fra en internasjonal eller overnasjonal domstol som avskjærer strafforfølgning. Også det forhold at saken er under behandling i en slik domstol er en obligatorisk avslagsgrunn. Gjelder arrestordren fullbyrding av straff, skal den bare avslås dersom reaksjonen er fullbyrdet, under fullbyrdelse eller ikke lenger kan fullbyrdes. For en nærmere redegjørelse av hva som ligger i dette kravet, se punktet over om *tidligere strafforfølgning i Norge*.

---

³⁸ Jf. Ot.prp. nr. 39 (2007-2008) side 16 og 31.

³⁹ Jf. Ot.prp. nr. 39 (2007-2008) side 31.

⁴⁰ Jf. Prop.137 LS (2010-2011) side 24 og 52.

7.1.4 Handling utført i Norge

Det følger av arrestordreloven § 8 første ledd bokstav k at en arrestordre skal avslås for forhold som er begått helt eller delvis i Norge, herunder på Svalbard, Jan Mayen eller de norske bilandene eller andre områder underlagt norsk jurisdiksjon. Uttrykket «områder underlagt norsk jurisdiksjon» har samme betydning som i straffeloven § 4 andre ledd.⁴¹

Forutsetningen er enten at forholdet ikke er straffbart etter norsk rett eller at forholdet er foreldet etter norsk rett. I praksis vil det si at unntakene fra kravet til dobbel straffbarhet etter arrestordreloven § 7 andre og tredje ledd ikke gjelder for handlinger begått helt eller delvis i Norge. Dersom handlingen er begått helt eller delvis på norsk territorium, vil også foreldelse utgjøre en obligatorisk avslagsgrunn.

7.1.5 Forholdet til menneskerettighetene

Det følger av arrestordreloven § 8 andre ledd at en arrestordre skal avslås dersom overlevering vil være i strid med Den europeiske menneskerettskonvensjon (EMK) eller en av tilleggsprotokollene som gjelder som norsk lov, jf. lov 21. mai 1999 nr. 30 om styrking av menneskerettighetenes stilling i norsk rett (menneskerettsloven) § 2. Forpliktelsene etter EMK må tolkes i lys av praksis fra Den europeiske menneskerettsdomstolen (EMD). Det må også sees hen til EU-domstolens praksis.

Enkelte rettigheter er regulert i arrestordreloven § 11. Når den ettersøkte risikerer livstidsstraff i den utferdigende staten, eller det er avsagt dom uten at den ettersøkte var til stede under rettsforhandlingene («in absentia»), kan norske myndigheter innhente forsikringer fra utstedende myndighet⁴², se DEL II punkt 7.3.2. Arrestordreloven § 8 andre ledd har derfor først og fremst betydning for andre typetilfeller enn livstidsstraff og dom avsagt «in absentia».

Bestemmelsen utgjør en obligatorisk avslagsgrunn, som innebærer et unntak fra parallellavtalens forutsetning om at overlevering skal skje. For å avslå en arrestordre på grunn av strid med EMK, må det foreligge konkrete holdepunkter for at overleveringen vil komme i strid med konvensjonen.⁴³ Ettersom parallellavtalen bygger på gjensidig tillit mellom medlemslandene, og samtlige avtaleparter er tilsluttet EMK, er terskelen høy for å avslå en arrestordre på dette grunnlaget.

I enkelte situasjoner vil det imidlertid foreligge menneskerettslige forhold som gir grunn til å avslå en arrestordre, for eksempel dersom det er grunn til å tro at overlevering er krevd i den hensikt å strafforfølge eller fullbyrde straff mot den ettersøkte på grunn av personens religiøse tro, politiske oppfatning eller seksuelle legning med videre i strid med diskrimineringsforbudet i EMK artikkel 14.⁴⁴ En arrestordre skal også avslås dersom det er reell og konkret grunn til å tro at den ettersøkte vil bli utsatt for tortur eller umenneskelig eller nedverdiggende behandling eller straff, jf. EMK artikkel 3.⁴⁵ Videre skal en arrestordre avslås dersom det er en reell og konkret risiko for at kjerneinnholdet i EMK artikkel 6 om rettferdig rettergang vil bli krenket ved eventuell

---

⁴¹ Jf. Ot.prp. nr. 137 LS (2010-2011) side 57, jf. Ot.prp. nr. 39 (2007-2008) side 31.

⁴² Se arrestordreskjema bokstav d.

⁴³ Jf. Prop. 137 LS (2010-2011) side 52.

⁴⁴ Eksempelene er ikke en uttømmende oppstilling av tilfeller hvor det kan være grunn til å avslå en arrestordre.

⁴⁵ Jf. EU-domstolens avgjørelse C-404/15 og C-659/15 PPU Aranyosi og Căldăraru. Se også Rt. 2007 side 1453 avsnitt 31-33.

overlevering. Etter EMDs praksis kreves at den ettersøkte risikerer «*a flagrant denial of a fair trial*».⁴⁶

I de tilfeller der det foreligger en reell, generell risiko for at overlevering vil komme i strid med menneskerettighetene på grunn av forhold i den utferdigende staten, kan norsk påtalemyndighet innhente tilleggsinformasjon fra utferdigende myndighet, slik at det kan vurderes konkret om den ettersøkte risikerer å bli utsatt for behandling i strid med EMK.⁴⁷ Terskelen for å innhente tilleggsinformasjon må være høy for ikke å uthule formålet med parallellavtalen om en effektiv behandling av saker om overlevering, og for å hindre undergraving av det tillitsbaserte arrestordresystemet. Dersom et EMK-brudd, og dermed avslag etter arrestordreloven § 8 andre ledd, kan unngås ved innhenting av tilleggsinformasjon, må slik informasjon imidlertid alltid forsøkes innhentet.

I dag innhentes rutinemessig alltid informasjon om soningsforholdene ved mottakelse av utleveringsbegjæringer fra enkelte stater grunnet omfattende brudd på EMK artikkel 3 på grunn av dårlige soningsforhold.⁴⁸ Brevmal er tilgjengelig på KO:DE. Det er også konstatert brudd i andre EU-stater, men ikke i et slikt omfang. Disse forholdene kan imidlertid endre seg – både i disse statene og andre steder. Tilleggsinformasjon om soningsforhold kan også være aktuelt å innhente dersom det foreligger spesielle forhold, for eksempel hvis den ettersøkte har behov for særskilt helsemessig oppfølging.

Det er påtalemyndigheten i politiet som innhenter eventuell tilleggsinformasjon. Kontaktinformasjon vil fremgå av arrestordreskjemaet punkt i. Kontaktdetaljer kan også finnes på nettsiden til EJN → Atlas → Country → 901. European Arrest Warrant, se <https://www.ejn-crimjust.europa.eu/ejn/AtlasChooseCountry.aspx>, eller fremskaffes ved henvendelse til den norske Eurojust-representanten. Det bør settes frist for utferdigende myndighet til å besvare henvendelsen, jf. parallellavtalen artikkel 18 nr. 2. Ettersom retten alltid skal prøve om vilkårene for overlevering er oppfylt, må de relevante opplysningene innhentes før arrestordren sendes retten for avgjørelse, jf. arrestordreloven § 14 første ledd andre punktum og tredje ledd siste punktum⁴⁹, og DEL II punkt 4.3.2.

Praksis fra EU-domstolen

For å sikre en mest mulig ensartet bruk og tolkning av arrestordreavtalen, skal partene følge med på utviklingen av rettspraksis både i EU-domstolen og ved de kompetente domstolene i Island og Norge. EU-domstolens praksis vil derfor være av interesse også i forbindelse med den norske behandlingen av nordisk-europeiske arrestordrer, selv om avgjørelsene ikke er formelt bindende for Norge.⁵⁰ En oversikt over EU-domstolens avgjørelser om europeiske arrestordrer er tilgjengelig på nettsiden til Eurojust → Document library → Eurojust framework → Case law overviews

---

⁴⁶ Jf. EU-domstolens avgjørelse C-216/18 PPU og Prop. 137 LS (2010-2011) side 29 og Rt. 2007 side 1453 avsnitt 34. Se også HR-2019-729-U.

⁴⁷ I henhold til parallellavtalen artikkel 18 nr. 2 kan den utførende myndigheten innhente ytterligere informasjon fra den utstedende stat dersom man finner at opplysningene i arrestordren ikke er tilstrekkelige til å ta stilling til overleveringen. Se også EU-domstolens avgjørelser C-404/15 og C-659/15 PPU Aranyosi og Căldăraru, samt C-216/18 PPU.

⁴⁸ Se nærmere informasjon på KO:DE.

⁴⁹ Jf. Prop. 137 LS (2010-2011) side 36 andre spalte.

⁵⁰ Jf. Parallellavtalen artikkel 37.

EU-domstolen har uttalt seg om hva som skal til for at iverksettende stat kan innhente tilleggsinformasjon og utsette eller avslå en arrestordre i de tilfeller den ettersøkte risikerer å bli utsatt for behandling i strid med EMK artikkel 3.

I C-404/15 og C-659/15 PPU Aranyosi og Căldăraru fra 2016 presiserte EU-domstolen at arrestordresystemet bygger på gjensidig tillit, og at en arrestordre skal etterkommes med mindre en obligatorisk eller valgfri avslagsgrunn foreligger, eller det foreligger «*exceptional circumstances*». I avgjørelsen angis en tosporet test for den iverksettende statens vurdering av om en arrestordre kan utsettes eller avslås på grunn av fengselsforholdene i utferdigende stat;⁵¹ 1) om det eksisterer en reell risiko for umenneskelig eller nedverdiggende behandling basert på de generelle fengselsforholdene i utferdigende stat og 2) om den ettersøkte vil eksponeres for denne risikoen.

I de tilfellene det foreligger en reell, generell risiko for nedverdiggende eller umenneskelig behandling, som blant annet kan konstateres på bakgrunn av avgjørelser fra internasjonale domstoler, nasjonale avgjørelser, rapporter og andre dokumenter utarbeidet av Europarådet eller i regi av FN, kan iverksettende stat innhente tilleggsinformasjon fra utferdigende stat for å avklare om den ettersøkte reelt sett risikerer behandling i strid med rettighetene nedfelt i EMK artikkel 3.⁵² Dersom tilleggsinformasjon skal innhentes, er det viktig at denne er tilstrekkelig konkret, slik at retten settes i stand til å ta stilling til om det foreligger risiko for krenkelse.

Terskelen for å innhente tilleggsinformasjon om fengselsforhold er høy. Dette har EU-domstolen presisert i avgjørelsen C-220/18 PPU fra 25. juli 2018, hvor domstolen legger til grunn at innhenting av informasjon «*is a last resort, to which recourse may be had only in exceptional cases in which the executing judicial authority considers that it does not have all the formal elements necessary to adopt a decision on surrender as a matter of urgency*».

Iverksettende myndighet kan også innhente tilleggsinformasjon og utsette eller avslå en arrestordre i tilfeller der den ettersøkte risikerer behandling i strid med EMK artikkel 6.

EU-domstolens avgjørelse C-216/18 PPU L.M er et eksempel på dette. I saken hadde Polen utstedt tre arrestordrer mot en person som ble anholdt i Irland. Den ettersøkte anførte overfor irske domstoler at arrestordren måtte avslås fordi han ved eventuell overlevering til Polen reelt risikerte «*a flagrant denial of justice*» i strid med retten til rettferdig rettergang etter EMK artikkel 6.

EU-domstolen bekreftet at i de tilfellene det foreligger en reell risiko for at den ettersøkte vil få krenket sine grunnleggende rettigheter til en rettferdig rettergang etter EMK artikkel 6, kan iverksettende myndighet unntaksvis utsette eller avslå en arrestordre. I disse tilfellene skal den to-sporede testen anvendes, som består av en vurdering om det foreligger en generell og reell fare for slike brudd og dernest en vurdering av om det er god grunn («*substantial grounds*») til å tro at det er en slik fare i denne konkrete saken. I denne forbindelse skal iverksettende myndighet anmode utferdigende myndighet om å oversende nødvendig tilleggsinformasjon ved behov.

Terskelen er i alle tilfeller høy. Det vil kun unntaksvis være grunnlag for å avslå en arrestordre eller innhente tilleggsinformasjon dersom det foreligger en generell risiko for at overleveringen vil komme i strid med EMK.

---

⁵¹ Se C-404/15 og C-659/15 PPU Aranyosi og Căldăraru.

⁵² Se C-404/15 og C-659/15 PPU Aranyosi og Căldăraru avsnitt 95.

EU-domstolens anvendelse av den to-sporede testen innebærer reelt sett ingen annen vurdering enn de vurderinger som EMD foretar. Vurderingstemaene er de samme, og praksis for hva som innebærer et konvensjonsbrudd er i det alt vesentlige sammenfallende. Spørsmålet er i begge tilfeller om det er en reell fare for at overlevering vil medføre menneskerettsbrudd.

7.2 Valgfrie avslagsgrunner

Etter arrestordreloven § 12 kan en arrestordre avslås hvis en av de der nevnte avslagsgrunnene er oppfylt. Dette er valgfrie avslagsgrunner, og det er ingen plikt til å avslå en arrestordre på de grunnlagene som er nevnt. Det er som hovedregel påtalemyndigheten som avgjør om arrestordren skal avslås, se DEL II punkt 2.

Før arrestordren eventuelt blir avslått, skal den ettersøkte gis anledning til å uttale seg, jf. § 12 tredje ledd første punktum. Kriminalomsorgen skal også gis anledning til å uttale seg før arrestordren avslås etter andre ledd, jf. § 12 tredje ledd andre punktum. Fullbyrding i Norge vil i praksis bare være aktuelt der den ettersøkte selv ønsker dette.

7.2.1 Strafforfølgning i Norge for samme forhold

Arrestordren kan avslås dersom det er igangsatt strafforfølgning mot den ettersøkte i Norge for det samme forholdet som ligger til grunn for arrestordren, jf. arrestordreloven § 12 første ledd bokstav a. Strafforfølgningen anses igangsatt når personen er siktet, og varer inntil det foreligger rettskraftig avgjørelse, som f.eks. endelig dom eller henleggelse. En rettskraftig avgjørelse av det samme forholdet utgjør en obligatorisk avslagsgrunn, jf. arrestordreloven § 8 første ledd, se DEL II punkt 7.1.3. Hva som regnes som «samme forhold» er også beskrevet i DEL II punkt 7.1.3.

Når saken har tilknytning til flere stater, vil det ofte være spørsmål om det er mest hensiktsmessig at straffesaken gjennomføres i Norge, eller i en EU-stat. Om arrestordren skal avslås på dette grunnlaget vil bero på flere forhold, eksempelvis hvor langt etterforskningen har kommet, hvor de fleste bevisene, som vitner, befinner seg, om saken er en del av et større sakskompleks som strafforfølges i én av statene, og hensynet til den ettersøkte selv. Selv om vedkommende gis rett til å uttale seg, jf. § 12 tredje ledd, innebærer dette ikke at siktede gis et valg om i hvilket land strafforfølgningen skal finne sted. I praksis vil slike saker vanligvis kunne løses ved at påtalemyndigheten og myndighetene i den utferdigende staten kommer til enighet om hvor det er mest hensiktsmessig at strafforfølgningen gjennomføres.

7.2.2 Strafforfølgning i land utenfor Schengen for samme forhold

En arrestordre kan også avslås dersom norske myndigheter er kjent med at det foreligger en rettskraftig dom for det samme forholdet som ligger til grunn for arrestordren fra et land utenfor Schengen, jf. arrestordreloven § 12 første ledd bokstav b. Det følger av lovens ordlyd at påtalemyndigheten ikke har en selvstendig undersøkelsesplikt når det gjelder rettskraftige dommer i land utenfor Schengen. Se likevel DEL II punkt 7.1.3 om påtalemyndighetens undersøkelsesplikt. Forutsetningen for å avslå på dette grunnlaget er at straffen er fullbyrdet, under fullbyrding eller ikke lenger kan fullbyrdes etter denne statens regler. I motsetning til arrestordreloven § 8 første ledd bokstav i, som gjelder dobbel strafforfølgning innen Schengen, omfattes kun dommer. Andre avgjørelser som avskjærer videre strafforfølgning gir ikke grunnlag for å avslå en arrestordre.

Forbudet mot dobbelstraff gjelder ikke hvor strafforfølgningen skjer i to forskjellige stater, jf. protokoll nr. 7 til EMK art 4. Om strafforfølgning skal tas opp på nytt, vil bero på en rekke forhold, blant annet lovbruddets alvor og karakter, om prosessen ble tilfredsstillende utført og hvor streng straff som var idømt i tilfelle fellende dom. Denne avveiningen bør først og fremst tas av myndighetene i den staten som utferdiget arrestordren og norske myndigheter bør i utgangspunktet legge denne vurderingen til grunn. Det kan imidlertid tenkes tilfeller hvor norske myndigheter likevel bør avslå en arrestordre på dette grunnlaget, for eksempel fordi den ettersøkte har vært bosatt i Norge i lang tid, og det synes klart at personen tidligere har sonet en passende straff.⁵³

7.2.3 Overlevering av norske borgere eller fast bosatte for straffullbyrding

En arrestordre utstedt for fullbyrding av dom kan avslås dersom den ettersøkte er norsk statsborger eller er bosatt i Norge, og norske myndigheter forplikter seg til å fullbyrde dommen, jf. arrestordreloven § 12 andre ledd.

Norsk statsborgerskap, eller det faktum at den ettersøkte er bosatt i Norge, er ikke i seg selv tilstrekkelig grunn til å avslå en arrestordre etter denne bestemmelsen.⁵⁴

Arrestordren bør bare avslås dersom den ettersøkte har sterk og aktuell tilknytning her, noe som ikke uten videre gjelder alle norske borgere eller personer bosatt i Norge. Eksempelvis kan en norsk statsborger ha bodd flere år eller mesteparten av sitt liv i et annet land. Det er neppe noen grunn til at disse skal sone straffen i Norge. På den andre siden kan det tenkes ettersøkte som ikke har norsk statsborgerskap, men som har vært bosatt her mesteparten av livet og har familie og nettverket sitt her. I slike tilfeller vil avslagsgrunnen være aktuell. Det er lagt til grunn i forarbeidene at fullbyrding i Norge i praksis bare vil være aktuelt i tilfeller der den ettersøkte selv ønsker dette.⁵⁵

Ved vurderingen bør man se hen til hva slags straff det er aktuelt å fullbyrde, særlig hvor dommen gjelder annen frihetsberøvelse enn fengsel. Lengden på straffen er også relevant, og likeledes særlig personlige forhold hos den ettersøkte som for eksempel at ettersøkte er mindreårig eller psykisk utviklingshemmet. Den ettersøkte skal få anledning til å uttale seg før arrestordren avslås, jf. arrestordreloven § 12 tredje ledd første punktum. Den ettersøkte bør få anledning til å uttale seg før avgjørelsen treffes, også om arrestordren etterkommes, dersom dette ikke er belyst på et tidligere tidspunkt i saksbehandlingen. Er den ettersøkte under 18 år vil det avgjørende være hensynet til barnets beste, jf. Grunnloven § 104. I slike tilfeller bør påtalemyndigheten sørge for at også barnets verger, eventuelt også barnevernet, får uttale seg.

Før en arrestordre avslås på dette grunnlaget, skal det innhentes uttalelse fra Kriminalomsorgsdirektoratet (KDI). Det må særlig anmodes om uttalelse om hvorvidt norske myndigheter kan forplikte seg til eventuelt å fullbyrde dommen i Norge, jf. § 12 andre og tredje ledd. Forpliktelse til å fullbyrde dommen i Norge er et vilkår for å avslå arrestordren, jf. § 12 andre ledd.

---

⁵³ Jf. Prop 137 LS (2010-2011) side 53, jf. Ot.prp. nr. 39 (2007-2008) side 32.

⁵⁴ For stater som ikke overleverer egne borgere til Norge, kan arrestordren avslås uten forpliktelse til å overta fullbyrdingen av dommen.

⁵⁵ Jf. Prop 137 LS (2010-2011) side 54.

7.3 Andre avslagsgrunner

7.3.1 Politiske lovbrudd

En arrestordre kan som hovedregel ikke avslås fordi handlingen som ligger til grunn for arrestordren er å anse som et politisk lovbrudd, jf. arrestordreloven § 9 første ledd. Det eksisterer ingen omforent definisjon av «politiske lovbrudd», men felles for slike handlinger er at de anses for å være rettet mot en fremmed stats myndigheter eller samfunnsorden.⁵⁶ Etter utleveringsloven § 5 nr. 1 vil derimot en handling som er å anse som et politiske lovbrudd innebære at utleveringsbegjæringen må avslås.

Etter arrestordreloven § 9 andre ledd kan overlevering for politiske lovbrudd bare nektes overfor stater som har avgitt erklæring om at de selv ikke overleverer ettersøkte personer til Norge for slike lovbrudd.⁵⁷ Det er Belgia, Frankrike, Hellas, Kroatia, Luxembourg, Malta og Polen som har avgitt slik erklæring.

Arrestordreloven § 9 tredje ledd har bestemmelser om saksbehandlingen dersom det oppstår spørsmål om arrestordren skal avslås etter andre ledd. Det er retten som prøver om arrestordren gjelder et politisk lovbrudd og kun overfor statene som har avgitt erklæring til artikkelen. Dersom retten kommer til at dette er tilfellet, skal saken sendes tjenestevei via riksadvokaten til Justis- og beredskapsdepartementet, som tar stilling til om overlevering skal nektes. Dette gjelder også dersom arrestordren omfatter flere forhold og ett av forholdene er regnet som politisk.

Det er opp til departementets skjønn om en arrestordre skal avslås for politiske lovbrudd. Parallellavtalen artikkel 6 nr. 2 setter likevel folkerettslige skranker for departementets avgjørelse i terrorrelaterte saker.

7.3.2 Uteblivelsesdommer og livstidsstraff

Arrestordreloven § 11 inneholder to avslagsgrunner som gjennomfører parallellavtalen artikkel 8 nr. 1 og 2. Begge avslagsgrunnene er inntatt for å sikre rettigheter som følger av EMK.⁵⁸

Etter § 11 første ledd skal en arrestordre avslås dersom den gjelder overlevering til fullbyrdelse av frihetsstraff eller annen frihetsberøvende reaksjon som er pådømt uten at den etterlyste var til stede og uten at den etterlyste var informert om tid og sted for rettsforhandlingene. Dette gjelder likevel ikke dersom den utferdigende staten forsikrer at den etterlyste kan kreve saken behandlet på nytt og at vedkommende da får anledning til å være til stede.⁵⁹

---

⁵⁶ Jf. Prop. 137 LS (2010-2011) side 19.

⁵⁷ Jf. Parallellavtalen artikkel 6 nr. 2.

⁵⁸ Jf. Prop 137 LS (2010-2011) side 31.

⁵⁹ Arrestordreskjema punkt d er utformet med tanke på forpliktelsen i parallellavtalen artikkel 8 nr. 1, jf. arrestordreloven § 11 første ledd. Rammebeslutning 2009/299/JHA, som er vedtatt i etterkant av parallellavtalen, gjelder uteblivelsesavgjørelser og endrer blant annet artikkel 4 i rammebeslutningen om arrestordren 2002/584/JHA, samt punkt d i EUs arrestordreskjema (EAW). Endringen innebærer blant annet at det gis mer detaljerte opplysninger knyttet til uteblivelsesavgjørelsene. Det antas at det reviderte EAW skjema kan godtas i Norge, så lenge utstedende stat gir eventuelle nødvendige garantier i tråd med parallellavtalen artikkel 8 nr. 1 og arrestordreloven § 11. Norsk påtalemyndighet skal alltid utstede arrestordre på skjema (AW) som ligger på KO:DE.

Videre følger det av andre ledd at en arrestordre skal avslås dersom den gjelder lovbrudd som kan straffes med frihetsberøvelse på livstid, med mindre den utferdigende staten forsikrer at straff som nevnt vil bli vurdert omgjort eller unnlatt fullbyrdet. Denne vurderingen skal foretas om vedkommende krever det, eller senest etter 20 år.

Departementet antar at forsikringene må foreligge både der ilagt straff er en livstidsdom og der den ettersøkte risikerer livstidsstraff ved overlevering til strafforfølgning.⁶⁰

I begge tilfeller kan forsikringen gis allerede i arrestordren, jf. arrestordreskjema punkt d. Forsikring fra den utferdigende staten må uansett foreligge når retten prøver om vilkårene for overlevering er oppfylt, jf. § 11 tredje ledd. Fravær av slik forsikring får dermed karakter av en obligatorisk avslagsgrunn. Det er i siste instans opp til retten å vurdere om det foreligger en tilstrekkelig forsikring.⁶¹ Nøyaktig hva som skal fremgå av forsikringen må tolkes i lys av praksis fra EMD.⁶²

Påtalemyndigheten i politiet innhenter nødvendige forsikringer fra myndighetene i den utferdigende staten.

7.4 Norske borgere

7.4.1 Hovedregel og oversikt over særregler

Hovedregelen er at en arrestordre ikke kan avslås fordi den ettersøkte er norsk statsborger. Det følger av arrestordreloven § 10 første ledd.

Det gjelder likevel enkelte særregler for norske borgere.

For det første *kan* arrestordren avslås dersom den ettersøkte er norsk statsborger og den utferdigende staten har avgitt erklæring om at den ikke overleverer egne borgere til Norge,⁶³ se arrestordreloven § 10 andre ledd første punktum. Dette gjelder Frankrike, Slovakia, Slovenia, Tsjekkia, Tyskland og Østerrike. Enkelte land, som for eksempel Romania, har tatt særskilte vilkår som gjør at § 10 kan komme til anvendelse i den grad en slik nektelse er dekket av forbeholdene.

Retten skal på vanlig måte først ta stilling til om vilkårene for overlevering er oppfylt. Kommer retten til at vilkårene ikke er oppfylt, treffer påtalemyndigheten avgjørelse om at arrestordren ikke kan etterkommes. Dersom retten kommer til at vilkårene for overlevering er oppfylt, sendes saken påtalemyndigheten på vanlig måte. Er arrestordren utferdiget av en stat som ikke overleverer egne borgere til Norge, sender påtalemyndigheten saken via riksadvokaten til Justis- og beredskapsdepartementet for avgjørelse, jf. § 10 andre ledd andre punktum. Ved departementets vurdering vil det være naturlig å legge vekt på hva slags handling arrestordren gjelder og muligheten til å strafforfølge lovbruddet i Norge. Det må også vurderes om det er tilstrekkelig å stille vilkår for overleveringen i medhold av arrestordreloven § 15 andre ledd, se DEL II punkt 7.4.3.

For det andre følger det av arrestordreloven § 15 første ledd at det ved overlevering av norske borgere *skal* stilles vilkår som nevnt i DEL II punkt 7.4.2.

---

⁶⁰ Se punkt h i arrestordreskjemaet som synes å forutsette forsikringer i begge tilfeller.

⁶¹ Se HR-2019-2437-U.

⁶² Jf. Prop 137 LS (2010-2011) side 31.

⁶³ Parallellavtalen artikkel 7 nr. 2.

Det er også noen særregler som både gjelder norske borgere og personer som er bosatt i Norge.

Ved overlevering til strafforfølgning *kan* det stilles som vilkår for overlevering at den ettersøkte blir sendt tilbake til Norge for å sone en eventuell dom, jf. arrestordreloven § 15 andre ledd, se DEL II punkt 7.4.3.

Videre *kan* arrestordren avslås ved overlevering til straffullbyrding mot en forpliktelse til å fullbyrde dommen, jf. arrestordreloven § 12 andre ledd, se DEL II punkt 7.2.3.

7.4.2 Vilkår ved overlevering av norske borgere

Arrestordreloven § 15 gir særlige regler om vilkår som skal og kan stilles for overlevering av norske borgere og personer bosatt i Norge på bakgrunn av en nordisk-europeisk arrestordre.

Arrestordreloven § 15 første ledd gjelder kun norske statsborgere, og oppstiller en plikt til å stille vilkår for overleveringen. Andre ledd gjelder både norske statsborgere og personer bosatt i Norge, men oppstiller ingen plikt til å stille vilkår for overleveringen.

Etter § 15 første ledd første punktum skal det stilles som vilkår for overlevering av norsk statsborger at vedkommende ikke uten samtykke fra Justis- og beredskapsdepartementet kan overleveres videre for forhold som er begått forut for overleveringen til en stat som selv ikke overleverer egne borgere til Norge. Bestemmelsen er i samsvar med departementets kompetanse til å avslå en arrestordre fra en stat som selv ikke overleverer egne borgere, jf. arrestordreloven § 10 andre ledd.

Etter § 15 første ledd andre punktum skal det også stilles vilkår om at utlevering videre for slike forhold ikke skal skje. Forbudet mot utlevering av norske borgere gjelder fortsatt, jf. utleveringsloven § 2. Bestemmelsen vil i praksis kun gjelde for utlevering videre til stater utenfor Norden og EU.

Det er påtalemyndigheten som skal stille vilkårene. Vilkåret settes i forbindelse med underretning om overleveringen, jf. arrestordreloven 14 sjuende ledd. Det er ikke nødvendig med bekreftelse fra den utferdigende myndigheten om at dette vilkåret vil bli overholdt. Utferdigende myndighet vil være folkerettslig forpliktet til å overholde vilkåret.

7.4.3 Overlevering av norske borgere og bosatte til strafforfølgning

Arrestordreloven § 15 andre ledd regulerer overlevering til strafforfølgning av en norsk statsborger eller en person som er bosatt i Norge.⁶⁴ I slike tilfeller kan det stilles som vilkår for overlevering at vedkommende blir sendt tilbake til Norge for å sone en eventuell dom. Dersom dette vilkåret stilles, må det innhentes aksept fra den utferdigende staten i forkant av overleveringen. I noen tilfeller vil arrestordren inneholde en erklæring om at den utferdigende staten aksepterer at den ettersøkte returneres til Norge for å sone en eventuell dom.

Verken loven, forarbeidene eller parallellavtalen inneholder noen nærmere angivelse av hva som kreves for at noen skal anses som «busett» her etter arrestordreloven §§ 12 andre ledd og 15 andre ledd. Det lignende begrepet «bosted i Norge» i straffeloven § 5 første ledd bokstav b kan gi veiledning om hvordan begrepet «busett» er å forstå.

---

⁶⁴ Parallellavtalen artikkel 8 nr. 3.

Det beror på en konkret vurdering om det skal stilles vilkår etter § 15 andre ledd, der personens tilknytning til Norge, alder og hvor lang straff vedkommende risikerer vil være av betydning. Dersom den ettersøkte er norsk statsborger, bør utgangspunktet være at det stilles vilkår om tilbakeføring for soning.⁶⁵ Vurderingen er den samme som etter den valgfrie avslagsgrunnen i arrestordreloven § 12 andre ledd, se DEL II punkt 7.2.3. Den ettersøkte og kriminalomsorgen ved Kriminalomsorgsdirektoratet skal gis anledning til å uttale seg før vilkåret stilles, jf. § 15 andre ledd andre punktum. Den ettersøkte bør imidlertid også gis anledning til å uttale seg selv om vilkåret ikke stilles. Dersom den ettersøkte er under 18 år skal verger, eventuelt også barnevernet, få uttale seg. Den som har kompetanse til å treffe beslutning om overlevering avgjør om det skal stilles vilkår. I saker hvor departementet har beslutningskompetanse, skal påtalemyndigheten gi en tilrådning om hvorvidt det bør stilles vilkår etter §§ 12, 15 og 31.

8. Andre bestemmelser

8.1 Konkurrerende anmodninger

Dersom det foreligger konkurrerende arrestordrer som gjelder samme person, enten flere nordisk-europeiske arrestordrer, eller en nordisk og en nordisk-europeisk arrestordre, skal statsadvokaten avgjøre hvilken arrestordre som skal etterkommes, jf. arrestordreloven § 29 første ledd, jf. arrestordreforskrifta § 4 tredje ledd første punktum.⁶⁶

Foreligger det både en arrestordre og en utleveringsbegjæring fra et land utenfor Norden og EU som gjelder samme person, skal Justis- og beredskapsdepartementet avgjøre saken, jf. arrestordreloven § 29 andre ledd. Utleveringsbegjæringen behandles etter de alminnelige reglene i utleveringsloven, jf. også Justisdepartementets rundskriv G-19/2001 Internasjonalt rettslig samarbeid i straffesaker.

Arrestordreloven § 29 tredje ledd oppstiller enkelte momenter som skal vektlegges ved vurderingen av hvilken anmodning som skal etterkommes. Det skal blant annet legges vekt på stedet for og karakteren av de straffbare handlingene, når de konkurrerende arrestordrene eller utleveringsbegjæringene er utferdiget, og om de gjelder strafforfølgning eller fullbyrding av dom. Opplistingen er ikke uttømmende; også andre momenter vil kunne være relevante, for eksempel hvor langt strafforfølgningen har kommet i de enkelte landene og når de ulike forholdene foreldes etter den utferdigende statens rett. I mange tilfeller vil det være hensiktsmessig å prioritere anmodninger om utlevering eller overlevering til strafforfølgning foran anmodninger om fullbyrding av dom.⁶⁷

Konvensjonen berører ikke Norges forpliktelser etter statuttene for Den internasjonale straffedomstolen, jf. lov 15. juni 2001 nr. 65. Dersom det skulle foreligge en arrestordre som konkurrerer med et krav om overlevering fra Den internasjonale straffedomstolen, skal anmodningen fra Den internasjonale straffedomstolen gis forrang.⁶⁸

---

⁶⁵ Jf. Prop. 137 LS (2010-2011) side 56.

⁶⁶ Jf. Prop. 137 LS (2010-2011) side 61.

⁶⁷ Se også Guidelines fra Eurojust:

<http://www.eurojust.europa.eu/Practitioners/operational/EAW/Pages/European-Arrest-Warrant.aspx>

⁶⁸ Jf. Prop. 137 LS (2010-2011) side 61 andre spalte.

8.2 Midlertidig overføring for avhør

Arrestordreloven § 40 første ledd gir påtalemyndigheten hjemmel til å samtykke til midlertidig overføring av en ettersøkt for gjennomføring av avhør i den utferdigende staten, jf. parallellavtalen artikkel 21.⁶⁹ Denne bestemmelsen gjelder bare når det er fremsatt en arrestordre med henblikk på strafforfølgning i den utferdigende stat. Bestemmelsen gjelder midlertidig overføring før det er truffet endelig avgjørelse om overleveringen. Samtykke til midlertidig overføring forutsetter at den utferdigende myndigheten ber om det.

Midlertidig overføring kan være aktuelt dersom det er behov for et snarlig avhør av den ettersøkte, men må sees opp mot behovet for å holde den ettersøkte i Norge og muligheten for å gjennomføre avhøret her. Det følger av arrestordreloven § 40 andre ledd første punktum at samtykke ikke skal gis dersom det er klart at arrestordren ikke vil bli etterkommet. Samtykke skal heller ikke gis dersom det er nødvendig at den ettersøkte blir i Norge på grunn av en annen straffesak her eller behandlingen av arrestordren. Ved vurderingen skal det også tillegges vekt om den midlertidige overføringen vil forlenge varetektsfengslingen. Det vil likevel være opp til påtalemyndighetens skjønn å vurdere betydningen av dette. Den ettersøkte skal gis mulighet til å uttale seg før avgjørelsen blir truffet, jf. § 40 andre ledd tredje punktum.

Påtalemyndigheten fastsetter den nærmere gjennomføringen av overføringen, herunder tidspunktet for overføringen og varighet. Påtalemyndigheten kan etter eget skjønn stille de vilkår som anses nødvendige for overføringen. Det kan for eksempel være aktuelt å sette en absolutt frist for retur til Norge, eller stille krav til fengselsforholdene under den midlertidige overføringen.

Avgjørelsen treffes av den myndighet som har kompetanse til å treffe vedtak om overlevering. Er det foreløpig uklart om den ettersøkte vil samtykke til overlevering, treffes avgjørelsen av statsadvokaten. Tilligger kompetansen om overlevering departementet, treffes avgjørelse om midlertidig overføring av statsadvokaten.

Midlertidig overlevering etter at det er truffet endelig avgjørelse reguleres av arrestordreloven § 31 andre ledd, se DEL II punkt 5.3.

8.3 Beslag og overlevering av gjenstander

Påtalemyndigheten er forpliktet til å beslaglegge og overlevere gjenstander i tilknytning til overlevering av en ettersøkt person på grunnlag av en nordisk-europeisk arrestordre.

Parallellavtalen artikkel 32 pålegger den staten som den ettersøkte overleveres fra, på eget initiativ, eller på anmodning fra den som utstedte arrestordren, å beslaglegge og overlevere gjenstander som antas å ha betydning som bevis i den saken som arrestordren gjelder, eller som er utbytte av det straffbare forholdet, jf. arrestordreloven § 39 første ledd første punktum. Med «utbytte» menes det samme som i straffeloven 2005 §§ 67 og 71 første ledd. Plikten gjelder bare for gjenstander påtalemyndigheten blir kjent med under etterforskningen. Påtalemyndigheten har ingen særskilt aktivitets- eller undersøkelsesplikt i overleveringssaker.

Plikten til å foreta beslag etter arrestordreloven § 39 går likevel noe lenger enn parallellavtalen ved at påtalemyndigheten også skal beslaglegge og overlevere gjenstander som omfattes av straffeloven 2005 §§ 67 til 73, jf. arrestordreloven § 39

---

⁶⁹ Jf. Prop. 137 LS (2010-2011) side 64.

første ledd andre punktum.⁷⁰ Vilkårene i bestemmelsene må være oppfylt. Forutsetningen er videre at den utferdigende staten krever gjenstandene beslaglagt og lovgivingen i denne staten tillater beslaget. Reglene om beslag i straffeprosessloven gjelder så langt de passer, jf. arrestordreloven § 3.

Påtalemyndigheten skal videre beslaglegge gjenstander der den ettersøkte er død eller forsvunnet, jf. arrestordreloven § 39 andre ledd.

Arrestordreloven § 39 tredje ledd åpner for at påtalemyndigheten kan holde tilbake gjenstander som kan ha bevisverdi i en pågående straffesak i Norge. I stedet for å holde tilbake gjenstanden, kan den overleveres midlertidig.

Arrestordreloven § 39 fjerde ledd slår fast at overlevering av en beslaglagt gjenstand ikke får betydning for tredjemanns rettigheter til gjenstanden. Om nødvendig kan det settes vilkår for å beskytte slike rettigheter.

Ved anmodning om beslag i andre saker gjelder utleveringsloven § 24.

8.4 Opplysning om utholdt varetekt

Den ettersøkte har krav på varetektsfradrag for perioden vedkommende har sittet i varetekt i forbindelse med gjennomføringen av en nordisk-europeisk arrestordre, jf. parallellavtalen artikkel 29. Samtidig med overleveringen skal påtalemyndigheten derfor angi antall dager den ettersøkte har vært frihetsberøvet på grunnlag av arrestordren, herunder antall dager vedkommende eventuelt har vært underlagt isolasjon, jf. straffeloven § 83.⁷¹

8.5 Kostnader i forbindelse med arrestorden

Det følger av parallellavtalen artikkel 33 at utgifter som påløper på territoriet til den utførende staten ved utførelsen av en arrestordre skal dekkes av denne staten. Det innebærer at norske myndigheter dekker alle kostnader frem til overlevering på avtalt sted. Alle andre utgifter skal dekkes av den utferdigende staten.

8.6 Transitt

Departementet skal samtykke til at personer som skal overleveres fra en EU-stat til en annen EU-stat eller til Island føres over norsk territorium dersom bestemte opplysninger er gitt, jf. arrestordreloven § 41 andre ledd første punktum. Følgende opplysninger kreves:

- Identiteten og statsborgerskapet til den ettersøkte
- Opplysninger om den straffbare handlingens art og dens rettslige karakteristik
- Omstendighetene rundt den straffbare handlingen, herunder tid og sted

Parallellavtalen forutsetter at overleveringen skjer på grunnlag av en arrestordre. Det må derfor også foreligge opplysninger om eksistensen av en arrestordre, jf. parallellavtalen artikkel 28 nr. 1.

Arrestordreloven § 41 andre ledd andre og tredje punktum har særlige regler for tilfellene der transitten gjelder norske borgere. Plikten til å tillate transitt gjelder ikke overfor en EU-stat som ikke overleverer egne borgere til Norge. Transitt av en norsk

---

⁷⁰ Jf. Prop. 137 LS (2010-2011) side 64.

⁷¹ Jf. Prop. 137 LS (2010-2011) side 62.

borger fra en slik stat til en stat som overleverer egne borgere til Norge, følger derimot hovedregelen i første punktum. Det kan ved alle transitter av norske borgere stilles vilkår for samtykket.

Arrestordreloven § 41 tredje ledd gjelder transitt over norsk territorium av personer som skal utleveres fra en stat utenfor Norden og EU og til en EU-stat eller Island.⁷² Denne typen transitter omfattes i utgangspunktet ikke av arrestordresystemet. Parallellavtalen artikkel 28 nr. 5 slår likevel fast at avtalens transittregler også skal gjelde for slike transitter så langt de passer.

Departementet mottar transittanmodninger fra den utferdigende myndigheten og orienterer Kripos om transitter over norsk territorium.

Transitter ved utleveringer fra Norden eller EU til en stat utenfor Norden eller EU, eller mellom stater utenfor Norden eller EU, reguleres fortsatt av utleveringsloven § 22.

8.7 Immunitet

Dersom den ettersøkte er vernet av immunitet eller et annet privilegium for lovovertrædelsen arrestordren gjelder, kan personen ikke pågripes og overleveres med mindre immuniteten eller privilegiet oppheves, jf. parallellavtalen artikkel 23 og arrestordreloven § 27.⁷³

Arrestordreloven § 27 første ledd første punktum regulerer tilfellene der norske myndigheter har kompetanse til å oppheve immuniteten eller privilegiet. Da skal påtalemyndigheten straks anmode rett myndighet om opphevelse.

I de tilfeller en utenlandsk myndighet eller internasjonal organisasjon har kompetanse til å oppheve immuniteten eller privilegiet, skal myndigheten i den utferdigende staten be om opphevelse, jf. arrestordreloven § 27 første ledd andre punktum.

Påtalemyndigheten må i slike tilfeller straks gi beskjed til utferdigende myndighet om at arrestordren ikke kan gjennomføres før immuniteten eller privilegiet er opphevet.

Oppheves immuniteten eller privilegiet, behandles arrestordren på vanlig måte.

Fristen for å treffe avgjørelse om overlevering begynner ikke å løpe før immuniteten eller privilegiet er opphevet, jf. arrestordreloven § 14 fjerde ledd andre punktum.

DEL III OVERLEVERING TIL NORGE

1. Innledning

En arrestordre er en avgjørelse fra kompetent utenlandsk myndighet om å pågripe og varetektsfengsle en person med henblikk på overlevering til Norge.

Når en person etterlyst av norske myndigheter pågripes i utlandet, må det straks følges opp ved at det utstedes en arrestordre. Arrestordren oversettes til et språk det aktuelle landet aksepterer. Det er store variasjoner i fristen for å oversende en oversatt arrestordre. For saker som håndteres gjennom SIRENE, vil fristen vanligvis bli opplyst gjennom denne kanalen.

---

⁷² Jf. Prop. 137 LS (2010-2011) side 41 og 64.

⁷³ Jf. Prop. 137 LS (2010-2011) side 39 og 60. For øvrig vises det punkt 3.6 i Rundskriv om nordisk rettsordre (G-12/2012) side 31.

2. Kompetanse til å utstede nordisk-europeiske arrestordrer

Etter arrestordreloven § 32 første ledd er kompetansen til å utferdige nordisk-europeiske arrestordrer lagt til påtalemyndigheten. Hvilket nivå innenfor påtalemyndigheten kompetansen er lagt til, fremgår av arrestordreforskrifta § 5.

En nordisk-europeisk arrestordre utferdiges av statsadvokaten. Påtalemyndigheten i politiet lager utkastet til arrestordre, som sendes statsadvokaten elektronisk.

Det følger av arrestordreloven § 32 første ledd at påtalemyndigheten kan utferdige en arrestordre til en EU-stat til strafforfølgning dersom det foreligger en pågripelsesbeslutning fattet av retten for en handling som kan medføre fengsel i minst ett år. Det er derfor som hovedregel et krav om at det foreligger en rettslig pågripelsesbeslutning før arrestordren kan utferdiges. Påtalemyndigheten kan videre utferdige en arrestordre til straffullbyrding dersom det foreligger en rettskraftig dom på minst fire måneder fengsel eller annet frihetstap. Med annet frihetstap siktes det til strafferettslige særreaksjoner. Ved straffullbyrding kreves ingen pågripelsesbeslutning.

Arrestordreloven § 32 andre ledd inneholder en regel om hastekompetanse. Bestemmelsen fastsetter at en beslutning om pågrepelse fra påtalemyndigheten kan tre i stedet for en rettslig avgjørelse etter første ledd første punktum dersom det er fare ved opphold. Beslutningen skal være skriftlig. I slike tilfeller skal påtalemyndighetens avgjørelse snarest mulig legges frem for retten for godkjenning, hvilket normalt vil si første påfølgende virkedag.

Arrestordreloven § 32 tredje ledd regulerer aksessorisk overlevering. Arrestordren kan også omfatte forhold som ikke oppfyller kravene etter § 32 første ledd. Det er tilstrekkelig at ett av forholdene oppfyller vilkårene. Aksessoriske forhold er ikke regulert i parallellavtalen, det kan derfor være at iverksettende stat ikke godtar disse forholdene. Mange stater har imidlertid regler tilsvarende arrestordreloven § 6 andre ledd, som innebærer at de gjennomfører aksessorisk overlevering selv om man ikke er forpliktet til det etter parallellavtalen.

Det er likevel viktig at alle forholdene påtalemyndigheten ønsker å strafforfølge den ettersøkte for, tas med i den arrestorden som utferdiges, se nærmere om spesialitetsprinsippet i DEL IV punkt 3.

Etter lovens ordlyd er det tilstrekkelig for utferdigelse av en arrestordre til strafforfølgning at retten har fattet pågripelsesbeslutning for ett av forholdene. Dette er ikke tilsvarende regulert i parallellavtalen, og det kan være usikkert om det vil bli godtatt av alle land. Sett hen til EU-domstolens avgjørelser 12. desember 2019 om krav til effektiv domstolskontroll, bør pågripelsesbeslutningen omfatte alle forholdene man ønsker å strafforfølge for.⁷⁴

3. Utstedelse av en nordisk-europeisk arrestordre

Etter arrestordreloven § 32 fjerde ledd skal en nordisk-europeisk arrestordre utferdiges i samsvar med arrestordreloven § 5 første ledd, se nærmere punkt 2.2.

Den nordisk-europeiske arrestordren skal være skrevet på eller være oversatt til det språket eller ett av de språkene som blir benyttet av den iverksettende staten, eller til et annet språk som den iverksettende staten har godtatt, jf. arrestordreloven § 32 femte ledd. Dette fremgår av statenes erklæringer til parallellavtalen, se DEL VII.

---

⁷⁴ C-625/19 PPU

En forenklet oversikt over hvilke språk de ulike statene aksepterer er vedlagt, se DEL VII. Disse statene godtar en arrestordre på engelsk: Belgia, Estland, Irland, Kypros, Litauen, Luxemburg, Malta, Nederland, Romania, Slovenia, Storbritannia og Ungarn.

Arrestordren skal alltid utferdiges på et standardskjema, jf. arrestordreforskrifta § 1 andre punktum. Skjemaet er tatt inn som vedlegg til rundskrivet, se DEL VII. Skjemaet ligger i Word-format på KO:DE på norsk og engelsk.

Det er viktig å være nøyaktig ved utfyllingen av skjemaet, herunder at alle etterspurte opplysninger blir gitt. Ufullstendige skjemaer kan medføre forsinkelser, og i ytterste konsekvens at siktede blir løslatt og arrestordren avslås. Veiledning til utfylling av arrestordreskjema og eksempel på en ferdig utfylt arrestordre er tilgjengelig på KO:DE.

Den iverksettende myndigheten vil normalt ikke ha behov for andre opplysninger enn de som fremgår av skjemaet. Grunntanken i parallellavtalen er at den staten som mottar en nordisk-europeisk arrestordre skal fatte avgjørelse om pågrepelse, varetektsfengsling og overlevering kun på bakgrunn av de opplysningene som fremgår av arrestordren. Det er derfor ikke nødvendig å oversende underliggende dokumenter, som for eksempel pågripelsesbeslutning eller dom. Tilgjengelig foto, fingeravtrykk og informasjon om DNA-profil skal derimot vedlegges, jf. skjemaets *punkt a*.

Skjemaets *punkt e* omhandler bl.a. en liste over straffbare forhold som gjør unntak fra kravet om dobbel straffbarhet mellom de land som har erklært dette. Listen kalles ofte for positivlisten, se DEL II punkt 6.3.2. Det skal krysses av for handlinger som kan straffes med fengsel i minst tre år og som er omfattet av positivlisten. Den iverksettende staten skal i så fall ikke prøve om det foreligger dobbel straffbarhet for disse forholdene. Landene som har avgitt slik erklæring er Hellas, Kypros, Litauen, Nederland, Polen⁷⁵, Portugal, Romania, Slovenia, Spania, Ungarn og Østerrike.

Det gjelder også unntak fra kravet om dobbel straffbarhet dersom arrestordren gjelder medvirkning til felles kriminell virksomhet som nevnt i arrestordreloven § 7 andre ledd. Vi har ingen straffebud i Norge som særskilt rammer slik medvirkning, men slik medvirkning kan etter omstendighetene likevel rammes av straffebudene som er omhandlet i andre ledd bokstavene a til f. Forholdet skal beskrives innledningsvis i punkt e, under feltene om sakens karakter og omstendighetene ved handlingen. Beskrivelsen må vise om handlingen gjelder medvirkning til felles kriminell virksomhet som nevnt i § 7 andre ledd. Positivlistens alternativ om «deltakelse i en kriminell organisasjon» er ikke aktuell for annet enn deltakelse i terrororganisasjon, da slik deltakelse ellers ikke er straffbar i Norge. Straffeloven § 79 bokstav c er ikke et selvstendig straffebud, og det skal dermed ikke krysses av for «deltakelse i en kriminell organisasjon» i disse sakene. Derimot kan andre punkter i positivlisten være aktuelle.

Arrestordreloven presiserer ikke hvilke handlinger bidraget eller medvirkningen må bestå i. Dette må derfor vurderes konkret. Adferden trenger ikke å innebære deltakelse i selve utføringen av lovbruddet. Det er tilstrekkelig at vedkommende person har ytt en ren hjelpefunksjon. Det er heller ikke et krav at medvirkeren selv er «medlem» av gruppen så lenge de øvrige vilkårene er oppfylt.⁷⁶ Bistandshandlinger kan eksempelvis være økonomisk bistand, eller å bidra med råd og veiledning, eller å stille eiendom eller gjenstander til disposisjon for gruppen.

En forutsetning for at unntaket skal komme til anvendelse er at handlingen kan straffes med fengsel eller en annen reaksjon som innebærer frihetsberøvelse i minst 12 måneder

---

⁷⁵ Polen: forutsatt at ettersøkte ikke er polsk borger

⁷⁶ Jf. Prop. 137 LS (2010-2011) side 51 andre spalte.

i den utferdigende staten. Videre stilles det krav til gruppens formål og til personens formål med handlingen, samt kunnskap om betydningen av egen handling. Skyldkravet er forsett.

Dersom det er aktuelt med klausulering av dokumenter eller bruk av isolasjon, medieforbud e.l., kan informasjon om dette fylles ut under *punkt f*, «Andre forhold av relevans for saken». Selve begrunnelsen for anmodningen om klausulering mv. bør imidlertid gis direkte til kompetent myndighet i et eget dokument.

4. Etterlysning og oversendelse av nordisk-europeiske arrestordrer

Arrestordreloven § 34 regulerer hvordan arrestordren skal sendes. Bestemmelsen tilsvarende i all hovedsak § 25, som også gjelder oversendelse.

Etter arrestordreloven § 34 første ledd første punktum skal arrestordren sendes gjennom SIS eller annet tilsvarende system for etterlysning av personer som er mistenkt for lovbrudd, i praksis Interpol. Etterlysninger i stater tilsluttet Schengen-samarbeidet foretas i SIS, mens etterlysninger utenfor Schengen gjøres gjennom Interpol. De eneste EU-statene som ikke bruker SIS er Irland og Kypros. Etterlysning vil være den praktiske hovedregelen i de tilfellene norske myndigheter ikke vet hvor den etterlyste oppholder seg. Ettersom det ikke er mulig å legge alle påkrevde opplysninger inn i SIS, følger det av andre punktum at opplysningene skal ettersendes så snart som mulig til kompetent myndighet i staten der den ettersøkte blir funnet. Ved etterlysninger i SIS er det vanlig å legge ved arrestordren, som regel kun på den utferdigende myndighets språk.

I forkant av en etterlysning må det være avklart at overlevering er ønskelig og at en arrestordre vil bli utferdiget. Dette innebærer at henting må prioriteres dersom iverksettende stat etterkommer arrestordren. Det skal innhentes samtykke fra statsadvokaten før etterlysning utenfor Norden. Hvis saken gjelder overlevering til strafforfølgning må det innhentes rettslig pågripelsesbeslutning etter arrestordreloven § 32 første ledd. Se DEL III punkt 2.

Dersom norske myndigheter vet hvor den ettersøkte oppholder seg, kan arrestordren i stedet sendes direkte til kompetent myndighet i oppholdsstaten, jf. arrestordreloven § 34 andre ledd.

Enkelte stater har oppgitt kompetent myndighet i sine erklæringer til parallellavtalen, se DEL VII. Oversikt over kompetente myndigheter i de ulike EU-statene finnes også på nettsiden til EJN → Atlas → Country → 901. European Arrest Warrant, se <https://www.ejn-crimjust.europa.eu/ejn/AtlasChooseCountry.aspx>

5. Den iverksettende staten krever garantier for overlevering

Det følger av parallellavtalen artikkel 8 at iverksettende stat kan sette bestemte vilkår for at arrestordren skal fullbyrdes.

Dersom arrestordren gjelder overlevering til fullbyrdelse av frihetsstraff eller annen frihetsberøvende reaksjon som er pådømt uten at den etterlyste var til stede og uten at den etterlyste var informert om tid og sted for rettsmøtet, kan det stilles som vilkår at norske myndigheter forsikrer at den etterlyste kan kreve saken behandlet på nytt og at vedkommende da får anledning til å være til stede. Forsikringen må inneholde vilkårene som fremgår av straffeprosessloven § 282 om fornyet behandling. Er uteblivelsesdommen avsagt av tingretten, er også ankereglene i § 321 relevante.

Der arrestordren gjelder lovbrudd som kan straffes med livsvarig fengsel eller annen frihetsberøvelse på livstid, kan fullbyrdelse av arrestordren gjøres betinget av at norske myndigheter forsikrer at straff som nevnt vil bli vurdert omgjort eller unnlatt fullbyrdet, etter oppfordring eller senest etter 20 år. Norge har ikke livstidsstraff, slik at regelen ikke er aktuell for vår del.

Dersom norske myndigheter utsteder en arrestordre mot en ettersøkt med henblikk på strafforfølgning, og den ettersøkte er borger av eller bosatt i staten som mottar arrestordren, kan vedkommende stat gjøre overlevering betinget av at den ettersøkte, etter å ha blitt hørt, bringes tilbake for å sone dommen som er avsagt i Norge. Som regel vil norske myndigheter bli bedt om å bekrefte at de godtar vilkårene fra iverksettende stat. Det er i utgangspunktet ikke nødvendig med sak om soningsoverføring.⁷⁷

Noen stater knytter vilkårene opp mot europarådskonvensjonen om soningsoverføring. I disse sakene må påtalemyndigheten konferere med kriminalomsorgen ved Kriminalomsorgsdirektoratet som kan gi en slik garanti.⁷⁸

Påtalemyndigheten sørger for at personen blir tilbakeført i samsvar med vilkårene, jf. arrestordreloven § 38 første ledd. Vilkår om tilbakeføring utgjør i disse tilfellene tilstrekkelig rettslig grunnlag for tilbakeføring til soning.

Arrestordreloven § 38 andre ledd gir hjemmel for fengsling av personer som skal tilbakeføres og som ikke allerede er fengslet. Saksbehandlingen følger de vanlige reglene i straffeprosessloven §§ 175 flg. Fengslingstiden kan ikke overstige ti dager med mindre det foreligger særlige omstendigheter, se DEL II punkt 5.1.

Norske myndigheters mulighet til å stille tilsvarende vilkår er nærmere beskrevet i DEL II punkt 7.3.2 og 7.4.2.

6. Gjennomføring av overlevering

Etter parallellavtalen artikkel 25 skal den iverksettende myndigheten omgående underrette den utferdigende myndigheten om avgjørelsen som er fattet.

Etter parallellavtalen artikkel 26 skal den ettersøkte overleveres snarest mulig og senest innen ti dager etter at endelig avgjørelse om overlevering med mindre det foreligger særlige omstendigheter. Så snart norske myndigheter får underretning om at arrestordren er etterkommet, skal representanter fra norsk politi hente den som skal overleveres. Politiet avtaler tidspunkt og sted for henting direkte med den iverksettende statens myndigheter. Det er viktig å overholde fristen da vedkommende ellers skal løslates, jf. parallellavtalen artikkel 26 nr. 5.

Se mer om frister for overlevering i DEL II punkt 5.1.

7. Transitt

Parallellavtalen artikkel 28 nr. 1 regulerer transitt mellom avtalepartene i arrestordresystemet. Dersom det er nødvendig med transitt gjennom andre EU-stater i forbindelse med overleveringen til Norge, sender påtalemyndigheten en transittanmodning med de nødvendige opplysningene til transittstatens myndigheter, se DEL II punkt 8.6. Anmodningen utarbeides på det språket den aktuelle staten krever, og fremsettes skriftlig. Anmodningen skal inneholde de opplysninger som fremgår av

---

⁷⁷ Jf. Prop. 137 LS (2010-2011) side 63.

⁷⁸ Se for eksempel Nederlands erklæring til parallellavtalen art 7 nr 2.

parallellavtalen artikkel 28 nr. 1, se også arrestordreloven § 41. Kontaktdetaljer kan også finnes på nettsiden til EJN → Atlas → Country → 901. European Arrest Warrant, se <https://www.ejn-crimjust.europa.eu/ejn/AtlasChooseCountry.aspx>, eller fremskaffes ved henvendelse til den norske Eurojust-representanten.

Under henvisning til at overleveringen skal skje innen ti dager, bør transittanmodningen sendes transittstatens myndigheter så raskt som mulig og gjerne før det er fastsatt en dato for overleveringen.

Dersom transitten gjelder en person som skal utleveres fra en stat utenfor Norden og EU til Norge, sender påtalemyndigheten en transittanmodning til transittstatens myndigheter på samme måte som beskrevet over, jf. parallellavtalen artikkel 28 nr. 5.

8. Opplysning om utholdt varetekt

En ettersøkt som er overlevert til Norge har krav på at det gjøres fradrag i straffen for den tiden vedkommende har vært berøvet friheten i den iverksettende staten på grunn av arrestorden, jf. arrestordreloven § 35 og parallellavtalen artikkel 29.

Frdraget beregnes etter reglene i straffeloven § 83.⁷⁹

9. Ny straffutmåling ved overlevering

Ikke sjelden blir en person idømt fellesstraff for flere ulike forhold i Norge. Straffen blir da fastsatt etter en samlet vurdering. Det fremgår ikke alltid hvilken straff som er idømt for hvert enkelt forhold. Dette kan av og til by på utfordringer når en person skal overleveres til Norge, fordi det for eksempel kan hende at vilkåret om dobbel straffbarhet ikke er oppfylt for samtlige pådømte forhold etter iverksettende stats lov. Fremmed stats avgjørelse om overlevering vil typisk kun gjelde for enkelte av de pådømte forholdene i den norske fellesstraffen. Straffeprosessloven § 463 b, som ble tilføyd ved arrestordreloven, løser denne praktiske utfordringen. Bestemmelsen er inntatt i lovens regler om militære straffesaker, men får anvendelse i alle typer straffesaker.

I de tilfeller overlevering eller utlevering ikke kan skje for alle pådømte forhold, skal retten, på begjæring fra påtalemyndigheten, fastsette en straff for de forholdene som overlevering kan skje for etter iverksettende stats lov, dvs. etter norsk lov, jf. straffeprosessloven § 463 b.

Den tidligere pådømte fellesstraffen settes dermed til side, og retten fastsetter straff for de forholdene overleveringsvedtaket gjelder.

---

⁷⁹ EU-domstolen uttalte i avgjørelse C-294/16 PPU at husarrest under elektronisk overvåking ikke i seg selv er å anse som frihetsberøvelse. Domstolen understreket at artikkel 26 i rammebeslutningen kun sikrer et minimumsnivå for beskyttelse. Den enkelte staten står dermed fritt til å vurdere om fotlenke skal anses som frihetsberøvelse og gi varetektsfradrag.

DEL IV SPESIALITETSPRINSIPPET

1. Innledning

Spesialitetsprinsippet er et internasjonalt anerkjent prinsipp. Det innebærer at en person bare kan strafforfølges eller få straff fullbyrdet mot seg for forhold han er utlevert for.

Spesialitetsprinsippet er nedfelt bl.a. i Den europeiske konvensjon om utlevering 13. desember 1957 artikkel 14 og i utleveringsloven § 12 nr. 1 bokstav a.

I parallellavtalen opprettholdes som utgangspunkt spesialitetsprinsippet, jf. artikkel 30 nr. 2. Samtidig gjøres det en rekke unntak, jf. artikkel 30 nr. 3. Det viktigste unntaket er at den ettersøkte også etter overleveringstidspunktet kan samtykke til unntak fra spesialitetsprinsippet, jf. arrestordreloven § 36 andre ledd bokstav a.⁸⁰ For nordisk-europeiske arrestordrer gjelder spesialitetsprinsippet så langt parallellavtalen ikke gjør unntak.⁸¹

2. Overlevering fra Norge

I hvilken grad den utferdigende staten kan strafforfølge eller fullbyrde straff mot vedkommende for andre forhold begått *før* overleveringen fra Norge, følger av parallellavtalen artikkel 30. Dersom den utferdigende staten finner det nødvendig med samtykke fra norske myndigheter, kan staten be om et slikt samtykke. Arrestordreloven § 16 første ledd bokstav a til c regulerer hva det kan samtykkes til. Den nærmere fremgangsmåten for samtykket og vilkårene for samtykke følger av § 16 andre ledd.

Det følger av § 16 første ledd bokstav a at norske myndigheter kan samtykke til strafforfølgning eller straffullbyrdelse i den utferdigende staten for andre forhold begått forut for overleveringen. Med «andre forhold» siktes det til andre handlinger enn de vedkommende ble overlevert for.

Samtykke i situasjoner som nevnt i § 16 første ledd bokstav a forutsetter at vilkårene for overlevering er oppfylt for den eller de straffbare handlingene samtykket gjelder. Videre skal samtykke gis på vilkårene som følger av eller stilles i medhold av arrestordreloven. Vurderingen av det eller de straffbare forholdene skal følgelig være tilsvarende den vurderingen man ville foretatt om overlevering skulle skje direkte fra Norge.

Fremgangsmåten for utarbeidelse av samtykke i saker som nevnt i bokstav a er langt på vei den samme som ved utarbeidelse av en nordisk-europeisk arrestordre, jf. § 16 andre ledd første punktum.

Avgjørelsen skal foreligge innen 30 dager etter at anmodningen ble mottatt, jf. § 16 andre ledd tredje punktum. Saksbehandlingsreglene for overlevering i arrestordreloven § 14 gjelder så langt de passer. Dette innebærer at påtalemyndigheten treffer avgjørelse om samtykke på grunnlag av kjennelse fra retten og at reglene om anke og klage gjelder tilsvarende. Hovedregelen er likevel en noe forenklet saksbehandling. Med mindre retten beslutter muntlig behandling er saksbehandlingen skriftlig, jf. § 16 andre ledd femte punktum.

---

⁸⁰ Parallellavtalen artikkel 30 (3) f.

⁸¹ Jf. Prop. 137 LS (2010-2011) side 28.

Spørsmålet om vilkårene for samtykke er oppfylt skal prøves av samme domstol som avgjorde spørsmålet om overlevering, jf. §16 andre ledd sjette punktum. Etter syvende punktum skal det oppnevnes forsvarer for den overleverte.

3. Overlevering til Norge

Arrestordreloven § 36 regulerer i hvilken grad norske myndigheter kan strafforfølge eller fullbyrde straff mot en person som er overlevert til Norge fra en EU-stat på grunnlag av en nordisk-europeisk arrestordre for forhold begått før overleveringen.

Utgangspunktet etter arrestordreloven § 36 første ledd er at strafforfølgning eller fullbyrding av straff ikke kan finne sted for andre straffbare forhold begått før overleveringen enn de som er omfattet av arrestordren.

En rekke unntak oppstilles i arrestordreloven § 36 andre ledd bokstavene a til f.

Bokstavene a og b gir grunnlag for strafforfølgning for forhold begått før overleveringen der vedkommende samtykker.

Etter *bokstav a* gjelder ikke spesialitetsprinsippet dersom den overleverte samtykker etter at han er overlevert til Norge. Samtykke skal gis i retten og skal protokolleres og vedtas. Henvisningen til at samtykke må «vedtas» innebærer at det som er protokollert i rettsboken må leses opp og vedkommende må spørres om samtykket vedtas. Videre følger det av forarbeidene at samtykket må være «informert». Dette innebærer at den overleverte må opplyses om spesialitetsprinsippet og aktuelle unntak fra det, samt eventuelle ulemper og fordeler ved å samtykke.⁸²

Spesialitetsprinsippet gjelder heller ikke dersom overleveringen til Norge var basert på samtykke, og den overleverte også samtykket i straffeforfølgning eller fullbyrding av straff for forhold begått før overleveringen, jf. arrestordreloven § 36 andre ledd *bokstav b*. Her er det ikke like strenge krav til samtykkets innhold og form. Samtykke forut for overleveringen skal skje i samsvar med reglene i den staten hvor samtykket ble gitt, jf. parallellavtalen artikkel 16 nr. 3.

Andre ledd *bokstav c og d* gjelder de klassiske situasjonene hvor den etterlyste etter overleveringen til Norge har oppholdt seg i Norge. Spesialitetsprinsippet gjelder ikke der den overførte frivillig har forblitt i Norge i minst 45 dager, eller frivillig har vendt tilbake til Norge.

Etter andre ledd *bokstav e* gjelder heller ikke spesialitetsprinsippet for forhold som etter norsk rett kan straffes med bot.

Andre ledd *bokstav f* gir grunnlag for unntak dersom den iverksettende staten samtykker. Bestemmelsen tilsvarer arrestordreloven § 28 andre ledd bokstav e, se DEL V punkt 1. Anmodning om samtykke skal sendes kompetent myndighet i den staten som overleverte vedkommende til Norge, i samsvar med arrestordreloven §§ 32 og 33, jf. § 28 femte ledd.

DEL V VIDEROVERLEVERING OG UTLEVERING VIDERE

1. Overlevering videre

Overlevering fra Norge – overlevering videre

---

⁸² Jf. Prop. 137 LS (2010-2011) side 63.

Etter arrestordreloven § 16 første ledd bokstav b kan det gis samtykke til å overlevere personen videre til *en annen* medlemsstat eller Island for forhold begått før overleveringen. Bestemmelsen kommer til anvendelse dersom en annen stat enn mottakerstaten har utstedt en europeisk arrestordre på vedkommende.

Samtykke i situasjoner som nevnt i § 16 første ledd bokstav b forutsetter at vilkårene for overlevering er oppfylt for den eller de straffbare handlingene samtykket gjelder. Samtykke skal gis på vilkårene som følger av eller stilles i medhold av arrestordreloven. Vurderingen skal følgelig tilsvare den vurderingen man ville foretatt om overlevering skulle skje direkte fra Norge.

Arrestordreloven § 16 andre ledd gir regler om saksbehandlingen og tilsvarende fremgangsmåten ved samtykke til unntak fra spesialitetsprinsippet. Se nærmere om dette i DEL IV punkt 2.

Overlevering til Norge – overlevering videre

Arrestordreloven § 28 andre til fjerde ledd gjelder overlevering videre av personer som tidligere er overlevert til Norge på grunnlag av en nordisk-europeisk arrestordre. Femte ledd inneholder bestemmelser om overlevering videre av personer som er utlevert til Norge fra en stat utenfor Norden og EU. Her fastsettes i hvilke tilfeller og på hvilke vilkår norske myndigheter kan overlevere personer videre til andre stater for handlinger som ble begått forut for overleveringen eller utleveringen til Norge.

Saksbehandlingen og avgjørelsen av arrestordrer som omfattes av arrestordreloven § 28 følger for øvrig de vanlige reglene for overlevering.⁸³

Hovedregelen er at en person som er overlevert til Norge på grunnlag av en nordisk-europeisk arrestordre, som utgangspunkt ikke skal overleveres videre til en annen medlemsstat i EU eller Island for et straffbart forhold som vedkommende har begått forut for overleveringen til Norge, jf. arrestordreloven § 28 andre ledd første punktum.

Unntak følger av § 28 andre ledd bokstav a til e. Vilråene er alternative.

Bokstavene a og b gjør unntak for situasjoner der den ettersøkte samtykker til videre overlevering. Samtykke kan for det første gis etter at den ettersøkte ble overlevert til Norge og i forbindelse med den nye arrestordren, jf. bokstav a. I slike tilfeller må samtykke gis skriftlig og i rettsmøte. Samtykket kan for det andre være gitt på forhånd i forbindelse med overleveringen til Norge, jf. bokstav b, jf. § 14 andre ledd andre punktum.

Bokstav c og d gjelder nærmere bestemte situasjoner der den etterlyste etter overleveringen til Norge har oppholdt seg her i landet.

Videre overlevering kan skje dersom staten som overleverte vedkommende til Norge samtykker, jf. *bokstav e*. Påtalemyndigheten må i disse tilfellene sende en anmodning om samtykke til overlevering videre. Anmodningen utformes og sendes som en arrestordre i samsvar med § 32, og sendes kompetent myndighet i den aktuelle staten, jf. § 28 tredje ledd. Hvem som er kompetent myndighet fremgår av punkt 3.3. Har den ettersøkte blitt videre overlevert flere ganger, oppstår spørsmålet om det må innhentes samtykke fra staten som overleverte til Norge, fra staten som foretok første overlevering eller begge stater. EU-domstolen la til grunn i avgjørelse C-192/12 PPU West at det kun skal innhentes samtykke fra staten som foretok den siste overleveringen.

---

⁸³ Jf. Prop. 137 LS (2010-2011) side 61.

Dersom det er stilt særlige vilkår for overleveringen til Norge, skal ikke videre overlevering skje i strid med disse vilkårene, jf. § 28 fjerde ledd. Adgangen til å stille vilkår for overlevering er begrenset, men staten kan eksempelvis ha stilt vilkår for overlevering av egne borgere.

Den videre håndteringen av en arrestordre som gjelder tidligere overleverte personer, følger ellers de alminnelige reglene for overlevering.

Arrestordreloven § 28 femte ledd gjelder situasjoner der det er utferdiget en arrestordre på en person som tidligere er utlevert til Norge fra en stat utenfor Norden og EU. I slike tilfeller kan personen ikke overleveres i strid med vilkårene som er satt for utleveringen. Dersom overlevering videre krever samtykke fra den staten vedkommende er utlevert fra, skal departementet som kompetent myndighet innhente slikt samtykke.

2. Utlevering videre til tredjeland

Overlevering fra Norge – utlevering videre

Arrestordreloven § 16 første ledd bokstav c regulerer situasjoner der en stat utenfor Norden eller EU begjærer utlevering av en person som er overlevert fra Norge etter en nordisk-europeisk arrestordre. I slike tilfeller kan norske myndigheter kun samtykke til utlevering videre av personer som ikke er norske statsborgere. Dette har sammenheng med at Norge ikke utleverer norske borgere, jf. utleveringsloven § 2.⁸⁴ Krav om samtykke etter arrestordreloven § 16 første ledd bokstav c skal sendes Justis- og beredskapsdepartementet og behandles etter utleveringsloven, jf. arrestordreloven § 16 tredje ledd.

Overlevering til Norge – utlevering videre

Arrestordreloven § 37 første ledd regulerer i hvilke tilfeller en person som er overlevert til Norge på grunnlag av en nordisk-europeisk arrestordre kan utleveres videre til tredjeland.

For personer som er overlevert etter en nordisk-europeiske arrestordre, er hovedregelen at utlevering videre for forhold begått før overleveringen til Norge, ikke skal skje. Unntak gjelder dersom den staten som har overlevert personen samtykker, eller dersom adgangen til utlevering videre følger av overleveringsavgjørelsen. Det følger av parallellavtalen artikkel 31 nr. 4 at en stat skal samtykke til utlevering videre i samsvar med de konvensjonene staten er bundet av og dens nasjonale lovgivning.

Justis- og beredskapsdepartementet avgjør om en person skal utleveres videre i disse tilfellene, jf. arrestordreloven § 37 tredje ledd. Spørsmålet behandles i medhold av utleveringslovens bestemmelser om videre utlevering.

DEL VI ANNET

1. Ikrafttredelse

Det følger av arrestordreloven § 42 andre ledd at loven gjelder for arrestordrer som er mottatt fra og med 1. november 2019. Loven må tolkes i lys av parallellavtalen artikkel

---

⁸⁴ Ved overlevering av en norsk borger vil det allerede være tatt forbehold om utlevering videre i medhold av arrestordreloven § 15 første ledd andre punktum.

35 nr. 1, som må anses for å referere til mottak av selve arrestordren i oversatt stand hos kompetent myndighet, det vil si Kripos eller politimester. Der en arrestordre allerede ligger vedlagt etterlysningen i oversatt stand, antas det at arrestordren anses som mottatt på tidspunktet for treff i etterlysningen.

Dette gjelder uavhengig av om den ettersøkte er etterlyst og eventuelt pågrepet før denne datoen, eller at arrestordren er utstedt før 1. november 2019. Det innebærer videre at en tidligere etterlysning ikke stenger for utferdigelsen av en arrestordre, ettersom det er arrestordren som danner grunnlag for overleveringen.

2. Nærmere om SIS og INTERPOL

Kripos er internasjonalt kontaktpunkt for politisamarbeid i straffesaker, og har blant annet ansvar for å ivareta og samordne kontakt med relevante utenlandske myndigheter. Desken er Kripos sitt døgnåpne kontaktpunkt og nås på tlf. 23 20 88 88.

Stater som deltar i Schengen-samarbeidet kan etterlyse personer i Schengen-området for pågrepelse og utlevering eller overlevering ved å legge inn en melding i søkesystemet Schengen informasjonssystem, (SIS II), jf. EUs rådsbeslutning 2007/533 JHA artikkel 26. Utenfor Schengenområdet bruker statene Interpol-samarbeidet som kanal for å etterlyse personer for pågrepelse og utlevering. Disse Interpol-etterlysningene kalles Red Notice eller Red diffusion. Det hender at en person er etterlyst både gjennom SIS og Interpol.

SIRENE-kontoret ved Kripos er nasjonalt kontaktpunkt for behandling av informasjon knyttet til en melding i SIS. Hvert land som er tilknyttet SIS II har et nasjonalt SIRENE-kontor som bl.a. skal bistå med å formidle og innhente tilleggsinformasjon relatert til meldinger i SIS. I saker der en arrestordre er fremsendt via SIS II, har SIRENE-kontorene ansvar for at det blir sendt informasjon om treffet og utvekslet nødvendig tilleggsinformasjon, slik at iverksettende stat settes i stand til å avgjøre arrestordren. SIRENE-kontoret kan også benyttes til å innhente eller utveksle informasjon senere i overleveringsprosessen, og bør i alle tilfeller holdes orientert om saksutviklingen.

Interpol er verdens største politiorganisasjon med over 190 medlemsland. Interpols kontaktpunkt i Norge er lagt til Kripos. Interpol-kanalen kan brukes til å fremsende en arrestordre dersom det ikke er mulig å bruke SIS.

Parallellavtalen og EUs arrestordre legger opp til at det i størst mulig grad skal være direkte kommunikasjon mellom utferdigende og iverksettende myndighet, eventuelt statenes sentralmyndigheter dersom dette er utpekt. Informasjon om hvilke land som har utpekt en sentralmyndighet og kontaktinformasjon til landenes relevante myndigheter finnes på EJM sine nettsider (<https://www.ejm-crimjust.europa.eu>) under verktøyet Atlas.

DEL VII VEDLEGG

Vedlegg 1: Parallellavtalen

Vedlegg 2: Arrestordreskjema

Vedlegg 3: Statenes erklæringer til parallellavtalen

Vedlegg 4: Oversikt over hvilke språk EU-statene aksepterer

**Agreement between the
European Union and the
Republic of Iceland and
the Kingdom of Norway on
the surrender procedure
between the Member
States of the European
Union and Iceland and
Norway**

**Avtale mellom Den
europæiske union og
Republikken Island og
Kongeriket Norge om
overleveringsprosedyre
mellom medlemsstatene i
Den europeiske union og
Island og Norge**

THE EUROPEAN UNION,
on the one hand, and
THE REPUBLIC OF ICELAND
and
THE KINGDOM OF NORWAY,
on the other hand,
hereinafter referred to as «the Contracting
Parties»,

WISHING to improve judicial cooperation in
criminal matters between the Member States of
the European Union and Iceland and Norway, with-
out prejudice to the rules protecting individual
freedom,

CONSIDERING that current relationships
among the Contracting Parties require close coo-
peration in the fight against crime,

EXPRESSING their mutual confidence in the
structure and functioning of their legal systems
and in the ability of all Contracting Parties to guar-
antee a fair trial,

CONSIDERING that Iceland and Norway have
expressed their wish to enter into an agreement
enabling them to expedite arrangements for han-
dling over suspects and convicts with the Member
States of the European Union and to apply a sur-
render procedure with the Member States,

CONSIDERING that the European Union also
considers it desirable to have such an agreement
in place,

CONSIDERING that it is therefore appropri-
ate to set up a system for such surrender proce-
dure,

DEN EUROPEISKE UNION
på den ene side,
REPUBLIKKEN ISLAND
og
KONGERIKET NORGE
på den annen side,
heretter kalt «avtalepartene»,

SOM ØNSKER å forbedre det rettslige samar-
beidet i kriminalsaker mellom medlemssta-
tene i Den europeiske union og Island og Norge,
uten at reglene som beskytter enkeltmenneskets
frihet berøres,

SOM TAR I BETRAKTNING at forbindelsene
som eksisterer mellom avtalepartene, krever nært
samarbeid i kampen mot kriminalitet,

SOM GIR UTTRYKK for sin gjensidige tillit til
sine rettssystemers oppbygning og virkemåte, og
til alle avtaleparters evne til å garantere rettferdig
rettergang,

SOM TAR I BETRAKTNING at Island og
Norge har uttrykt ønske om å inngå en avtale med
medlemsstatene i Den europeiske union som set-
ter dem i stand til å effektivisere ordningene for
overlevering av mistenkte og straffedømte og å
anvende en overleveringsprosedyre overfor med-
lemsstatene,

SOM TAR I BETRAKTNING at også Den
europæiske union ser det som ønskelig å inngå en
slik avtale,

SOM MENER at det derfor er på sin plass å
etablere et system for en slik overleveringsprose-
dyre,

CONSIDERING that all Member States and the Kingdom of Norway and the Republic of Iceland are parties to a number of conventions in the field of extradition, including the European Convention on extradition of 13 December 1957 and the European Convention on the suppression of terrorism of 27 January 1977. The Nordic States have uniform extradition laws with a common concept of extradition,

CONSIDERING that the level of cooperation under the EU Convention of 10 March 1995 on simplified extradition procedure and of the EU Convention of 27 September 1996 relating to extradition should be maintained where it is not possible to increase it,

CONSIDERING that decisions on the execution of the arrest warrant as defined by this Agreement must be subject to sufficient controls, which means that a judicial authority of the State where the requested person has been arrested should have to take the decision on his or her surrender,

CONSIDERING that the role of central authorities in the execution of an arrest warrant as defined by this Agreement should be limited to practical and administrative assistance,

CONSIDERING that this Agreement respects fundamental rights and in particular the European Convention on Human Rights and Fundamental Freedoms.

This Agreement does not prevent a State from applying its constitutional rules relating to due process, freedom of association, freedom of the press, freedom of expression in other media and freedom fighters,

CONSIDERING that no person should be surrendered to a State where there is a serious risk that he or she would be subjected to the death penalty, torture or other inhuman or degrading treatment or punishment,

CONSIDERING that since all States have ratified the Council of Europe Convention of 28 January 1981 for the protection of individuals with regard to automatic processing of personal data, the personal data processed in the context of the implementation of this Agreement should be protected in accordance with the principles of the said Convention,

HAVE AGREED AS FOLLOWS:

SOM TAR I BETRAKTNING at alle medlemsstatene og Kongeriket Norge og Republikken Island er parter i en rekke konvensjoner på utleveringsområdet, blant annet Europeisk konvensjon om utlevering av 13. desember 1957 og Europeisk konvensjon om bekjempelse av terrorisme av 27. januar 1977. De nordiske stater har ensartede utleveringslover der utleveringsbegrepet er felles,

SOM MENER at samarbeidsnivået som eksisterer etter EU-konvensjonen av 10. mars 1995 om forenklet utleveringsprosedyre og EU-konvensjonen av 27. september 1996 om utlevering, bør opprettholdes der det ikke er mulig å øke det,

SOM MENER at vedtak om fullbyrding av arrestordrer som definert i denne avtale må være underlagt tilstrekkelige kontrollmekanismer, noe som innebærer at en rettsmyndighet i staten der den som begjæres overlevert er pågrepet, bør være den som tar stilling til om vedkommende skal overleveres,

SOM TAR I BETRAKTNING at sentralmyndighetenes rolle i fullbyrdsen av en arrestordre som definert i denne avtale bør begrense seg til praktisk og administrativ bistand,

SOM TAR I BETRAKTNING at denne avtale respekterer grunnleggende rettigheter, særlig Europeisk konvensjon om menneskerettighetene og de grunnleggende friheter:

Denne avtale er ikke til hinder for at en stat kan anvende sine egne konstitusjonelle regler angående rettssikkerhet, foreningsfrihet, pressefrihet, ytringsfrihet i andre medier og om frihetskjemper,

SOM TAR I BETRAKTNING at ingen må utleveres til en stat der det er alvorlig fare for at han eller hun vil bli utsatt for dødsstraff, tortur eller annen umenneskelig eller nedverdiggende behandling eller straff,

SOM TAR I BETRAKTNING at alle stater har ratifisert Europarådets konvensjon av 28. januar 1981 om beskyttelse av enkeltmennesker med hensyn til automatisk behandling av personopplysninger, og at de personopplysninger som behandles i sammenheng med gjennomføringen av denne avtale, derfor bør beskyttes i samsvar med prinsippene i nevnte konvensjon,

HAR INNGÅTT FØLGENDE AVTALE:

Chapter 1

General Principles

Article 1

Object and purpose

1. The Contracting Parties undertake to improve, in accordance with the provisions of this Agreement, the surrender for the purpose of prosecution or execution of sentence between, on the one hand, the Member States and, on the other hand, the Kingdom of Norway and the Republic of Iceland, by taking account of, as minimum standards, the terms of the Convention of 27 september 1996 relating to extradition between the Member States of the European Union.
2. The Contracting Parties undertake, in accordance with the provisions of this Agreement, to ensure that the extradition system between, on the one hand, the Member States and, on the other hand, the Kingdom of Norway and the Republic of Iceland shall be based on a mechanism of surrender pursuant to an arrest warrant in accordance with the terms of this Agreement.
3. This Agreement shall not have the effect of modifying the obligation to respect fundamental rights and fundamental legal principles as enshrined in the European Convention on Human Rights, or, in case of execution by the judicial authority of a Member State, of the principles referred to in Article 6 of the Treaty on European Union.
4. Nothing in this Agreement should be interpreted as prohibiting refusal to surrender a person in respect of whom an arrest warrant as defined by this Agreement has been issued when there are reasons to believe, on the basis of objective elements, that the said arrest warrant has been issued for the purpose of prosecuting or punishing a person on the grounds of his or her sex, race, religion, ethnic origin, nationality, language, political opinions or sexual orientation, or that that person's position may be prejudiced for any of these reasons.

Article 2

Definitions

1. «Contracting Parties» shall mean the European Union and the Kingdom of Norway and the Republic of Iceland.

Kapittel 1

Generelle prinsipper

Artikkel 1

Formål

1. Avtalepartene forplikter seg til i samsvar med bestemmelsene i denne avtale å forbedre systemet for overlevering med henblikk på rettsforfølgning eller domsfullbyrdelse mellom på den ene side medlemsstatene i Den europeiske union, på den annen side Kongeriket Norge og Republikken Island, ved at det som et minstekrav tas hensyn til bestemmelsene i konvensjonen av 27. september 1996 om utlevering mellom medlemsstatene i Den europeiske union.
2. Avtalepartene forplikter seg, i samsvar med bestemmelsene i denne avtale, til å sørge for at utleveringssystemet mellom på den ene side medlemsstatene, på den annen side Kongeriket Norge og Republikken Island, bygger på en mekanisme med overlevering i henhold til arrestordre svarende til bestemmelsene i denne avtale.
3. Denne avtale skal ikke innebære noen innskrenkning i plikten til å respektere de grunnleggende rettigheter og grunnleggende rettsprinsipper som er nedfelt i Europarådets konvensjon om menneskerettighetene, eller, når en medlemsstats rettsmyndighet står for fullbyrdelsen, av prinsippene som er nevnt i artikkel 6 i Traktat om Den europeiske union.
4. Ikke noe i denne avtale skal tolkes som et forbud mot å nekte å overlevere en person som det er utstedt arrestordre på som definert i denne avtale, når det ut fra objektive kriterier er grunn til å tro at slik arrestordre er utstedt med det formål å rettsforfølge eller straffe en person på grunnlag av vedkommendes kjønn, rase, religion, etniske opprinnelse, nasjonalitet, språk, politiske oppfatninger eller seksuelle legning, eller at vedkommendes stilling kan bli satt i fare av noen av de grunner som nevnt.

Artikkel 2

Definisjoner

1. «Avtalepartene» betyr Den europeiske union og Kongeriket Norge og Republikken Island.

2. «Member State» shall mean a Member State of the European Union.
3. «State» shall mean a Member State, the Kingdom of Norway or the Republic of Iceland.
4. «Third State» shall mean any State other than a State as defined in paragraph 3.
5. «Arrest warrant» shall mean a judicial decision issued by a State with a view to the arrest and surrender by another State of a requested person, for the purposes of conducting a criminal prosecution or executing a custodial sentence or detention order.

Article 3

Scope

1. An arrest warrant may be issued for acts punishable by the law of the issuing State by a custodial sentence or a detention order for a maximum period of at least 12 months or, where a sentence has been passed or a detention order has been made, for sentences of at least four months.
2. Without prejudice to paragraphs 3 and 4, surrender shall be subject to the condition that the acts for which the arrest warrant has been issued constitute an offence under the law of the executing State, whatever the constituent elements or however it is described.
3. Subject to Articles 4, 5(1) (b) to (g), 6, 7 and 8, in no case shall a State refuse to execute an arrest warrant issued in relation to the behaviour of any person who contributes to the commission by a group of persons acting with a common purpose of one or more offences in the field of terrorism referred to in Articles 1 and 2 of the European Convention on the Suppression of Terrorism and Articles 1, 2, 3 and 4 of the Framework Decision of 13 June 2002 on combating terrorism, illicit trafficking in narcotic drugs and psychotropic substances, or murder, grievous bodily injury, kidnapping, illegal restraint, hostage-taking and rape, punishable by deprivation of liberty or a detention order of a maximum of at least 12 months, even where that person does not take part in the actual execution of the offence or offences concerned; such contribution shall be intentional and made with the further knowledge that his or her participation will contribute to the achievement of the organisation's criminal activities.
4. Norway and Iceland, on the one hand, and the EU, on behalf of any of its Member States, on

2. «Medlemsstat» betyr en medlemsstat i Den europeiske union.
3. «Stat» betyr en medlemsstat, Kongeriket Norge eller Republikken Island.
4. «Tredjestat» betyr enhver annen stat enn en stat som definert i nr. 3.
5. «Arrestordre» betyr en rettsavgjørelse fattet av en stat med det formål å få en ettersøkt person pågrepet og overlevert av en annen stat for å gjennomføre strafforfølgning eller for å fullbyrde frihetsstraff eller annen frihetsberøvelse.

Artikkel 3

Virkeområde

1. En arrestordre kan utstedes for handlinger som i utstederlandet er belagt med frihetsstraff eller annen frihetsberøvelse med 12 måneder eller mer, eller, når det er ilagt frihetsstraff eller annen frihetsberøvelse på minst fire måneder.
2. Uten at nr. 3 og 4 blir berørt, skal overlevering skje på vilkår av at handlingene som ligger til grunn for utstedelsen av arrestordren utgjør en straffbar handling etter loven i den utførende stat, uansett hvilke elementer den består av eller hvordan den beskrives.
3. Med forbehold om artikkel 4, 5 nr. 1 b) til g), 6, 7 og 8 skal en stat ikke i noe tilfelle avslå å fullbyrde en arrestordre utstedt på grunnlag av handlinger begått av en person som medvirker til at en gruppe personer som opptrer med et felles mål, gjør seg skyldige i en eller flere straffbare handlinger på terrorismens område som nevnt i artikkel 1 og 2 i Europeisk konvensjon om bekjempelse av terrorisme og artikkel 1, 2, 3 og 4 i rammebeslutning av 13. juni 2002 om bekjempelse av terrorisme, ulovlig handel med narkotiske og psykotrope stoffer, eller drap, grov legemsbeskadigelse, kidnapping, ulovlig frihetsberøvelse, gisseltaking og voldtekt som kan straffes med frihetsstraff eller annen frihetsberøvelse i 12 måneder eller mer, selv om vedkommende ikke deltar i selve utførelsen av den eller de aktuelle straffbare handlinger; den som har medvirket, skal ha opptrådt forsettelig og med kunnskap om at deltakelsen ville bidra til å realisere organisasjonens kriminelle virksomhet.
4. Norge og Island på den ene side, og EU på vegne av enhver medlemsstat på den annen,

the other hand may make a declaration to the effect that, on the basis of reciprocity, the condition of double criminality referred to in paragraph 2 shall not be applied under the conditions set out hereafter. The following offences, if they are punishable in the issuing State by a custodial sentence or a detention order for a maximum period of at least three years and as they are defined by the law of the issuing State, shall, under the terms of this Agreement and without verification of the double criminality of the act, give rise to surrender pursuant to an arrest warrant:

- participation in a criminal organisation,
- terrorism,
- trafficking in human beings,
- sexual exploitation of children and child pornography,
- illicit trafficking in narcotic drugs and psychotropic substances,
- illicit trafficking in weapons, munitions and explosives,
- corruption,
- fraud, including that affecting the financial interests of the European Communities within the meaning of the Convention of 26 July 1995 on the protection of the European Communities' financial interests,
- laundering of the proceeds of crime,
- counterfeiting currency, including of the euro,
- computer-related crime,
- environmental crime, including illicit trafficking in endangered animal species and in endangered plant species and varieties,
- facilitation of unauthorised entry and residence,
- murder, grievous bodily injury,
- illicit trade in human organs and tissue,
- kidnapping, illegal restraint and hostage-taking,
- racism and xenophobia,
- organised or armed robbery,
- illicit trafficking in cultural goods, including antiques and works of art,
- swindling,
- racketeering and extortion,
- counterfeiting and piracy of products,
- forgery of administrative documents and trafficking therein,
- forgery of means of payment,

kan avgi erklæring om at prinsippet om dobbel straffbarhet som er nevnt i nr. 2, på gjensidig grunnlag ikke skal gjøres gjeldende når vilkårene som er anført nedenfor er oppfylt. Følgende straffbare handlinger, slik de er definert i den utstedende stats lovgivning og når de i den utstedende stat er belagt med frihetsstraff eller annen frihetsberøvelse i tre år eller mer, skal i medhold av bestemmelsene i denne avtale, uten at handlingen bekreftes å være dobbelt straffbar, danne grunnlag for overlevering i henhold til arrestordre:

- deltakelse i en kriminell organisasjon,
- terrorisme,
- menneskehandel,
- seksuell utnyttning av barn og barnepornografi,
- ulovlig handel med narkotiske og psykotrope stoffer,
- ulovlig handel med våpen, ammunisjon og sprengstoff,
- korrupsjon,
- bedrageri, herunder bedrageri som rammer De europeiske fellesskaps økonomiske interesser i henhold til konvensjonen av 26. juli 1995 om beskyttelse av De europeiske fellesskaps økonomiske interesser,
- hvitvasking av utbytte fra straffbare handlinger,
- pengefalsk, herunder av euroen,
- datarelatert kriminalitet,
- miljøkriminalitet, herunder ulovlig handel med truede dyrearter, plantearter og plantevarianter,
- tilrettelegging for ulovlig innvandring og opphold,
- drap, grov legemsbeskadigelse,
- ulovlig handel med organer og vev fra mennesker,
- kidnapping, ulovlig frihetsberøvelse og giseltaking,
- rasisme og fremmedfrykt,
- organisert eller væpnet ran,
- ulovlig handel med kulturgjenstander, herunder antikviteter og kunstverk,
- svindel,
- avkreving av beskyttelsespenger og utpressing,
- forfalskning og piratomsetning av produkter,
- forfalskning av administrative dokumenter og handel med disse,
- forfalskning av betalingsmidler,

- illicit trafficking in hormonal substances and other growth promoters,
- illicit trafficking in nuclear or radioactive materials,
- trafficking in stolen vehicles,
- rape,
- arson,
- crimes within the jurisdiction of the International Criminal Court,
- unlawful seizure of aircraft/ships,
- sabotage.

Article 4

Grounds for mandatory non-execution of the arrest warrant

States shall establish an obligation for the executing judicial authority to refuse to execute the arrest warrant in the following cases:

1. if the offence on which the arrest warrant is based is covered by amnesty in the executing State, where that State had jurisdiction to prosecute the offence under its own criminal law;
2. if the executing judicial authority is informed that the requested person has been finally judged by a State in respect of the same acts provided that, where there has been sentence, the sentence has been served or is currently being served or may no longer be executed under the law of the sentencing State;
3. if the person who is the subject of the arrest warrant may not, owing to his age, be held criminally responsible for the acts on which the arrest warrant is based under the law of the executing State.

Article 5

Other grounds for non-execution of the arrest warrant

1. States can establish an obligation or an option for the executing judicial authority to refuse to execute the arrest warrant in the following cases:
  - a. if, in one of the cases referred to in Article 3(2), the act on which the arrest warrant is based does not constitute an offence under the law of the executing State; however, in relation to taxes or duties, customs and exchange, execution of the arrest warrant shall not be refused on the ground that the law of the executing State does not impose the same kind of tax or duty or does not

- ulovlig handel med hormonpreparater og andre vekstfremmende stoffer,
- ulovlig handel med kjernefysisk eller radioaktivt materiale,
- ulovlig omsetning av stjalne kjøretøyer,
- voldtekt,
- brannstiftelse,
- forbrytelser som faller innunder Den internasjonale straffedomstols jurisdiksjon,
- kapring av fly og skip,
- sabotasje.

Artikkel 4

Obligatoriske grunner til å avslå å fullbyrde en arrestordre

Statene skal fastsette plikt for den utførende rettsmyndighet til å nekte å fullbyrde en arrestordre i følgende tilfeller:

1. dersom den straffbare handlingen som arrestordren bygger på, omfattes av amnesti i den utførende stat og denne stat etter egen straffelovgivning har hatt jurisdiksjon til å strafforfølge den straffbare handlingen,
2. dersom den utførende rettsmyndighet er kjent med at den som begjæres overlevert, er rettskraftig dømt av en stat for de samme straffbare handlinger, forutsatt at ilagt frihetsstraff er sonet eller i ferd med å bli sonet eller ikke lenger kan fullbyrdes i henhold til loven i den dømmende stat,
3. dersom den arrestordren gjelder, på grunn av sin alder ikke kan holdes strafferettslig ansvarlig for de handlinger arrestordren bygger på i henhold til loven i den utførende stat.

Artikkel 5

Andre grunner til ikke å fullbyrde en arrestordre

1. Statene kan pålegge eller tillate den utførende rettsmyndighet å avslå og fullbyrde arrestordren i følgende tilfeller:
  - a. dersom arrestordren bygger på en av de handlinger som er nevnt i artikkel 3 nr. 2 og handlingen ikke er straffbar i henhold til loven i den utførende stat; med hensyn til skatter og avgifter, toll og valuta skal arrestordren imidlertid ikke nektes fullbyrdes på grunnlag av at loven i den utførende stat ikke foreskriver samme type skatt eller avgift eller ikke inneholder samme type

- contain the same type of rules as regards taxes, duties and customs and exchange regulations as the law of the issuing State;
- b. where the person who is the subject of the arrest warrant is being prosecuted in the executing State for the same act as that on which the arrest warrant is based;
  - c. where the judicial authorities of the executing State have decided either not to prosecute for the offence on which the arrest warrant is based or to halt proceedings, or where a final judgement has been passed upon the requested person in a State, in respect of the same acts, which prevents further proceedings;
  - d. where the criminal prosecution or punishment of the requested person is statute-barred according to the law of the executing State and the acts fall within the jurisdiction of that State under its own criminal law;
  - e. if the executing judicial authority is informed that the requested person has been finally judged by a third State in respect of the same acts provided that, where there has been sentence, the sentence has been served or is currently being served or may no longer be executed under the law of the sentencing country;
  - f. if the arrest warrant has been issued for the purposes of execution of a custodial sentence or detention order, where the requested person is staying in, or is a national or a resident of the executing State and that State undertakes to execute the sentence or detention order in accordance with its domestic law;
  - g. where the arrest warrant relates to offences which:
    - i. are regarded by the law of the executing State as having been committed in whole or in part in the territory of the executing State or in a place treated as such;
    - or
    - ii. have been committed outside the territory of the issuing State and the law of the executing State does not allow prosecution for the same offences when committed outside its territory.
2. Each State shall inform the General Secretariat of the Council for which of the grounds of non-execution of paragraph 1, it has established an obligation for its executing judicial authorities to refuse the execution of an arrest warrant.
- regler om skatter og avgifter eller toll- og valutabestemmelser som loven i den utstedende stat,
- b. når den arrestordren gjelder, er under strafforfølgning i den utførende stat for samme handling som den arrestordren bygger på,
  - c. når den utførende stats rettsmyndigheter har besluttet enten ikke å forfølge de straffbare handlingene som arrestordren bygger på eller å stille saken i bero, eller når den som begjæres overlevert, er rettskraftig dømt i en stat for de samme handlinger og derfor ikke kan rettsforfølges videre,
  - d. når den som begjæres overlevert, ikke kan strafforfølges eller straffes fordi saken er foreldet i henhold til loven i den utførende stat og handlingene etter denne stats egen straffelovgivning faller inn under dens jurisdiksjon,
  - e. dersom den utførende rettsmyndighet er kjent med at den som begjæres overlevert, er rettskraftig dømt av en tredjestat for de samme handlinger, forutsatt at eventuell straff er sonet eller i ferd med å bli sonet eller ikke lenger kan fullbyrdes i henhold til loven i landet der vedkommende er dømt,
  - f. dersom arrestordren er utstedt med henblikk på fullbyrding av frihetsstraff eller annen frihetsberøvelse, når den som begjæres overlevert oppholder seg i eller er borger av eller bosatt i den utførende stat og denne forplikter seg til å fullbyrde frihetsstraffen eller frihetsberøvelsen i samsvar med sin nasjonale lovgivning,
  - g. når arrestordren gjelder straffbare handlinger som:
    - i. etter loven i den utførende stat anses for å være begått helt eller delvis på den utførende stats territorium eller på et sted som behandles som sådant,
    - eller
    - ii. er begått utenfor den utstedende stats territorium og loven i den utførende stat ikke tillater forfølgning av de samme straffbare handlinger når de er begått utenfor dens territorium.
2. Hver stat skal meddele Rådets generalsekretariat hvilke grunner til ikke å fullbyrde arrestordre som nevnt i nr. 1 den har pålagt sine rettsmyndigheter å nekte å fullbyrde en arrestordre. Generalsekretariatet skal gjøre den

The General Secretariat shall make the information received available to all States and the Commission.

Article 6

Political offence exception

1. Execution may not be refused on the ground that the offence may be regarded by the executing State as a political offence, as an offence connected with a political offence or an offence inspired by political motives.
2. Norway and Iceland, on the one hand, and the European Union, on behalf of any of its Member States, on the other hand, may make, however, a declaration to the effect that paragraph 1 will be applied only in relation to:
  - a. the offences referred to in Articles 1 and 2 of the European Convention on the Suppression of Terrorism;
  - b. offences of conspiracy or association — which correspond to the description of behaviour referred to in Article 3(3) — to commit one or more of the offences referred to in Articles 1 and 2 of the European Convention on the Suppression of Terrorism;
  - c. Articles 1, 2, 3 and 4 of the Framework Decision of 13 June 2002 on combating terrorism.
3. Where an arrest warrant has been issued by a State having made a declaration as referred to in paragraph 2, or by a State on behalf of which such a declaration has been made, the State executing the arrest warrant, may apply reciprocity.

Article 7

Nationality exception

1. Execution may not be refused on the ground that the person claimed is a national of the executing State.
2. Norway and Iceland, on the one hand, and the European Union, on behalf of any of its Member States, on the other hand, may make a declaration to the effect that nationals will not be surrendered or that surrender will be authorised only under certain specified conditions.

mottatte informasjon tilgjengelig for alle stater og for Kommisjonen.

Artikkel 6

Unntak for straffbare handlinger av politisk art

1. Fullbyrdelse skal ikke nektes på det grunnlag at den straffbare handlingen av den utførende stat kan betraktes som en straffbar handling av politisk art, som en straffbar handling begått i forbindelse med en straffbar handling av politisk art eller som en straffbar handling inspirert av politiske motiver.
2. Norge og Island på den ene side, og Den europeiske union på vegne av enhver medlemsstat på den annen, kan imidlertid avgi erklæring om at nr. 1 bare vil bli anvendt i forbindelse med:
  - a. de straffbare handlinger som er nevnt i artikkel 1 og 2 Europarådets konvensjon om bekjempelse av terrorisme,
  - b. straffbare handlinger i form av konspirasjon eller sammensvergelse – som svarer til beskrivelsen i artikkel 3 nr. 3 – om å begå en eller flere av de straffbare handlinger som er nevnt i artikkel 1 og 2 i Europarådets konvensjon om bekjempelse av terrorisme,
  - c. artikkel 1, 2, 3 og 4 i rammevedtak av 13. juni 2002 om bekjempelse av terrorisme.
3. Når arrestordre er utstedt av en stat som har avgitt erklæring som nevnt i nr. 2, eller av en stat som slik erklæring er avgitt på vegne av, kan staten som fullbyrder arrestordren gjøre gjensidighet gjeldende.

Artikkel 7

Nasjonalitetsunntak

1. Fullbyrdelse skal ikke nektes på det grunnlag at den ettersøkte er borger av den utførende stat.
2. Norge og Island på den ene side, og Den europeiske union på vegne av sine medlemsstater på den annen, kan avgi erklæring om at egne statsborgere ikke vil bli overlevert, eller at overlevering bare vil bli tillatt på visse nærmere angitte vilkår.

3. Where an arrest warrant has been issued by a State having made a declaration as referred to in paragraph 2, or by a State for which such a declaration has been made, any other State may, in the execution of the arrest warrant, apply reciprocity.

Article 8

Guarantees to be given by the issuing State in particular cases

The execution of the arrest warrant by the executing judicial authority may be subject to the following conditions:

1. where the arrest warrant has been issued for the purposes of executing a sentence or a detention order imposed by a decision rendered in absentia and if the person concerned has not been summoned in person or otherwise informed of the date and place of the hearing which led to the decision rendered in absentia, surrender may be subject to the condition that the issuing judicial authority gives an assurance deemed adequate to guarantee the person who is the subject of the arrest warrant that he or she will have an opportunity to apply for a retrial of the case in the issuing State and to be present at the judgment;
2. if the offence on the basis of which the arrest warrant has been issued is punishable by custodial life sentence or life-time detention order the execution of the said arrest warrant may be subject to the condition that the issuing State gives an assurance deemed sufficient by the executing state that it will review the penalty or measure imposed, on request or at the latest after 20 years, or will encourage the application of measures of clemency to which the person is entitled to apply for under the law or practice of the issuing State, aiming at a non-execution of such penalty or measure;
3. where a person who is the subject of an arrest warrant for the purposes of prosecution is a national or resident of the executing State, surrender may be subject to the condition that the person, after being heard, is returned to the executing State in order to serve there the custodial sentence or detention order passed against him in the issuing State.

3. Når arrestordre er utstedt av en stat som har avgitt erklæring som nevnt i nr. 2, eller av en stat som slik erklæring er avgitt på vegne av, kan enhver annen stat gjøre gjensidighet gjeldende i fullbyrdelsen av arrestordren.

Artikkel 8

Garantier som skal gis av den utstedende stat i bestemte tilfeller

Den utførende rettsmyndighet kan gjøre følgende vilkår gjeldende for fullbyrdelsen av arrestordren:

1. når arrestordren er utstedt med henblikk på å fullbyrde en frihetsstraff eller annen frihetsberøvelse ilagt ved beslutning fattet i fravær av den arrestordren gjelder (in absentia), og dersom vedkommende ikke har vært innkalt personlig eller på annen måte har vært orientert om tid og sted for rettsmøtet som har resultert i den beslutning som er fattet i vedkommendes fravær, kan overlevering skje på vilkår av at den utstedende rettsmyndighet gir en forsikring som anses tilstrekkelig til å garantere at den arrestordren gjelder, vil få anledning til å begjære saken behandlet på ny i den utstedende stat og å være til stede når dom faller,
2. dersom den straffbare handlingen som arrestordren er utstedt på grunnlag av, kan straffes med livsvarig fengsel eller annen frihetsberøvelse på livstid, kan fullbyrdelsen av arrestordren gjøres betinget av at den utstedende stat gir en forsikring som den utførende stat finner tilstrekkelig om at den vil vurdere straffen eller tiltaket som er idømt, på anmodning eller senest etter 20 år, eller vil oppmuntre til bruk av straffenedsettende tiltak som vedkommende har adgang til å søke om etter den utstedende stats lovgivning eller praksis, med sikte på at straff eller tiltak som nevnt ikke skal fullbyrdes,
3. når en person som en arrestordre er utstedt på med henblikk på strafforfølgning, er borger av eller bosatt i den utførende stat, kan overlevering gjøres betinget av at vedkommende, etter å ha blitt hørt, bringes tilbake til den utførende stat for der å sone frihetsstraffen eller frihetsberøvelsen som er avsagt mot ham eller henne i den utstedende stat.

Article 9

Determination of the competent judicial authorities

1. The issuing judicial authority shall be the judicial authority of the issuing State which is competent to issue an arrest warrant by virtue of the law of that State.
2. The executing judicial authority shall be the judicial authority of the executing State which is competent to execute the arrest warrant by virtue of the law of that State. At the moment of notification referred to in Article 38(1), a Minister of Justice may be designated as a competent authority for the execution of an arrest warrant, whether or not the Minister of Justice is a judicial authority under the domestic law of that State.
3. The Contracting Parties shall inform each other of their competent authorities.

Article 10

Recourse to the central authority

1. The Contracting Parties may notify each other of the central authority for each State, having designated such an authority, or, when the legal system of the relevant State so provides, of more than one central authority to assist the competent judicial authorities.
2. In doing so the Contracting Parties may indicate that, as a result of the organisation of the internal judicial system of the relevant States, the central authority(ies) are responsible for the administrative transmission and reception of arrest warrants as well as for all other official correspondence relating thereto. These indications shall be binding upon all the authorities of the issuing State.

Article 11

Content and form of the arrest warrant

1. The arrest warrant shall contain the following information set out in accordance with the form contained in the Annex to this Agreement:
  - a. the identity and nationality of the requested person;
  - b. the name, address, telephone and fax numbers and e-mail address of the issuing judicial authority;
  - c. evidence of an enforceable judgement, an arrest warrant or any other enforceable

Artikkel 9

Fastsettelse av kompetente rettsmyndigheter

1. Utstedende rettsmyndighet skal være den rettsmyndighet i den utstedende stat som er kompetent til å utstede arrestordre i kraft av loven i samme stat.
2. Utførende rettsmyndighet skal være den rettsmyndighet i den utførende stat som er kompetent til å fullbyrde arrestordre i kraft av loven i samme stat. På tidspunktet for underretning som nevnt i artikkel 38 nr. 1 kan en justisminister utpekes som kompetent myndighet for fullbyrdelse av en arrestordre, enten justisministeren er en rettsmyndighet etter nevnte stats nasjonale lovgivning eller ikke.
3. Avtalepartene skal informere hverandre om sine kompetente myndigheter.

Artikkel 10

Bistand fra sentralmyndigheten

1. Avtalepartene kan underrette hverandre om hvilken sentralmyndighet i hver stat – når slik myndighet er utpekt, eller – når rettssystemet i vedkommende stat gir adgang til det, hvilke sentralmyndigheter som kan bistå de kompetente rettsmyndigheter.
2. Når dette gjøres, kan avtalepartene angi at sentralmyndigheten(e), som følge av måten de aktuelle staters nasjonale rettssystem er organisert på, er ansvarlig for administrativ oversendelse og mottak av arrestordrer og for all annen offisiell korrespondanse i den forbindelse. Disse opplysningene skal være bindende for alle myndigheter i den utstedende stat.

Artikkel 11

Arrestordrens innhold og form

1. Arrestordren skal inneholde følgende opplysninger oppført i samsvar med skjemaet i vedlegg til denne avtale:
  - a. den overleveringsbegjærtes identitet og statsborgerskap,
  - b. navn, adresse, telefon- og faksnummer samt e-postadresse til utstedende rettsmyndighet,
  - c. dokumentasjon på rettskraftig dom, arrestordre eller annen rettskraftig beslutning

- judicial decision having the same effect, coming within the scope of Articles 2 and 3;
- d. the nature and legal classification of the offence, particularly in respect of Article 3;
  - e. a description of the circumstances in which the offence was committed, including the time, place and degree of participation in the offence by the requested person;
  - f. the penalty imposed, if there is a final judgment, or the prescribed scale of penalties for the offence under the law of the issuing State;
  - g. if possible, other consequences of the offence.
2. The arrest warrant must be translated into the official language or one of the official languages of the executing State. Any Contracting Party may, when this Agreement is concluded or at a later date, make a declaration to the effect that a translation in one or more other official languages of a State will be accepted.

Chapter 2

Surrender procedure

Article 12

Transmission of an arrest warrant

1. When the location of the requested person is known, the issuing judicial authority may transmit the arrest warrant directly to the executing judicial authority.
2. The issuing judicial authority may, in any event, decide to issue an alert for the requested person in the Schengen Information System (SIS).

Such an alert shall be effected in accordance with the relevant provisions of European Union law on alerts in the Schengen Information System on persons for the purpose of surrender. An alert in the Schengen Information System shall be equivalent to an arrest warrant accompanied by the information set out in Article 11(1).

3. For a transitional period, until the SIS is capable of transmitting all the information described in Article 11, the alert shall be equivalent to an arrest warrant pending the receipt of the original in due and proper form by the executing judicial authority.

med samme virkning som faller inn under virkeområdet for artikkel 2 og 3,

- d. den straffbare handlingens art og rettslige karakteristik, særlig med hensyn til artikkel 3,
- e. beskrivelse av omstendighetene rundt den straffbare handlingen, blant annet tid, sted og i hvor stor grad den som begjæres overlevert, var delaktig i den straffbare handlingen,
- f. ilagt straff, dersom rettskraftig dom foreligger, eller strafferamme for den straffbare handlingen etter den utstedende stats lovgivning,
- g. om mulig andre følger av den straffbare handlingen.

2. Arrestordren skal oversettes til det språk eller ett av de språk som offisielt benyttes av den utførende stat. Enhver avtalepart kan, når denne avtale inngås eller senere, avgi erklæring om at en oversettelse til ett eller flere andre offisielle språk i en stat vil bli godtatt.

Kapittel 2

Overleveringsprosedyre

Artikkel 12

Oversendelse av arrestordre

1. Når det er kjent hvor den som begjæres overlevert befinner seg, kan utstedende rettsmyndighet oversende arrestordren direkte til den utførende rettsmyndighet.
2. Den utstedende rettsmyndighet kan i alle tilfeller beslutte å etterlyse vedkommende gjennom informasjonssystemet for Schengen-samarbeidet (SIS).

Slik etterlysning skal skje i samsvar med de aktuelle bestemmelser i EU-retten om SIS-etterlysning med henblikk på overlevering. En etterlysning i SIS skal være jevngodt med en arrestordre vedlagt de opplysninger som er nevnt i artikkel 11 nr. 1.

3. I en overgangsperiode inntil SIS er i stand til å formidle alle opplysninger som er beskrevet i artikkel 11, skal etterlysning være jevngodt med arrestordre inntil den utførende rettsmyndighet mottar originalen i foreskrevet form.

Article 13

Detailed procedures for transmitting an arrest warrant

1. If the issuing judicial authority does not know the competent executing judicial authority, it shall make the requisite enquiries, in order to obtain that information from the executing State.
2. If it is not possible to call on the services of the SIS, the issuing judicial authority may call on the International Criminal Police Organisation (Interpol) to transmit an arrest warrant.
3. The issuing judicial authority may forward the arrest warrant by any secure means capable of producing written records under conditions allowing the executing State to establish its authenticity.
4. All difficulties concerning the transmission or the authenticity of any document needed for the execution of the arrest warrant shall be dealt with by direct contacts between the judicial authorities involved, or, where appropriate, with the involvement of the central authorities of the States.
5. If the authority which receives an arrest warrant is not competent to act upon it, it shall automatically forward the arrest warrant to the competent authority in its State and shall inform the issuing judicial authority accordingly.

Article 14

Rights of a requested person

1. When a requested person is arrested, the executing competent judicial authority shall, in accordance with its national law, inform that person of the arrest warrant and of its contents, and also of the possibility of consenting to surrender to the issuing judicial authority.
2. A requested person who is arrested for the purpose of the execution of an arrest warrant shall have a right to be assisted by a legal counsel and by an interpreter in accordance with the national law of the executing State.

Article 15

Keeping the person in detention

When a person is arrested on the basis of an arrest warrant, the executing judicial authority shall take a decision on whether the requested

Artikkel 13

Detaljerte prosedyrer for oversendelse av arrestordre

1. Dersom den utstedende rettsmyndighet ikke vet hvem som er utførende rettsmyndighet, skal den treffe de nødvendige tiltak for å innhente opplysninger om dette fra den utførende stat.
2. Dersom det ikke er mulig å bruke SIS, kan den utstedende rettsmyndighet be Den internasjonale kriminalpolitiorganisasjon (Interpol) formidle en arrestordre.
3. Den utstedende rettsmyndighet kan oversende arrestordren ved hjelp av enhver sikker metode som er egnet til å gjengi innholdet skriftlig under slike forhold at den utførende stat kan fastslå autentisiteten.
4. Alle vanskeligheter vedrørende oversendelsen eller autentiseringen av et dokument som trengs for å fullbyrde arrestordren, skal søkes løst ved direkte kontakt mellom de berørte rettsmyndigheter, eller, når omstendighetene tilsier det, med bistand fra statenes sentralmyndigheter.
5. Dersom myndigheten som mottar en arrestordre, ikke er kompetent til å utføre den, skal den automatisk oversende arrestordren til sin stats kompetente myndighet, og skal informere den utstedende rettsmyndighet om dette.

Artikkel 14

Rettigheter for den som begjæres overlevert

1. Når en person som begjæres overlevert blir pågrepet, skal den utførende kompetente rettsmyndighet, i samsvar med sin nasjonale lovgivning, informere vedkommende om arrestordren og dens innhold og om adgangen til å samtykke i å bli overlevert til den utstedende rettsmyndighet.
2. En person som begjæres overlevert og som blir pågrepet som ledd i fullbyrdelsen av en arrestordre, skal ha rett til bistand av advokat og tolk i samsvar med den utførende stats nasjonale lovgivning.

Artikkel 15

Fengslig forvaring

Når en person blir pågrepet på grunnlag av en arrestordre, skal den utførende rettsmyndighet beslutte hvorvidt vedkommende skal holdes i

person should remain in detention, in accordance with the law of the executing State. The person may be released provisionally at any time in conformity with the domestic law of the executing State, provided that the competent authority of the said State takes all the measures it deems necessary to prevent the person absconding.

Article 16

Consent to surrender

1. If the arrested person indicates that he or she consents to surrender, that consent and, if appropriate, express renunciation of entitlement to the «speciality rule», referred to in Article 30(2), shall be given before the executing judicial authority, in accordance with the domestic law of the executing State.
2. Each State shall adopt the measures necessary to ensure that consent and, where appropriate, renunciation, as referred to in paragraph 1, are established in such a way as to show that the person concerned has expressed them voluntarily and in full awareness of the consequences. To that end, the requested person shall have the right to legal counsel.
3. The consent and, where appropriate, renunciation, as referred to in paragraph 1, shall be formally recorded in accordance with the procedure laid down by the domestic law of the executing State.
4. In principle, consent may not be revoked. Each State may provide that consent and, if appropriate, renunciation may be revoked, in accordance with the rules applicable under its domestic law. In this case, the period between the date of consent and that of its revocation shall not be taken into consideration in establishing the time limits laid down in Article 20. Norway and Iceland, on the one hand, and the European Union, on behalf of any of its Member States, on the other hand, may make, at the time of notification provided for in Article 38(1), a declaration indicating that they wish to have recourse to this possibility, specifying the procedures whereby revocation of consent shall be possible and any amendment to them.

Article 17

Hearing of the requested person

Where the arrested person does not consent to his or her surrender as referred to in Article 16, he or she shall be entitled to be heard by the exe-

fengslig forvaring i samsvar med loven i den utførende stat. Vedkommende kan når som helst løslates midlertidig i samsvar med loven i den utførende stat, forutsatt at den kompetente myndighet i nevnte stat treffer alle tiltak som den finner nødvendige for å hindre at vedkommende unndrar seg rettsforfølgning.

Artikkel 16

Samtykke til overlevering

1. Hvis den pågrepne angir at han eller hun samtykker i overlevering, skal slikt samtykke, og eventuell uttrykkelig fraskrivelse av retten til å påberope seg «spesialitetsregelen» som er nevnt i artikkel 30 nr. 2, avgis overfor den utførende rettsmyndighet i samsvar med den utførende stats nasjonale lovgivning.
2. Hver stat skal vedta de tiltak som er nødvendige for å sørge for at samtykke og eventuell fraskrivelse som nevnt i nr. 1, kommer i stand på en måte som viser at vedkommende har handlet frivillig og vel vitende om konsekvensene. Den som begjæres overlevert, skal derfor ha rett til advokatbistand.
3. Samtykket og eventuelt fraskrivelsen som er nevnt i nr. 1, skal nedtegnes formelt i samsvar med den prosedyre som fastsatt i den utførende stats lovgivning.
4. Samtykke kan i prinsippet ikke trekkes tilbake. Hver stat kan bestemme at samtykke og eventuell fraskrivelse kan trekkes tilbake i samsvar med de regler som gjelder etter dens nasjonale lovgivning. I dette tilfelle skal tiden mellom dato for samtykke og tilbaketrekning ikke regnes med ved fastsettelsen av de tidsfrister som framgår av artikkel 20. Norge og Island på den ene side, og Den europeiske union på vegne av enhver av sine medlemsstater på den annen, kan på tidspunktet for underretning som nevnt i artikkel 38 nr. 1, avgi erklæring om at de ønsker å ha mulighet til dette, med angivelse av prosedyrer for hvordan samtykke kan trekkes tilbake og eventuelle endringer i disse.

Artikkel 17

Adgang til å bli hørt

Når den pågrepne ikke samtykker i overlevering som nevnt i artikkel 16, skal han eller hun ha

cuting judicial authority, in accordance with the law of the executing State.

Article 18

Surrender decision

1. The executing judicial authority shall decide, within the time limits and under the conditions defined in this Agreement, whether the person is to be surrendered.
2. If the executing judicial authority finds the information communicated by the issuing State to be insufficient to allow it to decide on surrender, it shall request that the necessary supplementary information, in particular with respect to Articles 4 to 6, 8 and 11, be furnished as a matter of urgency and may fix a time limit for the receipt thereof, taking into account the need to observe the time limits set in Article 20.
3. The issuing judicial authority may at any time forward any additional useful information to the executing judicial authority.

Article 19

Decision in the event of multiple requests

1. If two or more States have issued a European arrest warrant or an arrest warrant for the same person, the decision as to which of the arrest warrants shall be executed shall be taken by the executing judicial authority with due consideration of all the circumstances and especially the relative seriousness and place of the offences, the respective dates of the arrest warrants and whether the warrant has been issued for the purposes of prosecution or for execution of a custodial sentence or detention order.
2. The executing judicial authority of a Member State may seek the advice of Eurojust when making the choice referred to in paragraph 1.
3. In the event of a conflict between an arrest warrant and a request for extradition presented by a third State, the decision as to whether the arrest warrant or the extradition request takes precedence shall be taken by the competent authority of the executing State with due consideration of all the circumstances, in particular those referred to in paragraph 1 and those mentioned in the applicable convention.
4. This Article shall be without prejudice to States' obligations under the Statute of the International Criminal Court.

adgang til å bli hørt av den utførende rettsmyndighet i samsvar med loven i den utførende stat.

Artikkel 18

Overleveringsvedtak

1. Den utførende rettsmyndighet skal, innen de frister og på de vilkår som er definert i denne avtale, avgjøre om vedkommende skal overleveres.
2. Dersom den utførende rettsmyndighet finner at opplysningene som er oversendt av den utstedende stat, ikke er tilstrekkelige til å ta stilling til overleveringen, skal den anmode om at de nødvendige ekstraopplysninger, særlig med henblikk på artikkel 4 til 6, 8 og 11, framskaffes snarest, og kan sette en tidsfrist for mottak av slike opplysninger idet det tas hensyn til behovet for å overholde tidsfristene i artikkel 20.
3. Den utstedende rettsmyndighet kan når som helst oversende eventuell nyttig ekstrainformasjon til den utførende rettsmyndighet.

Artikkel 19

Beslutning når flere begjæringer foreligger

1. Dersom to eller flere stater har utstedt en europeisk arrestordre eller en arrestordre på samme person, skal beslutningen om hvilken arrestordre som skal fullbyrdes, fattes av den utførende rettsmyndighet idet det tas behørig hensyn til alle omstendigheter, særlig åsted for de straffbare handlingene og deres relative alvorlighetsgrad, datoer for arrestordrene og hvorvidt ordrene er utstedt med henblikk på rettsforfølgning eller fullbyrdelse av frihetsstraff eller annen frihetsberøvelse.
2. Den utførende rettsmyndighet hos en medlemsstat kan søke råd fra Eurojust når den skal treffe valget som er nevnt i nr. 1.
3. Dersom en arrestordre kommer i konflikt med en begjæring om utlevering inngitt av en tredjestat, skal beslutningen om hvorvidt arrestordren eller utleveringsbegjæringen skal gå foran, fattes av den kompetente myndighet hos den utførende stat idet det tas behørig hensyn til alle omstendigheter, særlig de omstendigheter det henvises til i nr. 1 og de som er nevnt i den konvensjon som kommer til anvendelse.
4. Denne artikkel rører ikke ved statenes forpliktelser etter Den internasjonale straffedomstols vedtekter.

Article 20

Time limits and procedures for the decision to execute the arrest warrant

1. An arrest warrant shall be dealt with and executed as a matter of urgency.
2. In cases where the requested person consents to his surrender, the final decision on the execution of the arrest warrant should be taken within a period of 10 days after consent has been given.
3. In other cases, the final decision on the execution of the arrest warrant should be taken within a period of 60 days after the arrest of the requested person.
4. Where in specific cases the arrest warrant cannot be executed within the time limits laid down in paragraphs 2 or 3, the executing judicial authority shall immediately inform the issuing judicial authority thereof, giving the reasons for the delay. In such case, the time limits may be extended by a further 30 days.
5. The European Union, on behalf of any of its Member States, may make, at the time of notification provided for in Article 38(1), a declaration indicating in which cases paragraphs 3 and 4 will not apply. Norway and Iceland may apply reciprocity in relation to the Member States concerned.
6. As long as the executing judicial authority has not taken a final decision on the arrest warrant, it shall ensure that the material conditions necessary for effective surrender of the person remain fulfilled.
7. Reasons must be given for any refusal to execute an arrest warrant.

Article 21

Situation pending the decision

1. Where the arrest warrant has been issued for the purpose of conducting a criminal prosecution, the executing judicial authority must:
  - a. either agree that the requested person should be heard according to Article 22;
  - b. or agree to the temporary transfer of the requested person.
2. The conditions and the duration of the temporary transfer shall be determined by mutual agreement between the issuing and executing judicial authorities.
3. In the case of temporary transfer, the person must be able to return to the executing State to

Artikkel 20

Tidsfrister og prosedyrer for beslutning om å fullbyrde arrestordren

1. En arrestordre skal behandles og fullbyrdes straks.
2. I tilfeller der den som begjæres overlevert samtykker i overlevering, bør beslutningen om å fullbyrde arrestordren fattes innen en frist på 10 dager etter at samtykke er gitt.
3. I andre tilfeller bør endelig beslutning om å fullbyrde arrestordren fattes innen en frist på 60 dager etter at den som begjæres overlevert er pågrepet.
4. Når arrestordren i spesielle tilfeller ikke kan fullbyrdes innen de frister som er fastsatt i nr. 2 eller 3, skal den utførende rettsmyndighet umiddelbart informere den utstedende rettsmyndighet om dette og angi grunner for forsinkelsen. I slike tilfeller kan tidsfristene forlenges med 30 dager.
5. På tidspunktet for underretning som nevnt i artikkel 38 nr. 1, kan Den europeiske union på vegne av enhver av sine medlemsstater avgi erklæring om i hvilke tilfeller nr. 3 og 4 ikke skal gjelde. Norge og Island kan gjøre gjensidighet gjeldende i forholdet til de aktuelle medlemsstater.
6. Så lenge den utførende rettsmyndighet ikke har tatt endelig stilling til arrestordren, skal den sikre at de materielle vilkårene for en effektiv overlevering av vedkommende fortsatt er til stede.
7. Det skal oppgis grunner for et eventuelt avslag på å fullbyrde en arrestordre.

Artikkel 21

Situasjonen i påvente av beslutning

1. Når arrestordren er utstedt med henblikk på straffeforfølgning, skal den utførende rettsmyndighet:
  - a. enten gå med på at den som begjæres overlevert, blir hørt i samsvar med artikkel 22,
  - b. eller gå med på midlertidig overføring av den som begjæres overlevert.
2. Vilkårene for og varigheten av midlertidig overføring skal fastsettes ved overenskomst mellom utstedende og utførende rettsmyndighet.
3. Ved midlertidig overføring skal personen ha anledning til å returnere til den utførende stat

attend hearings concerning him or her as part of the surrender procedure.

Article 22

Hearing the person pending the decision

1. The requested person shall be heard by a judicial authority, assisted by another person designated in accordance with the law of the State of the requesting court.
2. The requested person shall be heard in accordance with the law of the executing State and with the conditions determined by mutual agreement between the issuing and executing judicial authorities.
3. The competent executing judicial authority may assign another judicial authority of its State to take part in the hearing of the requested person in order to ensure the proper application of this Article and of the conditions laid down.

Article 23

Privileges and immunities

1. Where the requested person enjoys a privilege or immunity regarding jurisdiction or execution in the executing State, the time limits referred to in Article 20 shall not start running unless, and counting from the day when, the executing judicial authority is informed of the fact that the privilege or immunity has been waived.
2. The executing State shall ensure that the material conditions necessary for effective surrender are fulfilled when the person no longer enjoys such privilege or immunity.
3. Where power to waive the privilege or immunity lies with an authority of the executing State, the executing judicial authority shall request it to exercise that power forthwith. Where power to waive the privilege or immunity lies with an authority of another State or international organisation, it shall be for the issuing judicial authority to request it to exercise that power.

Article 24

Competing international obligations

This Agreement shall not prejudice the obligations of the executing State where the requested person has been extradited to that State from a

for å overvære rettsforhandlinger vedrørende seg selv som et ledd i overleveringsprosedyren.

Artikkel 22

Høring i påvente av beslutning

1. Den som begjæres overlevert, skal bli hørt av en rettsmyndighet med bistand av en annen person utpekt i samsvar med loven i den anmodende domstols stat.
2. Den som begjæres overlevert, skal bli hørt i samsvar med loven i den utførende stat og på de vilkår som er fastsatt ved overenskomst mellom utstedende og utførende rettsmyndighet.
3. Den kompetente utførende rettsmyndighet kan utpeke en annen rettsmyndighet i sin stat til å delta under høringen av den som begjæres overlevert for å sikre at denne artikkel og de vilkår som er fastsatt, anvendes som foreskrevet.

Artikkel 23

Privilegier og immunitet

1. Når den som begjæres overlevert, nyter godt av privilegier eller immunitet med hensyn til jurisdiksjon eller fullbyrdelse i den utførende stat, skal tidsfristene i henhold til i artikkel 20 ikke begynne å løpe før den dagen den utførende myndighet blir informert om at privilegiet eller immuniteten er opphevet.
2. Den utførende stat skal sikre at de materielle vilkårene for en effektiv overlevering er oppfylt når vedkommende ikke lenger nyter godt av slikt privilegium eller slik immunitet.
3. Når fullmakt til å oppheve privilegiet eller immuniteten tilligger en myndighet hos den utførende stat, skal den utførende rettsmyndighet anmode denne om å utøve slik fullmakt omgående. Når fullmakt til å oppheve privilegiet eller immuniteten tilligger en myndighet hos en annen stat eller internasjonal organisasjon, skal det være opp til den utstedende rettsmyndighet å anmode denne om å utøve slik fullmakt.

Artikkel 24

Konkurrerende internasjonale forpliktelser

Denne avtale rører ikke ved den utførende stats forpliktelser når den som begjæres overlevert, er utlevert til den fra en tredjestat og vedkommende

third State and where that person is protected by provisions of the arrangement under which he or she was extradited concerning speciality. The executing State shall take all necessary measures for requesting forthwith the consent of the State from which the requested person was extradited so that he or she can be surrendered to the State which issued the arrest warrant. The time limits referred to in Article 20 shall not start running until the day on which these speciality rules cease to apply.

Pending the decision of the State from which the requested person was extradited, the executing State will ensure that the material conditions necessary for effective surrender remain fulfilled.

Article 25

Notification of the decision

The executing judicial authority shall notify the issuing judicial authority immediately of the decision on the action to be taken on the arrest warrant.

Article 26

Time limits for surrender of the person

1. The person requested shall be surrendered as soon as possible on a date agreed between the authorities concerned.
2. He or she shall be surrendered no later than 10 days after the final decision on the execution of the arrest warrant.
3. If the surrender of the requested person within the period laid down in paragraph 2 is prevented by circumstances beyond the control of any of the States, the executing and issuing judicial authorities shall immediately contact each other and agree on a new surrender date. In that event, the surrender shall take place within 10 days of the new date thus agreed.
4. The surrender may exceptionally be temporarily postponed for serious humanitarian reasons, for example if there are substantial grounds for believing that it would manifestly endanger the requested person's life or health. The execution of the arrest warrant shall take place as soon as these grounds have ceased to exist. The executing judicial authority shall immediately inform the issuing judicial authority and agree on a new surrender date. In that event, the surrender shall take place within 10 days of the new date thus agreed.

er beskyttet av bestemmelser i avtalen som han eller hun er utlevert etter med hensyn til spesialitetsregelen. Den utførende stat skal treffe alle nødvendige tiltak for omgående å innhente samtykke fra staten som tidligere har utlevert vedkommende, slik at han eller hun kan overleveres til staten som har utstedt arrestordren. Tidsfristene som er nevnt i artikkel 20, skal ikke begynne å løpe før den dagen disse spesialitetsreglene opphører å gjelde.

I påvente av beslutning fra staten som vedkommende er utlevert fra, skal den utførende stat sikre at de materielle vilkårene som er nødvendige for en effektiv overlevering, forblir oppfylt.

Artikkel 25

Underretning om beslutning

Den utførende rettsmyndighet skal omgående underrette den utstedende rettsmyndighet om beslutningen om tiltak som vil bli iverksatt i anledning arrestordren.

Artikkel 26

Tidsfrister for overlevering

1. Den som begjæres overlevert, skal overleveres snarest mulig på en dato avtalt mellom de berørte myndigheter.
2. Han eller hun skal overleveres senest 10 dager etter endelig vedtak om å fullbyrde arrestordren.
3. Dersom omstendigheter som ingen av statene rår over, hindrer overlevering innen fristen som er fastsatt i nr. 2, skal den utførende og den utstedende rettsmyndighet omgående ta kontakt med hverandre og avtale ny overleveringsdato. I dette tilfelle skal overlevering skje innen 10 dager etter den nye datoen som blir avtalt.
4. Overleveringen kan unntaksvis utsettes av alvorlige humanitære årsaker, for eksempel når det fins åpenbare og tungtveiende grunner til å tro at overlevering vil sette den overleveringsbegjærtets liv eller helse i fare. Arrestordren skal fullbyrdes så snart disse årsakene ikke lenger er til stede. Den utførende rettsmyndighet skal straks informere den utstedende rettsmyndighet og avtale ny overleveringsdato. I dette tilfelle skal overleveringen skje innen 10 dager etter den nye datoen som slik blir avtalt.

5. Upon expiry of the time limits referred to in paragraphs 2 to 4, if the person is still being held in custody he shall be released.

Article 27

Postponed or conditional surrender

1. The executing judicial authority may, after deciding to execute the arrest warrant, postpone the surrender of the requested person so that he or she may be prosecuted in the executing State or, if he or she has already been sentenced, so that he or she may serve, in its territory, a sentence passed for an act other than that referred to in the arrest warrant.
2. Instead of postponing the surrender, the executing judicial authority may temporarily surrender the requested person to the issuing State under conditions to be determined by mutual agreement between the executing and the issuing judicial authorities. The agreement shall be made in writing and the conditions shall be binding on all the authorities in the issuing State.

Article 28

Transit

1. Each State shall permit the transit through its territory of a requested person who is being surrendered provided that it has been given information on:
  - a. the identity and nationality of the person subject to the arrest warrant;
  - b. the existence of an arrest warrant;
  - c. the nature and legal classification of the offence;
  - d. the description of the circumstances of the offence, including the date and place.

The State, on behalf of which a declaration has been made in accordance with Article 7(2), to the effect that nationals will not be surrendered or that surrender will be authorised only under certain specified conditions, may, under the same terms, refuse the transit of its nationals through its territory or submit it to the same conditions.

2. The Contracting Parties shall notify each other of the authority designated for each State responsible for receiving transit requests and the necessary documents, as well as any other official correspondence relating to transit requests.
3. The transit request and the information set out in paragraph 1 may be addressed to the autho-

5. Etter at fristene som er nevnt i nr. 2 til 4 er utløpt, skal vedkommende løslates dersom han eller hun fortsatt er frihetsberøvet.

Artikkel 27

Utsatt eller betinget overlevering

1. Etter å ha besluttet å fullbyrde arrestordren kan den utførende rettsmyndighet utsette overleveringen slik at den som begjæres overlevert, kan strafforfølges i den utførende stat, eller, dersom vedkommende allerede er dømt, slik at han eller hun på dens territorium kan sone en frihetsstraff idømt for en annen handling enn den som er nevnt i arrestordren.
2. I stedet for å utsette overleveringen kan den utøvende rettsmyndighet midlertidig overlevere vedkommende til den utstedende stat på vilkår som blir å fastsette ved overenskomst mellom utførende og utstedende rettsmyndighet. Slik overenskomst skal være skriftlig, og vilkårene skal være bindende for alle myndigheter i den utstedende stat.

Artikkel 28

Transitt

1. Hver stat skal tillate transitt via sitt eget territorium av en person som overleveres, forutsatt at den har fått opplysninger om:
  - a. identiteten og statsborgerskapet til den arrestordren gjelder,
  - b. at arrestordre foreligger,
  - c. den straffbare handlingens art og rettslige karakteristikk,
  - d. omstendighetene rundt den straffbare handlingen, herunder tid og sted.

Staten på hvis vegne det i samsvar med artikkel 7 nr. 2 er avgitt erklæring om at dens egne borgere ikke vil bli overlevert, eller at overlevering bare vil bli tillatt på visse nærmere angitte vilkår, kan på de samme betingelser nekte transitt av egne borgere via sitt territorium eller gjøre transitten avhengig av at vilkårene er oppfylt.

2. Avtalepartene skal underrette hverandre om den myndighet utpekt av hver stat som er ansvarlig for å motta transittanmodninger og nødvendige dokumenter, samt all annen korrespondanse i forbindelse med transittanmodninger.
3. Transittanmodningen og opplysningene som er nevnt i nr. 1, kan sendes til den myndighet

rity designated pursuant to paragraph 2 by any means capable of producing a written record. The State of transit shall notify its decision by the same procedure.

4. This Agreement does not apply in the case of transport by air without a scheduled stopover. However, if an unscheduled landing occurs, the issuing State shall provide the authority designated pursuant to paragraph 2 with the information provided for in paragraph 1.
5. Where a transit concerns a person who is to be extradited from a third State to a State this Article will apply mutatis mutandis. In particular the expression «arrest warrant» as defined by this Agreement shall be deemed to be replaced by «extradition request».

Chapter 3

Effects of the Surrender

Article 29

Deduction of the period of detention served in the executing State

1. The issuing State shall deduct all periods of detention arising from the execution of an arrest warrant from the total period of detention to be served in the issuing State as a result of a custodial sentence or detention order being passed.
2. To that end, all information concerning the duration of the detention of the requested person on the basis of the arrest warrant shall be transmitted by the executing judicial authority or the central authority designated under Article 10 to the issuing judicial authority at the time of the surrender.

Article 30

Possible prosecution for other offences

1. Norway and Iceland, on the one hand, and the European Union, on behalf of any of its Member States, on the other hand, may notify each other that, for relations of States with other States to which the same notification applies, consent is presumed to have been given for the prosecution, sentencing or detention with a view to the carrying out of a custodial sentence or detention order for an offence committed prior to his or her surrender, other than that for which he or she was surrendered, unless in a

som er utpekt i henhold til nr. 2 ved hjelp av enhver metode som er egnet til å gjengi innholdet skriftlig. Transittstaten skal underrette om sitt vedtak ved hjelp av samme prosedyre.

4. Denne avtale gjelder ikke ved lufttransport uten planlagt mellomlanding. Dersom det blir foretatt en landing som ikke er planlagt, skal den utstedende stat imidlertid sørge for at den myndighet som er utpekt i samsvar med nr. 2, får de opplysninger det er gitt bestemmelser om i nr. 1.
5. Når en transitt gjelder en person som skal utleveres fra en tredjestat til en stat, gjelder denne artikkel så langt det passer. Særskilt skal uttrykket «arrestordre», som definert i denne avtale, anses som erstattet av «utleveringsanmodning».

Kapittel 3

Virkninger av overleveringen

Artikkel 29

Fratrekk for utholdt varetekt i den utførende stat

1. Alle varetektsperioder som følger av utførelsen av en arrestordre, skal av den utstedende stat trekkes fra i den samlede tid som skal sones i den utstedende stat som følge av idømt frihetsstraff eller annen frihetsberøvelse.
2. Med dette for øye skal alle opplysninger om hvor lenge vedkommende har vært holdt i varetekt på grunnlag av arrestordren, overføres av den utførende rettsmyndighet eller av sentralmyndighet utpekt i henhold til artikkel 10 til den utstedende rettsmyndighet når overleveringen finner sted.

Artikkel 30

Mulig rettsforfølgning for andre straffbare handlinger

1. Norge og Island på den ene side, og Den europeiske union på vegne av enhver av sine medlemsstater på den annen, kan underrette hverandre om at man i forholdet mellom stater og andre stater som samme underretning gjelder for, anser samtykke for å være gitt til straffefølgning, pådømmelse eller frihetsberøvelse i den hensikt å fullbyrde frihetsstraff eller annen frihetsberøvelse for en annen straffbar handling enn den vedkommende er overlevert for, begått før overleveringen, med mindre den

- particular case the executing judicial authority states otherwise in its decision on surrender.
2. Except in the cases referred to in paragraphs 1 and 3, a person surrendered may not be prosecuted, sentenced or otherwise deprived of his or her liberty for an offence committed prior to his or her surrender other than that for which he or she was surrendered.
  3. Paragraph 2 does not apply in the following cases:
    - a. when the person having had an opportunity to leave the territory of the State to which he or she has been surrendered has not done so within 45 days of his or her final discharge, or has returned to that territory after leaving it;
    - b. the offence is not punishable by a custodial sentence or detention order;
    - c. the criminal proceedings do not give rise to the application of a measure restricting personal liberty;
    - d. when the person could be liable to a penalty or a measure not involving the deprivation of liberty, in particular a financial penalty or a measure in lieu thereof, even if the penalty or measure may give rise to a restriction of his or her personal liberty;
    - e. when the person consented to be surrendered, where appropriate at the same time as he or she renounced the speciality rule, in accordance with Article 16;
    - f. when the person, after his/her surrender, has expressly renounced entitlement to the speciality rule with regard to specific offences preceding his/her surrender. Renunciation shall be given before the competent judicial authorities of the issuing State and shall be recorded in accordance with that State's domestic law. The renunciation shall be drawn up in such a way as to make clear that the person has given it voluntarily and in full awareness of the consequences. To that end, the person shall have the right to legal counsel;
    - g. where the executing judicial authority which surrendered the person gives its consent in accordance with paragraph 4.
  4. A request for consent shall be submitted to the executing judicial authority, accompanied by the information mentioned in Article 11(1) and a translation as referred to in Article 11(2). Consent shall be given when the offence for which it is requested is itself subject to surrender in accordance with the provisions of this
- utførende rettsmyndighet i det enkelte tilfelle sier noe annet i sitt overleveringsvedtak.
2. Unntatt i de tilfeller som er nevnt i nr. 1 og 3, kan en person som er overlevert, ikke rettsfølges, dømmes eller på annen måte berøves friheten for en annen straffbar handling enn den han eller hun ble overlevert for, begått før overleveringen.
  3. Nr. 2 gjelder ikke i følgende tilfeller:
    - a. når en person har hatt anledning til å forlate territoriet til den stat han eller hun er overlevert til, men ikke har gjort det innen 45 dager etter endelig løslatelse, eller har returnert til nevnte territorium etter å ha forlatt det,
    - b. når den straffbare handlingen ikke er belagt med frihetsstraff eller annen frihetsberøvelse,
    - c. når straffesaken ikke gir grunnlag for anvendelse av et tiltak som begrenser vedkommendes personlige frihet,
    - d. når personen kan bli gjenstand for straff eller tiltak som ikke omfatter frihetsberøvelse, særlig økonomisk straff eller tiltak i stedet for dette, selv om straffen eller tiltaket kan medføre en begrensning i hans eller hennes personlige frihet,
    - e. når vedkommende har samtykket i å bli overlevert, eventuelt på samme tid som han eller hun gav avkall på spesialitetsregelen, i samsvar med artikkel 16,
    - f. når vedkommende etter overlevering uttrykkelig har gitt avkall på spesialitetsregelen med hensyn til nærmere angitte straffbare handlinger begått før overleveringen. Fraskrivelsen skal skje overfor de kompetente rettsmyndigheter i den utstedende stat og skal nedtegnes i samsvar med nevnte stats nasjonale lovgivning. Fraskrivelsen skal utformes slik at det går klart fram at vedkommende har avgitt den frivillig og vel vitende om konsekvensene. Vedkommende skal derfor ha rett til advokatbistand,
    - g. når den utførende rettsmyndighet som har overlevert personen, gir sitt samtykke i samsvar med nr. 4.
  4. Anmodning om samtykke skal inngis til den utførende rettsmyndighet sammen med de opplysninger som er nevnt i artikkel 11 nr. 1 og en oversettelse som nevnt i artikkel 11 nr. 2. Samtykke skal gis når den straffbare handlingen som det anmodes om samtykke for, selv gir grunnlag for overlevering i samsvar med

Agreement. Consent shall be refused on the grounds referred to in Article 4 and otherwise may be refused only on the grounds referred to in Articles 5, or 6(2) and 7(2). The decision shall be taken no later than 30 days after receipt of the request. For the situations mentioned in Article 8 the issuing State must give the guarantees provided for therein.

Article 31

Surrender or subsequent extradition

1. Norway and Iceland, on the one hand, and the European Union, on behalf of any of its Member States, on the other hand, may notify each other that, for relations of States with other States to which the same notification applies, the consent for the surrender of a person to a State other than the executing State pursuant to an arrest warrant issued for an offence committed prior to his or her surrender is presumed to have been given, unless in a particular case the executing judicial authority states otherwise in its decision on surrender.
2. In any case, a person who has been surrendered to the issuing State pursuant to an arrest warrant may, without the consent of the executing State, be surrendered to a State other than the executing State pursuant to an arrest warrant issued for any offence committed prior to his or her surrender in the following cases:
  - a. where the requested person, having had an opportunity to leave the territory of the State to which he or she has been surrendered, has not done so within 45 days of his final discharge, or has returned to that territory after leaving it;
  - b. where the requested person consents to be surrendered to a State other than the executing State pursuant to an arrest warrant. Consent shall be given before the competent judicial authorities of the issuing State and shall be recorded in accordance with that State's national law. It shall be drawn up in such a way as to make clear that the person concerned has given it voluntarily and in full awareness of the consequences. To that end, the requested person shall have the right to legal counsel;
  - c. where the requested person is not subject to the speciality rule, in accordance with Article 30(3) (a), (e), (f) and (g).

bestemmelsene i denne avtale. Samtykke skal avslås på de grunnlag som er nevnt i artikkel 4, og kan ellers bare avslås på de grunnlag som er nevnt i artikkel 5, eller 6 nr. 2 og 7 nr. 2. Vedtaket skal fattes senest 30 dager etter at anmodningen er mottatt. For de situasjoner som er nevnt i artikkel 8, skal den utstedende stat gi de garantier som det der er gitt bestemmelser om.

Artikkel 31

Overlevering eller påfølgende utlevering

1. Norge og Island på den ene side, og Den europeiske union på vegne av enhver av sine medlemsstater på den annen side, kan underrette om at i forholdet mellom stater som samme underretning gjelder for skal samtykke til å overlevere en person til en annen stat enn den utførende stat i medhold av en arrestordre utstedt for en straffbar handling begått før overleveringen, anses som gitt med mindre den utførende rettsmyndighet i det enkelte tilfelle sier noe annet i sitt overleveringsvedtak.
2. I ethvert av følgende tilfeller kan en person som er overlevert til den utstedende stat i medhold av en arrestordre, uten samtykke fra den utførende stat overleveres til en annen stat enn den utførende stat i medhold av en arrestordre utstedt for en straffbar handling begått før overleveringen:
  - a. når den som begjæres overlevert, har hatt anledning til å forlate territoriet til den stat som han eller hun er overlevert til, men ikke har gjort det innen 45 dager etter endelig løslatelse, eller har returnert til nevnte territorium etter å ha forlatt det,
  - b. når vedkommende samtykker i å bli overlevert til en annen stat enn den utførende stat i medhold av en arrestordre. Samtykket skal avgis overfor de kompetente rettsmyndigheter i den utstedende stat, og skal nedtegnes i samsvar med denne stats nasjonale lovgivning. Det skal være formulert på en slik måte at det går klart fram at vedkommende har samtykket frivillig og vel vitende om konsekvensene. Han eller hun skal derfor ha rett til juridisk bistand,
  - c. når den som begjæres overlevert, ikke faller inn under spesialitetsregelen i henhold til artikkel 30 nr. 3 a), e), f) og g).

3. The executing judicial authority consents to the surrender to another State according to the following rules:
  - a. the request for consent shall be submitted in accordance with Article 12, accompanied by the information mentioned in Article 11(1) and a translation as stated in Article 11(2);
  - b. consent shall be given when the offence for which it is requested is itself subject to surrender in accordance with the provisions of this Agreement;
  - c. the decision shall be taken no later than 30 days after receipt of the request;
  - d. consent shall be refused on the grounds referred to in Article 4 and otherwise may be refused only on the grounds referred to in Articles 5 or 6(2) and 7(2).

For the situations referred to in Article 8, the issuing State must give the guarantees provided for therein.

4. Notwithstanding paragraph 1, a person who has been surrendered pursuant to an arrest warrant shall not be extradited to a third State without the consent of the competent authority of the State which surrendered the person. Such consent shall be given in accordance with the Conventions by which that State is bound, as well as with its domestic law.

Article 32

Handing over of property

1. At the request of the issuing judicial authority or on its own initiative, the executing judicial authority shall, in accordance with its national law, seize and hand over property which:
  - a. may be required as evidence; or
  - b. has been acquired by the requested person as a result of the offence.
2. The property referred to in paragraph 1 shall be handed over even if the arrest warrant cannot be carried out owing to the death or escape of the requested person.
3. If the property referred to in paragraph 1 is liable to seizure or confiscation in the territory of the executing State, the latter may, if the property is needed in connection with pending criminal proceedings, temporarily retain it or hand it over to the issuing State, on condition that it is returned.

3. Den utførende rettsmyndighet samtykker i overlevering til en annen stat i samsvar med følgende regler:
  - a. anmodningen om samtykke skal inngis i samsvar med artikkel 12 sammen med de opplysninger som er nevnt i artikkel 11 nr. 1 og en oversettelse som nevnt i artikkel 11 nr. 2,
  - b. samtykke skal gis når den straffbare handlingen som det anmodes om det for, selv gir grunnlag for overlevering i samsvar med bestemmelsene i denne avtale,
  - c. vedtaket skal fattes senest 30 dager etter at anmodningen er mottatt,
  - d. samtykke skal avslås på de grunnlag som er nevnt i artikkel 4, og kan ellers bare avslås på de grunnlag som er nevnt i artikkel 5 eller 6 nr. 2 og 7 nr. 2.

For de situasjoner som er nevnt i artikkel 8, skal den utstedende stat gi de garantier som det der er gitt bestemmelser om.

4. Uten hensyn til nr. 1 skal en person som er overlevert i henhold til en arrestordre, ikke utleveres til en tredjestat uten samtykke fra den kompetente myndighet i staten som har overlevert personen. Slikt samtykke skal gis i samsvar med de konvensjoner denne stat er bundet av og med dens nasjonale lovgivning.

Artikkel 32

Overlevering av gjenstander

1. Etter anmodning fra den utstedende rettsmyndighet eller på eget initiativ skal den utførende rettsmyndighet i samsvar med sin nasjonale lovgivning beslaglegge og overlevere gjenstander som:
  - a. kan være nødvendige som bevismateriale, eller
  - b. den som begjæres overlevert, har tilegnet seg som følge av den straffbare handlingen.
2. Gjenstanden som er nevnt i nr. 1, skal overleveres selv om arrestordren ikke kan fullbyrdes på grunn av at den som begjæres overlevert er død eller har rømt.
3. Dersom gjenstander som nevnt i nr. 1 er gjenstand for beslag eller inndragning på territoriet til den utførende stat, kan sistnevnte, dersom gjenstandene trengs i forbindelse med verserende straffesak, midlertidig holde dem tilbake eller overlevere dem til den utstedende stat på vilkår av at de returneres.

4. Any rights which the executing State or third parties may have acquired in the property referred to in paragraph 1 shall be preserved. Where such rights exist, the issuing State shall return the property without charge to the executing State as soon as the criminal proceedings have been terminated.

Article 33

Expenses

1. Expenses incurred in the territory of the executing State for the execution of an arrest warrant shall be borne by that State.
2. All other expenses shall be borne by the issuing State.

Chapter 4

General and Final Provisions

Article 34

Relation to other legal instruments

1. Without prejudice to their application in relations between States and third States, this Agreement shall, from its entry into force, replace the corresponding provisions of the following conventions applicable in the field of extradition in relations between Norway and Iceland, on the one hand, and Member States, on the other hand:
  - a. the European Convention on Extradition of 13 December 1957, its additional protocol of 15 October 1975, its second additional protocol of 17 March 1978, and the European Convention on the suppression of terrorism of 27 January 1977 as far as extradition is concerned as amended by the 2003 Protocol once it will enter into force;
  - b. Title III, Chapter 4 of the Convention of 19 June 1990 implementing the Schengen Agreement of 14 June 1985 on the gradual abolition of checks at common borders;
  - c. Schengen-relevant provisions of the 1995 and 1996 EU Extradition Conventions to the extent that they are in force.
2. States may continue to apply bilateral or multilateral agreements or arrangements in force when this Agreement is concluded in so far as such agreements or arrangements allow the objectives of this Agreement to be extended or enlarged and help to simplify or facilitate further the procedures for surrender of per-

4. Rettigheter som den utførende stat eller tredjeparter måtte ha ervervet i de gjenstander som er nevnt i nr. 1, skal stå ved lag. Når slike rettigheter foreligger, skal den utstedende stat uten omkostninger returnere gjenstandene til den utførende stat så snart straffesaken er avsluttet.

Artikkel 33

Utgifter

1. Utgifter som påløper på territoriet til den utførende stat ved utførelsen av en arrestordre, skal dekkes av denne stat.
2. Alle andre utgifter skal dekkes av den utstedende stat.

Kapittel 4

Alminnelige bestemmelser og sluttbestemmelser

Artikkel 34

Forhold til andre juridiske instrumenter

1. Uten at det rører ved deres anvendelse i forholdet mellom stater og tredjestater, skal denne avtale fra det tidspunkt den trer i kraft, erstatte tilsvarende bestemmelser i følgende konvensjoner som gjelder utlevering i forholdet mellom Norge og Island på den ene side og medlemsstatene på den annen:
  - a. Europeisk konvensjon om utlevering av 13. desember 1957, med tilleggsprotokoll av 15. oktober 1975 og annen tilleggsprotokoll av 17. mars 1978, og Europeisk konvensjon om bekjempelse av terrorisme av 27. januar 1977 hva angår utlevering, med endringer ved protokoll av 2003 når den trer i kraft,
  - b. Avdeling III, kapittel 4 i Konvensjon av 19. juni 1990 om gjennomføring av Schengenavtalen av 14. juni 1985, om gradvis avskaffelse av kontroller ved felles grenser.
  - c. Schengen-relevante bestemmelser i EUs utleveringskonvensjoner av 1995 og 1996 i den utstrekning de er i kraft.
2. Statene kan fortsette å anvende bilaterale eller multilaterale avtaler eller ordninger som er i kraft når denne avtale inngås, i den utstrekning slike avtaler eller ordninger gjør det mulig å utvide formålene med denne avtale og bidrar til ytterligere å forenkle eller tilrettelegge prosedyrene for overlevering av personer som er

sons who are the subject of an arrest warrant. The Contracting Parties shall notify each other of any such agreements or arrangements.

3. States may conclude bilateral or multilateral agreements or arrangements after this Agreement has come into force in so far as such agreements or arrangements allow the prescriptions of this Agreement to be extended or enlarged and help to simplify or facilitate further the procedures for surrender of persons who are the subject of an arrest warrant, in particular by fixing time limits shorter than those fixed in Article 20, by extending the list of offences laid down in Article 3(4), by further limiting the grounds for refusal set out in Articles 4 and 5, or by lowering the threshold provided for in Article 3(1) or (4).

The agreements and arrangements referred to in the first subparagraph may in no case affect relations with States which are not parties to them.

The Contracting Parties shall also notify each other of any such new agreement or arrangement as referred to in the first subparagraph, within three months of signing it.

4. Where the conventions or agreements referred to in paragraph 1 apply to the territories of States or to territories for whose external relations a State is responsible to which this Agreement does not apply, these instruments shall continue to govern the relations existing between those territories and the other States.

Article 35

Transitional provision

1. Extradition requests received before the date of entry into force of this Agreement will continue to be governed by existing instruments relating to extradition. Requests received after that date will be governed by this Agreement.
2. Norway and Iceland, on the one hand, and the European Union, on behalf of any of its Member States, on the other hand, may, at the time of the notification provided for in Article 38(1), make a statement indicating that, as executing State, the State will continue to apply the extradition system applicable before the entry into force of this Agreement in relation to acts committed before a date which it specifies. The date in question may not be later than the entry into force of this Agreement. The said statement may be withdrawn at any time.

gjenstand for arrestordre. Avtalepartene skal underrette hverandre om enhver slik avtale eller ordning.

3. Statene kan inngå bilaterale eller multilaterale avtaler eller ordninger etter at denne avtale er trådt i kraft i den utstrekning slike avtaler eller ordninger gjør det mulig å utvide reglene i denne avtale og bidrar til ytterligere å forenkle og tilrettelegge prosedyrene for overlevering av personer som er gjenstand for arrestordre, særlig ved å fastsette tidsfrister kortere enn de som er fastsatt i artikkel 20, ved å utvide listen over straffbare handlinger som er fastsatt i artikkel 3 nr. 4, ved ytterligere å begrense grunnlaget for avslag som er fastsatt i artikkel 4 og 5, eller ved å senke terskelen som det er gitt bestemmelser om i artikkel 3 nr. 1 eller 4.

Avtalene og ordningene som er nevnt i første underavsnitt, skal ikke i noe tilfelle påvirke forholdet til stater som ikke er part i dem.

Avtalepartene skal også underrette hverandre om enhver ny avtale eller ordning som nevnt i første underavsnitt innen tre måneder etter at de har undertegnet den.

4. Når konvensjoner eller avtaler som nevnt i nr. 1 gjelder for territoriene til stater eller for territorier som en slik stat er ansvarlig for i utenriksaker, som denne avtale ikke gjelder for, skal disse dokumentene fortsatt regulere eksisterende forbindelser mellom slike territorier og de øvrige stater.

Artikkel 35

Overgangsbestemmelse

1. Overleveringsanmodninger som er mottatt før datoen da denne avtale trer i kraft, forblir regulert av eksisterende instrumenter om overlevering. Anmodninger som mottas etter denne dato, blir regulert av denne avtale.
2. Norge og Island på den ene side, og Den europeiske union på vegne av enhver av sine medlemsstater på den annen, på tidspunktet for underretning som nevnt i artikkel 38 nr. 1, avgi erklæring om at staten, som utførende stat, vil fortsette å anvende utleveringssystemet som gjelder før denne avtale trer i kraft i forhold til handlinger begått før en dato som den fastsetter. Den aktuelle datoen må ikke være senere enn ikrafttredelsesdatoen for denne avtale. Nevnte erklæring kan trekkes tilbake på et hvilket som helst tidspunkt.

Article 36

Dispute settlement

Any dispute between either Iceland or Norway and a Member State of the European Union regarding the interpretation or the application of this Agreement may be referred by a party to the dispute to a meeting of representatives of the governments of the Member States of the European Union and of Iceland and Norway, with a view to its settlement within six months.

Article 37

Case law

The Contracting Parties, in order to achieve the objective of arriving at as uniform an application and interpretation as possible of the provisions of this Agreement, shall keep under constant review the development of the case law of the Court of Justice of the European Communities, as well as the development of the case law of the competent courts of Iceland and Norway relating to these provisions and to those of similar surrender instruments. To this end a mechanism shall be set up to ensure regular mutual transmission of such case law.

Article 38

Notifications, declarations, entry into force

1. The Contracting Parties shall notify each other of the completion of the procedures required to express their consent to be bound by this Agreement.
2. When giving their notification under paragraph 1 the Contracting Parties shall make any of the notifications or declarations provided for in Articles 5(2), 9(3), 28(2) and 34(2) of this Agreement and may make any of the notifications or declarations provided for in Articles 3(4), 6(2), 7(2), 10(1), 11(2), 16(4), 20(5), 30(1), 31(1) and 35(2) of this Agreement. The declarations or notifications referred to in Articles 3(4), 10(1) and 11(2) may be made at any time. The declarations or notifications referred to in Articles 9(3) and 28(2) may be modified, and those referred to in Articles 5(2), 6(2), 7(2), 10(1), 16(4), 20(5), 34(2) and 35(2) withdrawn, at all times.
3. Where the European Union makes such declarations or notifications it shall indicate for which of its Member States the declaration applies.

Artikkel 36

Tvisteløsning

Enhver tvist mellom enten Island eller Norge og en medlemsstat i Den europeiske union som gjelder anvendelsen eller tolkningen av denne avtale, kan av en part i tvisten henvises til et møte mellom representanter for regjeringene i medlemsstatene i Den europeiske union og i Island og Norge med sikte på at tvisten skal være løst innen seks måneder.

Artikkel 37

Rettspraksis

Avtalepartene skal, for å nå målsetningen om å komme fram til en mest mulig ensartet anvendelse og tolkning av bestemmelsene i denne avtale, stadig følge med på utviklingen i rettspraksis ved Det europeiske fellesskapets domstol og utviklingen i rettspraksis ved de kompetente domstoler i Island og Norge vedrørende disse bestemmelsene og bestemmelsene i lignende overleveringsinstrumenter. Til dette formål skal det etableres en mekanisme for å sikre jevnlig utveksling av slik rettspraksis.

Artikkel 38

Underretninger, erklæringer, ikrafttredelse

1. Avtalepartene skal underrette hverandre når de har fullført de prosedyrer som kreves for å samtykke i å være bundet av denne avtale.
2. Når de gir sin underretning som nevnt i nr. 1, skal avtalepartene avgi enhver av de underretninger eller erklæringer som det er gitt bestemmelser om i artikkel 5 nr. 2, 9 nr. 3, 28 nr. 2 and 34 nr. 2 i denne avtale, og kan avgi enhver av de underretninger eller erklæringer som det er gitt bestemmelser om i avtalens artikkel 3 nr. 4, 6 nr. 2, 7 nr. 2, 10 nr. 1, 11 nr. 2, 16 nr. 4, 20 nr. 5, 30 nr. 1, 31 nr. 1 og 35 nr. 2. Erklæringene eller underretningene som er nevnt i artikkel 9 nr. 3 og 28 nr. 2 kan modifiseres, og de som er nevnt i artikkel 5 nr. 2, 6 nr. 2, 7 nr. 2, 10 nr. 1, 16 nr. 4, 20 nr. 5 og 35 nr. 2 kan trekkes tilbake, til enhver tid.
3. Når Den europeiske union avgir slike erklæringer eller underretninger, skal den angi for hvilke av dens medlemsstater erklæringen gjelder.

4. This Agreement shall enter into force on the first day of the third month following the day on which the Secretary-General of the Council of the European Union has established that all formal requirements concerning the expression of the consent by the Contracting Parties to this Agreement have been fulfilled.

Article 39

Accession

Accession by new Member States to the European Union shall create rights and obligations under the present Agreement between those new Member States and Iceland and Norway.

Article 40

Common review

The Contracting Parties agree to carry out a common review of this Agreement no later than five years after its entry into force, and in particular of the declarations made under Articles 3(4), 6(2), 7(2) and 20(5) of this Agreement. Where the declarations referred to in Article 7(2) are not renewed, they shall expire five years after the entry into force of this Agreement. The review shall in particular address the practical implementation, interpretation and development of the Agreement and may also include issues such as the consequences of further development of the European Union relating to the subject matter of this Agreement.

Article 41

Termination

1. This Agreement may be terminated by the Contracting Parties. In the event of termination by either Iceland or Norway, this Agreement shall remain in force between the European Union and the Contracting Party for which it has not been terminated.
2. Termination of this Agreement pursuant to paragraph 1 shall take effect six months after the deposit of the notification of termination. Procedures for complying with requests for surrender still pending at that date shall be completed in conformity with the provisions of this Agreement.

4. Denne avtale trer i kraft første dag i tredje måned etter datoen da generalsekretæren i Den europeiske unions råd har fastslått at alle formelle krav til avtalepartenes uttrykk for samtykke til denne avtale er oppfylt.

Artikkel 39

Tiltredelse

Tiltredelse av nye medlemsstater til Den europeiske union innebærer at rettigheter og forpliktelser etter denne avtale etableres mellom slike nye medlemsstater og Island og Norge.

Artikkel 40

Felles gjennomgang

Avtalepartene er enige om å foreta en felles gjennomgang av denne avtale senest 5 år etter at den er trådt i kraft, og særlig av de erklæringer som er gitt i samsvar med artikkel 3 nr. 4, 6 nr. 2, 7 nr. 2 og 20 nr. 5 i denne avtale. Dersom erklæringene som er nevnt i artikkel 7 nr. 2 ikke fornyes, blir de ugyldige 5 år etter at denne avtale er trådt i kraft. Gjennomgangen skal særlig ta for seg den praktiske gjennomføringen, tolkningen og utviklingen av avtalen, og kan også omfatte spørsmål som hvilke konsekvenser den videre utviklingen av Den europeiske union vil få på det området som reguleres av denne avtale.

Artikkel 41

Oppsigelse

1. Denne avtale kan sies opp av avtalepartene. Dersom avtalen sies opp av enten Island eller Norge, skal den fortsatt stå ved lag mellom Den europeiske union og den avtalepart som ikke har sagt den opp.
2. Oppsigelse av denne avtale i henhold til nr. 1 får virkning seks måneder etter at underretning om oppsigelse er deponert. Prosedyrer for å etterkomme overleveringsbegjæringer som ikke er effektivert per denne dato, skal fullføres i samsvar med bestemmelsene i denne avtale.

Article 42

Depository

1. The Secretary General of the Council of the European Union shall act as the depository of this Agreement.
2. The depository shall make public information on any notification or declaration made concerning this Agreement.

Done at Vienna on 28 June 2006 in one single copy in the Icelandic, Norwegian, Czech, Danish, Dutch, German, English, Estonian, French, Finnish, Greek, Hungarian, Irish, Italian, Latvian, Lithuanian, Maltese, Polish, Portuguese, Slovak, Slovenian, Spanish and Swedish languages, each version being equally authentic.

For the European Union

For the Republic of Iceland

For the Kingdom of Norway

Artikkel 42

Depositær

1. Generalsekretæren i Den europeiske unions råd skal opptre som depositær for denne avtale.
2. Depositæren skal offentliggjøre opplysninger om enhver underretning eller erklæring som inngis vedrørende denne avtale.

Utferdiget i Wien den 28. juni 2006 i ett eksemplar på islandsk, norsk, dansk, engelsk, estisk, finsk, fransk, gresk, irsk, italiensk, latvisk, litauisk, maltesisk, nederlandsk, polsk, portugisisk, slovakisk, slovensk, spansk, svensk, tsjekkisk, tysk og ungarsk, hvorav alle tekster har samme gyldighet.

For Den europeiske union

For Republikken Island

For Kongeriket Norge

Skjema for utferding av nordisk-europeisk arrestordre

Arrestordre¹

Denne arrestordren er utstedt av kompetent rettsmyndighet. Jeg ber om at personen nevnt nedenfor blir arrestert og overlevert for straffeforfølgning eller for å fullbyrde en frihetsstraff eller en annen frihetsberøvelse².

<p>(a) Informasjon om den ettersøkte personens identitet:</p> <p>Etternavn: .....</p> <p>Fornavn: .....</p> <p>Eventuelt pikenavn: .....</p> <p>Eventuelle alias: .....</p> <p>Kjønn: .....</p> <p>Nasjonalitet: .....</p> <p>Fødselsdato: .....</p> <p>Fødested: .....</p> <p>Bosted/eller kjent adresse: .....</p> <p>.....</p> <p>Språk som den ettersøkte forstår (dersom dette vites):</p> <p>.....</p> <p>Særlige kjennetegn/beskrivelse av den ettersøkte: .....</p> <p>.....</p> <p>Fotografi og fingeravtrykk fra den ettersøkte kan overføres dersom de er tilgjengelige.</p> <p>Dersom slik informasjon eller den ettersøktes DNA-profil kan skaffes men ikke er vedlagt; kontaktinformasjon til person som kan skaffe denne informasjonen.</p>
--

¹ Denne arrestordren skal benyttes under avtale av 28. juni 2006 mellom Den europeiske union og Republikken Island og Kongeriket Norge om overleveringsprosedyre mellom medlemsstatene i Den europeiske union og Island og Norge. Når en rettsmyndighet i en medlemsstat i Den europeiske union ønsker, etter artikkel 12(2) og (3) i avtalen å legge inn en melding om en person i Schengen-informasjonssystemet, skal likevel det europeiske arrestordreskjemaet vedlagt rammebeslutning (2002/584/JHA) 13. juni 2002 om den europeiske arrestordren og overleveringsprosedyrene mellom medlemsstater bli regnet som ekvivalent til dette skjemaet i forhold til formålet bak denne avtalen.

² Denne arrestordren må være skrevet i, eller oversatt til, et av de offisielle språk i den utførende stat, når denne stat er kjent, eller til et annet språk som denne staten har godkjent.

(b) Avgjørelse som denne arrestordren er basert på:

1. Arrestordre eller rettsavgjørelse med samme virkning: .....

Type: .....

2. Rettskraftig dom: .....

Referanse: .....

(c) Indikasjoner på straffens lengde:

1. Den øvre strafferammen for frihetsstraff eller annen frihetsberøvelse som kan idømmes for de(t) straffbare forholdet/forholdene:

.....
.....

2. Lengden på den idømte frihetsstraff eller annen frihetsberøvelse:

.....

Lengden på den del av straffen som gjenstår å sones: .....

.....
.....

(d) Avgjørelse gjort i fravær av ettersøkte og:

– ettersøkte er personlig blitt innkalt eller på annen måte blitt orientert om tid og sted for rettsmøtet som ledet frem til beslutningen fattet i fravær av den ettersøkte

eller

– ettersøkte er ikke personlig blitt innkalt eller på annen måte blitt orientert om tid og sted for

rettsmøtet som ledet frem til avgjørelsen fattet i den ettersøktes fravær, men gis følgende rettslige garantier etter overføringen (slike garantier kan gis på forhånd) .....

Spesifiser de rettslige garantiene .....

.....

.....

(e) Straffbare forhold:

Denne arrestordre gjelder i alt: ..... straffbare forhold.

Beskrivelse av omstendighetene som de straffbare forhold(ene) var gjort under, herunder tid, sted og graden av deltagelse av den ettersøkte personen:

.....

.....

.....

Det straffbare forholdets karakter og betegnelse og de anvendelige rettsregler:

.....

.....

.....

I. Følgende gjelder utelukkende dersom både den utførende og utstedende stat har avgitt erklæringer etter artikkel 3(4) i avtalen. Dersom dette er tilfelle; kryss av ett eller flere av de følgende forhold som er straffbare med en øvre strafferamme på minst tre år etter lovene i den utstedende stat:

- deltagelse i en kriminell organisasjon
- terrorisme
- menneskehandel
- seksuell utnyttning av barn og fremstilling av seksuelle overgrep mot barn
- ulovlig handel med narkotiske stoffer og psykotrope stoffer
- ulovlig handel med våpen, ammunisjon og sprengstoff
- korrupsjon
- bedrageri, herunder bedrageri som rammer De europeiske fellesskaps økonomiske interesser i henhold til konvensjonen av 26 juli 1995 om beskyttelse av De europeiske fellesskaps økonomiske interesser
- hvitvasking av utbytte fra straffbare forhold

- pengefalsk, herunder av euroen
- datarelatert kriminalitet
- miljøkriminalitet, herunder ulovlig handel med truede dyrearter, plantearter og plantevarianter
- tilrettelegging for ulovlig innvandring og opphold
- drap
- grov legemsbeskadigelse
- ulovlig handel med menneskelige organ og vev fra mennesker
- kidnapping, ulovlig frihetsberøvelse og gisseltaking
- rasisme og fremmedfrykt
- organisert eller væpnet ran
- ulovlig handel med kulturgjenstander, herunder antikviteter og kunstverk
- svindel
- avkreving av beskyttelsespenger og utpressing
- forfalskning og piratomsetning av produkter
- forfalskning av administrative dokumenter og handel med disse
- forfalskning av betalingsmiddel
- ulovlig handel med hormonpreparater og andre vekstfremmende stoffer
- ulovlig handel med kjernefysisk eller radioaktivt materiale
- handel med stjalne kjøretøye
- voldtekt
- brannstiftelse
- forbrytelser som faller innunder til Den internasjonale straffedomstols jurisdiksjon
- kapring av fly og ski
- sabotasje

II. Fullstendig beskrivelse av straffbare forhold som ikke omfattes av listen over:

.....

(f) Andre opplysninger som er relevante for saken (ikke obligatorisk):

(NB: dette kan være bemerkninger om eksterritorialrett, avbrudd av foreldelsesfristen eller andre konsekvenser av den straffbare handlingen)

.....
.....

(g) Denne arrestordren gjelder også beslag og overlevering av eiendeler som kan være påkrevd som bevis:

Denne arrestordren gjelder også beslag og overlevering av eiendeler som ettersøkte har tilegnet seg som et resultat av de(t) straffbare forhold/forholdene:

Beskrivelse av eiendom (og dennes plassering) (dersom så vites):

.....
.....
.....

(h) Forholdet/forholdene er straffbare med eller har ledet til frihetsstraff eller annen frihetsberøvelse på livstid:

den utstedende stat vil på den utførende stats anmodning gi garanti om at den vil:

– vurdere straffen eller tiltaket som er idømt på anmodning eller senest etter 20 år,

og/eller

– oppmuntre til bruk av straffnedsettende tiltak som vedkommende har adgang til å søke om etter den utstedende stats lovgivning eller praksis med sikte på at straff eller tiltak som nevnt ikke skal fullbyrdes.

(i) Den rettsmyndighet som har utstedet arrestordren:

Offisielt navn: .....

.....

Dens representants navn¹: .....

.....

Stilling (tittel/rang): .....

.....

Saksnummer: .....

Adresse: .....

.....

Telefonnummer: (landskode) (regionkode) .....

Telefaksnummer: (landskode) (regionkode.).....

E-postadresse .....

Kontaktinformasjon til den som skal kontaktes for å få gjennomført det praktiske ved overføringen: .....

.....

Dersom en sentralmyndighet er blitt gjort ansvarlig for den administrative oversendelse og mottak av arrestordrer:

Navn på sentralmyndigheten: .....

.....

Kontaktperson, dersom så finnes (tittel/rang og navn):.....

.....

Adresse:.....

.....

Telefonnummer: (landskode) (regionkode) .....

Telefaksnummer: (landskode) (regionkode.) .....

E-postadresse: .....

¹ I de forskjellige språkvarianter vil en referanse til den som besitter den juridiske myndighet bli inkludert.

Signatur til den ansvarlige rettsmyndighet og/eller dens representant:

.....

Navn: .....

Stilling (tittel/rang): .....

Dato: .....

Offisielt stempel (om tilgjengelig)

Brussels, 30 August 2019
(OR. en)

11808/19

JAI 882
COPEN 337
RELEX 793
ISL 47
N 52

NOTE

From:	General Secretariat of the Council
To:	Delegations
No. prev. doc.:	10224/19
Subject:	Agreement of 28 June 2006 between the European Union and the Republic of Iceland and the Kingdom of Norway on the surrender procedure between the Member States of the European Union and Iceland and Norway - Notifications and declarations

Please find attached the notifications and declarations that have been presented by the EU Member States under Article 38 of the Agreement of 28 June 2006 between the European Union and the Republic of Iceland and the Kingdom of Norway on the surrender procedure between the Member States of the European Union and Iceland and Norway (OJ L 292, 21.10.2006, p. 2).

The notifications and declarations presented by Iceland and Norway are also attached.

With the deposit by Italy of its notifications and declarations on 29 August 2019, all EU Member States, Iceland and Norway have now deposited their declarations and notifications. Earlier, the EU, Iceland and Norway have expressed their wish to be bound by the Agreement.

In this light, the Treaty Office of the General Secretariat of the Council has established on 29 August 2019 that all formal requirements concerning the expression of the consent by the contracting parties have been fulfilled.

As a consequence, and in accordance with its Article 38(4), the Agreement shall enter into force on **1 November 2019**.

TABLE OF CONTENT

Page

BELGIUM	4
BULGARIA	7
CZECH REPUBLIC	10
DEUTSCHLAND / GERMANY	17
ESTONIA.....	20
EIRE / IRELAND	22
ELLADA / GREECE.....	24
ESPAÑA / SPAIN	27
FRANCE.....	30
HRVATSKA / CROATIA	32
ITALY	35
KYPROS / CYPRUS	37
LATVIA.....	39
LITHUANIA.....	40
LUXEMBOURG	42
MAGYARORSZÁG / HUNGARY.....	45
MALTA	47
NETHERLANDS.....	49
ÖSTERREICH / AUSTRIA.....	52
POLAND	55
PORTUGAL	57
ROMANIA.....	67
SLOVENIA.....	75
SLOVENSKO / SLOVAK REPUBLIC	81
SUOMI / FINLAND	83
SVERIGE / SWEDEN	84
UNITED KINGDOM	85
ICELAND	87
NORWAY.....	89

BELGIUM

Article 5(2) of the Agreement

Belgium will establish an obligation for the Belgian executing judicial authorities to refuse the execution of an arrest warrant in case of Article 5(1)a, Article 5(1)c and 5(1)d.

Article 6(2) of the Agreement

The Belgian judicial executing authorities shall apply paragraph 1 of article 6 only in relation to:

- (a) the offences referred to in Articles 1 and 2 of the European Convention on the Suppression of Terrorism;
- (b) offences of conspiracy or association — which correspond to the description of behaviour referred to in Article 3(3) — to commit one or more of the offences referred to in Articles 1 and 2 of the European Convention on the Suppression of Terrorism; and
- (c) Articles 1, 2, 3 and 4 of the Council Framework Decision 2002/475/JHA of 13 June 2002 on combating terrorism, as amended by Council Framework Decision 2008/919/JHA.

Article 7(2) of the Agreement

The execution of an arrest warrant issued for the purposes of execution of a sentence imposed by a decision rendered in absentia within the meaning of Article 8(1) of this Agreement, may be subject to the condition that the person concerned, who is a national or resident of the executing Member State, should be returned to the executing State in order, as the case may be, to serve there the sentence passed against him, following a new trial organised in his presence in the issuing Member State.

Article 9(3) of the Agreement

The Belgian competent authorities are the following:

- Issuing judicial authority: the examining magistrate (*juge d'instruction – onderzoeksrechter*) or the public prosecutor in case of an arrest warrant for the purposes of prosecution and the public prosecutor in case of an arrest warrant for the purposes of executing a sentence or a detention order.
- Executing judicial authority: the examining magistrate (*juge d'instruction – onderzoeksrechter*), the court in chambers (*chambre du conseil – raadkamer*) and, in higher appeal - the indictments chamber (*chambre des mises en accusation – kamer van inbeschuldigingstelling*).

Article 10(1) of the Agreement

The Federal Public Service for Justice has been designated as the central authority to assist the competent judicial authorities if they so request.

The details of the central authority are as follows:

SERVICE PUBLIC FEDERAL JUSTICE / FEDERALE OVERHEIDSDIENST JUSTITIE

Autorité centrale de coopération internationale en matière pénale / Centrale Autoriteit Internationale Samenwerking in Strafzaken

Boulevard de Waterloo 115

B-1000 Brussels

E-mail: centralauthority.iccm@just.fgov.be

Fax: +32 2 542 71 99

Article 11(2) of the Agreement

Belgium declares that it will also accept arrest warrants translated into English.

Article 16(4) of the Agreement

The consent cannot be revoked under Belgian law.

Article 28(2) of the Agreement

The Federal Public Service for Justice has been designated as the authority competent for receiving requests for transit and the necessary documents, as well as any other official correspondence relating to transit requests.

Transit requests should be sent to the following address:

SERVICE PUBLIC FEDERAL JUSTICE / FEDERALE OVERHEIDSDIENST JUSTITIE

Autorité centrale de coopération internationale en matière pénale / Centrale Autoriteit Internationale
Samenwerking in Strafzaken

Boulevard de Waterloo 115

B-1000 Brussels

E-mail: centralauthority.iccm@just.fgov.be

Fax: +32 2 542 71 99

BULGARIA

A) Notification under Article 5, paragraph 2:

"The Republic of Bulgaria notifies the General Secretariat of the Council of the European Union that it has foreseen an obligation for its competent authorities not to execute an arrest warrant in the cases set out in Article 5, paragraph 1, letter "a":

"(a) if, in one of the cases referred to in Article 3(2), the act on which the arrest warrant is based does not constitute an offence under the law of the executing State".

B) In relation to Article 9, paragraph 3:

"The Republic of Bulgaria designates the relevant prosecutor – for the accused (in the pre-trial phase of criminal proceedings) or sentenced person, and the relevant court – for a defendant (in the trial phase of criminal proceedings), as authorities competent to issue a request for surrender procedure (issuing judicial authorities).

Bulgaria designates the District courts as judicial authorities competent to execute a request for surrender procedure issued by a judicial authority of the Republic of Iceland and the Kingdom of Norway (executing judicial authorities)."

C) Notification under Article 10, paragraph 1:

"The central authority designated by Bulgaria to assist the judicial authorities is the Minister of Justice.

Contact data of the central authority:

Министерство на правосъдието на Република България
Дирекция "Международно правно сътрудничество
и европейски въпроси"

Ministry of Justice of the Republic of Bulgaria
International Legal Cooperation and
European Affairs Directorate
Slavyanska Str. 1, 1040 Sofia,
Telephone: 00 359 2 9237 515; 00 359 2 9237 545
00 359 2 9237 516; 00 359 2 9237 546
Fax: 00 359 2980 92 22; 00 359 2 9237 545
E-mail: criminal@justice.government.bg

D) Declaration on Article 11, paragraph 2:

"The request for surrender procedure transmitted for execution to the Bulgarian authorities must be translated into Bulgarian."

E) Declaration on Article 16, paragraph 4:

"The Republic of Bulgaria declares that the consent may be revoked within three days after the arrested person has indicated its consent to be surrendered."

F) Notification under Article 28, paragraph 2:

"Bulgaria designates the Minister of Justice as the authority responsible for receiving transit requests and all the other necessary documents, as well as any other official correspondence relating to transit requests. The Minister immediately sends the request to the Supreme Cassation Prosecutor's Office, which will grant the transit of the requested person through the territory of Republic of Bulgaria and will inform the requesting Member State for its decision.

Contact data of the central authority:

Министерство на правосъдието на Република България
Дирекция "Международно правно сътрудничество
и европейски въпроси"

Ministry of Justice of the Republic of Bulgaria
International Legal Cooperation and
European Affairs Directorate
Slavyanska Str. 1, 1040 Sofia,
Telephone: 00359 2 9237 515; 00359 2 9237 545
00359 2 9237 516; 00359 2 9237 546

Fax: 00359 2980 92 22; 00359 2 9237 545

E-mail: criminal@justice.government.bg

G) Notification under Article 34, paragraph 2:

"The Republic of Bulgaria notifies the General Secretariat of the Council of the European Union that it has no bilateral or multilateral agreements or treaties with the Republic of Iceland and the Kingdom of Norway in force with a subject similar to that of this agreement which it wishes to continue to apply."

CZECH REPUBLIC

Notification under Article 5(2):

The Czech Republic has established an obligation for its executing judicial authorities to refuse the execution of an arrest warrant for all the grounds of non-execution listed in Article 5(1).

Declaration under Article 7(2):

The Czech Republic will not surrender citizens of the Czech Republic to the Kingdom of Norway or the Republic of Iceland.

Notification under Article 9(3):

The authorities competent to issue an arrest warrant are, in the Czech Republic, district courts [*obvodní soudy* and *okresní soudy*], regional courts [*krajské soudy*] and high courts [*vrchní soudy*], the Prague Municipal Court [*Městský soud v Praze*], the Brno Municipal Court [*Městský soud v Brně*] and the Supreme Court of the Czech Republic [*Nejvyšší soud České republiky*].

The authorities competent to execute an arrest warrant are, in the Czech Republic, the regional public prosecutors' offices [*krajská státní zastupitelství*], Prague Municipal Public Prosecutor's Office [*Městské státní zastupitelství v Praze*], regional courts [*krajské soudy*], high courts [*vrchní soudy*] and Prague Municipal Court [*Městský soud v Praze*].

The authorities competent to accept an arrest warrant issued by the Kingdom of Norway or the Republic of Iceland are the regional public prosecutors' offices [*krajská státní zastupitelství*] and Prague Municipal Public Prosecutor's Office [*Městské státní zastupitelství v Praze*]. Their contact details are listed in the Annex.

Notification under Article 10(1):

The Ministry of Justice of the Czech Republic [*Ministerstvo spravedlnosti České republiky*], the Supreme Public Prosecutor's Office of the Czech Republic [*Nejvyšší státní zastupitelství České republiky*] and the Police Presidium of the Czech Republic [*Policejní prezidium České republiky*] are the central authorities to assist the competent judicial authorities. Their contact details are listed in the Annex.

Notification under Article 28(2):

The body in the Czech Republic competent to receive transit requests, including the necessary documents relating to transit requests, is the Ministry of Justice. The contact details are given in the Annex. Requests for transit authorisation can be addressed to the Ministry of Justice at the following e-mail address: transit@msp.justice.cz.

Annex to the statements/notifications of the Czech Republic relating to the Agreement between the European Union and the Republic of Iceland and the Kingdom of Norway on the surrender procedure between the Member States of the European Union and Iceland and Norway

Article 9

The regional public prosecutors' offices can be contacted at the following addresses.

1. Městské státní zastupitelství v Praze [Prague Municipal Public Prosecutor's Office]

Náměstí 14. října 2188/9

150 00 Praha 5

Tel. +420 257 111 611

Fax +420 257 111 723

E-mail: podatelna@msz.pha.justice.cz

2. Krajské státní zastupitelství v Praze [Prague Regional Public Prosecutor's Office]

Husova 11

110 01 Praha

Tel. +420 222 111 700

Fax +420 222 220 075

E-mail: podatelna@ksz.pha.justice.cz

3. Krajské státní zastupitelství v Českých Budějovicích [České Budějovice Regional Public Prosecutor's Office]

Goethova 2

370 70 České Budějovice

Tel. +420 386 798 111

Fax +420 386 798 140

E-mail: posta@ksz.cbu.justice.cz

4. Krajské státní zastupitelství v Plzni [Plzeň Regional Public Prosecutor's Office]

Veleslavínova 38

306 36 Plzeň

Tel. +420 377 868 511

Fax +420 377 868 512

E-mail: podatelna@ksz.plz.justice.cz

5. Krajské státní zastupitelství v Ústí nad Labem [Ústí nad Labem Regional Public Prosecutor's Office]

Národního odboje 1274

400 85 Ústí nad Labem

Tel. +420 475 247 111

Fax +420 475 532 850

E-mail: podatelna@ksz.unl.justice.cz

6. Krajské státní zastupitelství v Hradci Králové [Hradec Králové Regional Public Prosecutor's Office]

Zieglerova 189

500 39 Hradec Králové

Tel. +420 495 054 211

Fax +420 495 512 946

E-mail: podatelna@ksz.hrk.justice.cz

7. Krajské státní zastupitelství v Brně [Brno Regional Public Prosecutor's Office]

Mozartova 3

601 52 Brno

Tel. +420 542 427 427

Fax +420 542 215 004

E-mail: podatelna@ksz.brn.justice.cz

8. Krajské státní zastupitelství v Ostravě [Ostrava Regional Public Prosecutor's Office]

Na Hradbách 21

729 01 Ostrava

Tel. +420 595 131 511

Fax +420 596 118 544

E-mail: podatelna@ksz.ova.justice.cz

Article 10:

The Ministry of Justice of the Czech Republic can be contacted at the following address:

Ministerstvo spravedlnosti České republiky

mezinárodní odbor trestní

Vyšehradská 16

128 10 Praha 2

Tel. +420 221 997 435

Fax +420 221 997 986

E-mail: mot@msp.justice.cz

The Supreme Public Prosecutor's Office of the Czech Republic can be contacted at the following address:

Nejvyšší státní zastupitelství ČR

mezinárodní odbor

Jezuitská 4

660 55 Brno

Tel. +420 542 512 202

Fax +420 542 512 414

E-mail: podatelna@nsz.brn.justice.cz

The Police Presidium of the Czech Republic can be contacted at the following address:

Policejní prezidium České republiky
Odbor mezinárodní policejní spolupráce
Národní centrála SIRENE (1. oddělení)
Strojnická 27
170 89 Praha 7
Tel.: +420 974 834 210
Fax: +420 974 834 716
E-mail: omps.priprady@pcr.cz; sirene@pcr.cz

Article 28:

The Supreme Court of the Czech Republic can be contacted at the following address:

Nejvyšší soud České republiky
Trestní kolegium
Burešova 20
657 37 Brno
Tel. +420 541 593 111
Fax +420 541 213 493
E-mail: podatelna@nsoud.cz

GERMANY

1. Re Article 5(2):

The Federal Republic of Germany will refuse the execution of an arrest warrant where one of the grounds referred to in points (a) to (d) of Article 5(1) of the Agreement applies.

2. Re Article 7(2):

The Federal Republic of Germany will not surrender its nationals to the Republic of Iceland or the Kingdom of Norway.

3. Re Article 9(3):

The judicial authorities for the purposes of this Agreement are:

- the Federal Ministry of Justice and Consumer Protection (*das Bundesministerium der Justiz und für Verbraucherschutz*), Berlin;
- the Federal Office of Justice (*das Bundesamt für Justiz*), Bonn;
- the Federal Court of Justice (*das Bundesgerichtshof*), Karlsruhe;
- the Federal Prosecutor-General at the Federal Court of Justice (*der Generalbundesanwalt bei dem Bundesgerichtshof*), Karlsruhe;
- the Ministry of Justice and European Affairs of Baden-Württemberg (*Ministerium der Justiz und für Europa*), Stuttgart;
- the Bavarian State Ministry of Justice (*das Bayerische Staatsministerium der Justiz*), Munich;
- the Senate Department for Justice and Consumer Protection (*die Senatsverwaltung für Justiz und Verbraucherschutz*), Berlin;

- the Ministry of Justice and for Europe and Consumer Protection of Brandenburg (*das Ministerium der Justiz und für Europa und Verbraucherschutz*), Potsdam;
- the Senator of Justice and Constitution (*der Senator für Justiz und Verfassung*), Bremen;
- the Justice Authority of the Free and Hanseatic City of Hamburg (*Justizbehörde der Freien und Hansestadt Hamburg*);
- the Hessian Ministry of Justice (*das Hessische Ministerium der Justiz*), Wiesbaden;
- the Ministry of Justice of Mecklenburg-Western Pomerania (*das Justizministerium Mecklenburg-Vorpommern*), Schwerin;
- the Ministry of Justice of Lower Saxony (*das Niedersächsische Justizministerium*), Hannover;
- the Ministry of Justice of North Rhine-Westphalia (*das Justizministerium des Landes Nordrhein-Westfalen*), Düsseldorf;
- the Ministry of Justice of Rhineland-Palatinate (*das Ministerium der Justiz Rheinland-Pfalz*), Mainz;
- the Ministry of Justice of Saarland (*das Ministerium der Justiz Saarland*), Saarbrücken;
- the Saxon State Ministry of Justice (*das Sächsische Staatsministerium der Justiz*), Dresden;
- the Ministry of Justice and Gender Equality of Saxony-Anhalt (*das Ministerium für Justiz und Gleichstellung des Landes Sachsen-Anhalt*), Magdeburg;
- the Ministry of Justice, Cultural and European Affairs of Schleswig-Holstein (*das Ministerium für Justiz, Kultur und Europa des Landes Schleswig-Holstein*), Kiel;
- the Thuringian Ministry of Migration, Justice and Consumer Protection (*das Thüringer Ministerium für Migration, Justiz und Verbraucherschutz*), Erfurt;
- the higher regional courts (*die Oberlandesgerichte*);
- the regional courts (*die Landgerichte*);
- the local courts (*die Amtsgerichte*);
- the public prosecutors' offices at the higher regional courts (*die Staatsanwaltschaften bei den Oberlandesgerichten*);
- the public prosecutors' offices at the regional courts (*die Staatsanwaltschaften bei den Landgerichten*);
- the Central Office of the Land Judicial Administrations for the Investigation of National Socialist Crimes (*die Zentrale Stelle der Landesjustizverwaltungen zur Aufklärung nationalsozialistischer Verbrechen*), Ludwigsburg.

The competent judicial authorities under Article 9 of the Agreement are the federal and federal states' ministries of justice. As a rule, these have transferred the execution of the powers resulting from the Agreement for the submission of outgoing requests (Article 9(1)) to the public prosecutors' offices at the regional courts and to the regional courts and the powers to meet incoming requests (Article 9(2)) to the public prosecutors' offices at the higher regional courts.

4. Re Article 11(2):

The Federal Republic of Germany will recognise an arrest warrant in any official language of the issuing state if that state is in turn also willing to recognise an arrest warrant issued by German judicial authorities in German.

5. Re Article 28(2):

The prosecutor-general's office in whose territory the pursued person is to be handed over for transit is responsible for receiving transit requests addressed to the Federal Republic of Germany.

ESTONIA

In accordance with **Article 5(2)**, the Republic of Estonia notifies that the Estonian executing authorities are obliged to refuse the execution of an arrest warrant in the cases referred to in Article 5(1) subparagraphs a, c, d and f.

In accordance with **Article 7(2)**, the Republic of Estonia declares that in cases where an arrest warrant is issued for the purpose of prosecution of an Estonian national who has permanent place of residence in Estonia, the surrender is a subject to the condition that the person concerned is return to Estonia to serve the sentence passed against him or her in the issuing state. Estonian nationals shall not be extradited or surrendered to another EU Member State or to a third state prior the consent of the person concerned and of the Estonian Ministry of Justice.

In accordance with **Article 9(3)**, the Republic of Estonia notifies that the competent Estonian authorities are:

- Issuing authority for prosecution: the prosecution authorities
- Issuing authority for court procedures and execution of sentence: the courts
- The competent authority for receiving an arrest warrant – Estonian Ministry of Justice.

In accordance with **Article 10(1)**, the Estonian Ministry of Justice notifies that the designated central authority to assist the judicial authorities and to receive all arrest warrants is the Estonian Ministry of Justice:

Estonian Ministry of Justice
International Judicial Co-operation Unit
Tõnismägi 5a
15191 Tallinn
Phone: +372 620 81 92/+372 620 81 90
Fax: +372 620 81 91
e-mail: central.authority@just.ee

In accordance with **Article 11(2)**, the Republic of Estonia declares that arrest warrants shall be written in, or translated into Estonian or English.

In accordance with **Article 28(2)**, the Republic of Estonia notifies that the Estonian Ministry of Justice has been designated as the authority responsible for receiving requests for transit.

IRELAND

NOTIFICATION UNDER ARTICLE 5(2):

In accordance with Article 5(2), Ireland has established an obligation for the Irish executing judicial authority to refuse the execution of an arrest warrant for the following grounds of non-execution listed in Article 5(J)(a); 5(J)(b); where a final judgment has been passed upon the requested person in a State, in respect of the same act, which prevents further proceedings as set out in 5(J)(c); 5(I)(e) and 5(I)(g)(ii).

NOTIFICATION UNDER ARTICLE 9(3):

The *Issuing* and *Executing* judicial authority for Ireland for the purposes of the Agreement shall be the High Court.

NOTIFICATION UNDER ARTICLE 10(1):

The designated Central Authority for Ireland for the *receipt* and *transmission* of European Arrest Warrants, for the purposes of the Agreement, shall be the Minister for Justice and Equality.

The Criminal Mutual Assistance and Extradition Division administer the Minister's functions.

Address: Criminal Mutual Assistance and Extradition Division, Department of Justice and Equality, 51 St. Stephen's Green, Dublin 2,

Tel: +353 1 6028716 / +353 1 6028764 / +353 1 6028763

Fax: +353 1 6028750

Email: warrantsmail@justice.ie

NOTIFICATION UNDER ARTICLE 28(2):

The designated authority for Ireland for administering transit requests shall be the Central Authority for Ireland, i.e. The Minister for Justice and Equality.

The Criminal Mutual Assistance and Extradition Division administer the Minister's functions.

Address: Mutual Assistance and Extradition Division, Department of Justice and Equality, 51 St. Stephen's Green, Dublin 2,

Tel: +353 1 888 6000 / 6509 / 6863 / 6504

Fax: +353 1 6028750

Email: warrantmail@justice.ie

GREECE

Article 3(4):

Greece will establish an obligation for the executing judicial authority to execute the arrest warrant, on the basis of reciprocity, with regard to the following criminal offences, if such are punishable in the issuing State by a custodial sentence or a detention order for a maximum period of at least three years and as they are defined by the law of the issuing State, without the verification of the double criminality of the act: [participation in a criminal organization, terrorism, trafficking in human beings, sexual exploitation of children and child pornography, illicit trafficking in narcotic drugs and psychotropic substances, illicit trafficking in weapons, munitions and explosives, corruption, fraud, including that affecting the financial interests of the European Communities within the meaning of the Convention of 26 July 1995 on the protection of the European Communities' financial interests, laundering of the proceeds of crime, counterfeiting currency, including of the euro, computer-related crime, environmental crime, including illicit trafficking in endangered animal species and in endangered plant species and varieties, facilitation of unauthorised entry and residence, murder, grievous bodily injury, illicit trade in human organs and tissue, kidnapping, illegal restraint and hostage-taking, racism, and xenophobia, organized or armed robbery, illicit trafficking in cultural goods, including antiques and works of art, swindling, racketeering and extortion, counterfeiting and piracy of products, forgery of administrative documents and trafficking therein, forgery of means of payment, illicit trafficking in hormonal substances and other growth promoters, illicit trafficking in nuclear or radioactive materials, -trafficking in stolen vehicles, rape, arson, crimes within the jurisdiction of the International Criminal Court, unlawful seizure of aircraft/ships, sabotage]".

Article 5(2):

"Greece will establish an obligation for the local executing judicial authority to refuse execution of an arrest warrant in the following cases of Article 5 par. 1:

- b if the requested person is a Greek citizen,
- d
- f and
- g if the requested person is a Greek citizen

Further, Greece will establish an option for the local executing judicial authority to refuse execution of an arrest warrant in the following cases of Article 5 par.1:

-b if the requested person is not a Greek citizen,

-c,

-e and

-g if the requested person is not a Greek citizen".

Article 6(1):

"The local judicial executing authority shall apply paragraph 1 of Article 6 only in relation to:

- (a) The offences referred to in Articles 1 and 2 of the European Convention on the Suppression of Terrorism;
- (b) Offences of conspiracy or association -which correspond to the description of behaviour referred to in Article 3 (3)- to commit one or more of the offences referred to in Articles 1 and 2 of the European Convention on the Suppression of Terrorism;

and

- (c) Articles 1, 2, 3 and 4 of the Council Framework Decision 2002/475/JHA of 13 June 2002 (as amended by Council Framework Decision 2008/919/JHA) on combating terrorism".

Article 7(2):

"Greece will establish an obligation for the executing judicial authority to allow surrender of a requested Greek citizen, who is not prosecuted in Greece for the same act, on which the arrest warrant is based, only under the prerequisite that, following a hearing of such person, he/she shall be returned to Greece, in order to serve the sentence or detention order imposed to such Greek citizen by the issuing state".

Article 9(3):

"The competent judicial authority to issue an arrest warrant is the Public Prosecutor of the Appeal Court, which is competent a) for the adjudication of the punishable act, on which the arrest warrant is based or b) for the execution of the custodial sentence on detention order.

The competent judicial authority to receive the arrest warrant, to arrest and detain the requested person, to submit the case to the competent judicial authority and to execute, the decision for the arrest of such person is a) the Public Prosecutor at the Appeal Court, at the district of which such person resides, b) the Public Prosecutor at the Athens Appeal Court, in case such person does not have a known residence.

If the requested person consents to surrender to the issuing state, the President at the Appeal Court, at the district of which the requested person resides or is arrested, is the judicial authority for the issuance of the decision for the execution of the arrest warrant. If the requested person does not consent to surrender to the issuing state, the Judicial Board of the Appeal Court, at the district of which the requested person resides or is arrested, is the judicial authority for the issuance of the decision for the execution of the arrest warrant".

Article 10(1):

"The Greek Ministry of Justice shall be designated as the central authority mentioned in Article 10 paragraph 1 of the agreement to assist the competent judicial authorities as well as for the administrative dispatch and receipt of the arrest warrant and the related official correspondence".

Article 28(2):

"The Public Prosecutor of the Appeal Court shall be designated as the central authority mentioned in Article 28 paragraph 2 of the agreement for receiving transit requests and the necessary documents, as well as any other official correspondence relating to transit requests".

Article 34(2):

"The Hellenic Republic notifies the General Secretariat of the Council of EU that there are no bilateral or multilateral agreements or treaties with the Republic of Iceland and the Kingdom of Norway in force with a subject similar to that of the agreement".

SPAIN

I. DECLARATIONS THAT ALL MEMBER STATES ARE OBLIGED TO MAKE

Article 5(2): Each Member State must indicate for which of the **grounds for rejection** of surrender listed in Article 5(1) refusal to surrender is made obligatory for its judicial authorities.

Spain declares that the decision regarding the grounds for rejection listed in Article 5(1) is non-mandatory.

Article 9(3): notification of the competent judicial authorities for the issuing of warrants for arrest and surrender under this Agreement.

The competent issuing judicial authorities for the Kingdom of Spain are all the judges and magistrates of the criminal court system.

Article 28(2): notification of the **authority competent to receive transit requests** and the necessary documents, as well as any other official correspondence relating to transit requests.

The authority competent to receive transit requests is the subdirectorate-general for international legal cooperation [Subdirección General de Cooperación Jurídica Internacional] of the Ministry of Justice.

Article 34(2): notification of **any agreements or arrangements in force** when this Agreement is concluded in so far as they allow the objectives of this Agreement to be extended or enlarged and help to simplify or facilitate further the procedures for surrender.

There is no arrangement of this type between Spain and Norway or Iceland, so no notification is required.

II. DECLARATIONS THAT THE MEMBER STATES MAY MAKE VOLUNTARILY

Article 3(4): declaration by those Member States that wish to **waive the verification of double criminality** for the 32 offences listed in Article 3(4), provided that they are punishable in the issuing State by a custodial sentence or a detention order for a maximum period of at least three years and in all cases on the basis of reciprocity (i.e. provided that Iceland and/or Norway also waive verification).

Spain waives verification of double criminality under the conditions set out in Article 3(4).

Article 6(2): Article 6(1) lays it down as a general principle that execution may not be refused on the ground that the executing State considers the offence a **political offence**, connected with a political offence or inspired by political motives.

In addition to not making the declaration permitted by Article 6(2), Spain wishes to add a declaration that "terrorist offences shall in no case be considered political offences."

Article 7(2): given the general principle that having the **nationality** of the executing State cannot be a reason for refusal of surrender (7(1)), Member States can declare that they will not surrender their own nationals to the authorities of Iceland and Norway or that surrender will be authorised only under specified conditions.

Spain declares that the surrender of the requested person of Spanish nationality may be made subject, after a hearing on the matter, to the condition that the person be returned to Spain to serve the sentence or comply with the security measure ordered in the issuing State. Such return must take place on the basis of the Spanish decision agreeing to the surrender, under the conditions specified therein, with no need to resort to other mechanisms for the transfer of convicted persons that might be applicable between the two countries.

Article 10(1): States may notify the **central authority** designated to assist the competent judicial authorities. The notification may also indicate that the central authority will be responsible for the administrative transmission and reception of warrants (Article 10(2)).

The central authority designated by Spain to assist the judicial authorities in issuing and executing arrest warrants and for statistical monitoring purposes is the subdirectorate-general for international legal cooperation [Subdirección General de Cooperación Jurídica Internacional] of the Ministry of Justice.

FRANCE

Article 5

France declares, pursuant to Article 5(2), that it establishes an obligation for its judicial authorities to refuse the execution of an arrest warrant in the cases referred to in paragraphs 1(a), 1(c), 1(d) and 1(e). France declares that it establishes an option for its judicial authorities to refuse the execution of an arrest warrant in the cases referred to in paragraphs 1(b), 1(f) and 1(g).

Article 6

Information to be notified with a view to an EU declaration: France, pursuant to Article 6(2), will apply paragraph 1 only in relation to the offences referred to in Articles 1 and 2 of the European Convention of 27 January 1977 on the Suppression of Terrorism, to offences of conspiracy or association to commit one or more of these offences, and to offences under Articles 1, 2, 3 and 4 of the Framework Decision of 13 June 2002 on combating terrorism.

Article 7

Information to be notified with a view to an EU declaration: France, pursuant to Article 7(2), will not surrender a person who was a French national when the act was committed or who is a French national.

Article 9

Pursuant to Article 9(3), France designates:

- the prosecutors in the public prosecutor's office as judicial authorities competent to issue an arrest warrant for the purposes of executing arrest warrants issued by an examining magistrate, by a trial court or by a judge responsible for the execution of sentences, and to ensure that custodial sentences are carried out;
- the principal public prosecutors and the examining magistrates' offices as judicial authorities competent to execute European arrest warrants issued by a foreign judicial authority.

Article 28

France declares, pursuant to Article 28(1), that it will refuse transit through its territory to a person who was a French national when the act was committed or who is a French national.

Pursuant to Article 28(2), France designates the Ministère de la justice et des libertés, direction des affaires criminelles et des grâces, sous-direction de la justice pénale spécialisée, bureau de l'entraide pénale internationale, 13, place Vendôme, 75042 Paris CEDEX 01, as the authority responsible for receiving transit requests and the necessary documents, as well as any other official correspondence relating to transit requests.

Article 35

Information to be notified with a view to an EU declaration: pursuant to Article 35(2), France, as executing State, will continue to apply the extradition system applicable before the entry into force of the Agreement in relation to acts committed before 1 November 1993.

CROATIA

Article 5(2) of the Agreement

Pursuant to Article 5 subparagraph 2, please be informed that grounds referred to in subparagraphs (a), (b), (d), (e) and (f) of Article 5(1) form an obligatory base for refusal of execution of an arrest warrant, while in cases referred in subparagraphs (c) and (g) competent judicial authority may refuse execution of an arrest warrant.

Article 6(2) of the Agreement

Pursuant to Article 6 subparagraph 2, Croatia declares that paragraph 1 of article 6 shall be applied only in relation to:

- (a) the offences referred to in Articles 1 and 2 of the European Convention on the Suppression of Terrorism;
- (b) offences of conspiracy or association – which correspond to the description of behaviour referred to in Article 3(3) – to commit one or more of the offences referred to in Articles 1 and 2 of the European Convention on the Suppression of Terrorism;
- and
- (c) Articles 1, 2, 3 and 4 of the Council Framework Decision 2002/475/JHA of 13 June 2002 on combating terrorism.

Article 7(2) of the Agreement

Pursuant to Article 7 subparagraph 2, Croatia declares that nationals shall be surrendered under following conditions:

- a. If an arrest warrant has been issued for the purpose of prosecution and the requested person is a national of the Republic of Croatia residing in the Republic of Croatia, the court shall impose as a condition for the execution of such warrant that the requested person is returned to the Republic of Croatia in order to serve the sanction passed against him or her in the issuing State, in case such person consented to serve the sentence in the Republic of Croatia.

b. If the arrest warrant has been issued for the purpose of execution of a custodial sentence or a measure including deprivation of liberty, where the requested person is a Croatian national residing in the Republic of Croatia who consented to serve the sentence in the Republic of Croatia, the court shall postpone deciding upon the arrest warrant. In order to resume the execution of sanction, the court shall request documentation from the issuing State. After the decision about resuming the execution of sanction becomes final, the court shall refuse the execution of the arrest warrant

Article 9(3) of the Agreement

Pursuant to Article 9 subparagraph 3, please be informed that

- (a) designated judicial authority responsible to receive an arrest warrant is the County State Attorney's Offices according to the location where the person to whom the warrant applies was located or the location of his/her temporary or permanent residence. The County State Attorney's Office in Zagreb is competent for receiving the arrest warrant if the whereabouts of the requested person are unknown.
- (b) Executing judicial authorities responsible for execution of an arrest warrant are competent county courts in accordance with the national law.
- (c) The issuing judicial authorities are:
  - competent State Attorney's Office prior to approval of the indictment
  - the competent court after the approval of an indictment and during the proceedings of enforcement of custodial sentence.

Article 10(1) of the Agreement

Pursuant to Article 10 subparagraph 1, Croatia notifies that Ministry of Justice of the Republic of Croatia is designated central authority to assist the competent judicial authorities in the facilitating contacts and international cooperation.

Ministarstvo pravosuđa Republike Hrvatske / Ministry of Justice of the Republic of Croatia
Uprava za europske poslove, međunarodnu i pravosudnu suradnju / Directorate for
European Affairs, International and Judicial Cooperation

Tel: +385 1 3714 558

Fax: +385 1 3714 392

web: www.mprh.hr

Article 11(2) of the Agreement

Pursuant to Article 11 subparagraph 2, Croatia declares that it will accept arrest warrants translated into Croatian language.

Article 28(2) of the Agreement

Pursuant to Article 28 subparagraph 2, Croatia notifies that Minister of Justice shall decide on the request for the transit through the territory of the Republic of Croatia of a requested person who is being surrendered from one Member State to another.

Article 34(2) of the Agreement

Croatia does not make any notification under this Article.

ITALY

Article 5(2) - other grounds for non-execution of an arrest warrant

The Italian Republic declares that the grounds for non-execution as per Article 5, paragraph 1 (a), (c), (d) and (e) shall be considered obligatory grounds of non-execution.

Article 9(3) - Determination of the Competent Judicial Authorities

The judicial authorities which are competent to issue an arrest warrant are judges, courts of first instance and courts where the criminal proceedings are pending. In the execution phase of the sentence or detention order, the judicial authority which is competent to issue an arrest warrant is the public prosecutor attached to the executing judicial authority.

Courts of Appeal are the competent authorities for the execution of an arrest warrant.

Article 28(2) - Transit

The central authority is responsible for receiving transit requests and the necessary documents, as well as any other official correspondence relating to transit requests (Ministry of Justice - Directorate General for International Affairs and Judicial Cooperation).

Article 34(2) - Relations to other legal instruments

There are no bilateral or multilateral conventions to which the Italian Republic, the Kingdom of Norway and the Republic of Iceland are contracting parties, which further simplify or facilitate the surrender of a wanted person who is the subject of an arrest warrant.

Article 20(5) - Time limits and procedures for the decision to execute the arrest warrant

The Italian Republic declares that when a wanted person enjoys immunity under Italian domestic law, the time limits set forth in Article 20, paragraphs 3 and 4, will only start running on the day on which the Court of Appeal is informed that immunity has been waived.

Article 31(1) - Surrender or subsequent extradition

The Italian Republic declares that, in its relations with States that have rendered the same declaration, consent is presumed given for surrender of the person to a State other than the State of execution when an arrest warrant is issued for an offence committed prior to the person's surrender, unless in the specific case at issue the executing judicial authority states otherwise in its surrender decision and the person is not an Italian national or a national of another member State of the European Union lawfully and effectively residing or living in Italy.

Article 35(2) - Transitional Provision

The provisions of this Agreement shall apply as from the date of entry into force of the Agreement itself. The existing extradition system in force before the entry into force of this Agreement will continue to be applied in relation to facts committed before 7 August 2002.

**I: MANDATORY DECLARATIONS BY THE REPUBLIC OF CYPRUS
PURSUANT TO ARTICLE 38**

Article 5(2)

The Republic of Cyprus hereby declares that, with the exception of the offences referred to in Article 3(4), arrest warrants will be executed where the act for which the arrest warrant was issued also constitutes an offence under the criminal law of Cyprus, regardless of its qualification.

Article 9(3)

The Republic of Cyprus hereby declares that the competent issuing judicial authority pursuant to Article 9(1) of the Agreement will be the District Judge in the district which has territorial jurisdiction to try the offence for which arrest and surrender have been requested and, where arrest and surrender have been requested for the serving of a sentence, the District Court or Assize Court which delivered the decision.

The judicial authority competent to execute the arrest warrant will be the competent District Judge in the district in which the requested person is located or is believed to be located or, if the whereabouts of the requested person are unknown, the District Judge of the District Court of Nicosia.

Article 28(2)

The Republic of Cyprus hereby declares that the Ministry of Justice and Public Order will be the authority responsible for receiving transit requests and the necessary documents, as well as any other official correspondence relating to transit requests.

II: OPTIONAL DECLARATIONS BY THE REPUBLIC OF CYPRUS PURSUANT TO ARTICLE 38

Article 3(4)

The Republic of Cyprus hereby declares that, in accordance with the principle of reciprocity, the rule of double criminality will not apply to the cases and under the conditions expressly referred to in Article 3(4) of the Agreement.

Article 7(2)

The Republic of Cyprus hereby declares that the surrender of nationals of Cyprus will be authorised subject to reciprocity and subject to the condition that the requested person, after being heard, is transferred to the Republic of Cyprus in order to serve there the custodial sentence or detention order passed against him in the issuing State.

Article 10(1)

The Republic of Cyprus hereby declares that the Ministry of Justice and Public Order will be the central authority pursuant to Article 10(1) of the Agreement.

Article 11(2)

The Republic of Cyprus hereby declares that it will accept translations of arrest warrants in Greek and English.

Article 35(2)

The Republic of Cyprus, as executing State, will continue to apply the extradition system applicable prior to the entry into force of the Agreement in relation to acts committed before the entry into force of the Agreement.

LATVIA

In accordance with **Article 5, paragraph 2** of the Agreement between the European Union and the Republic of Iceland and the Kingdom of Norway on the surrender procedure between the Member States of the European Union and Iceland and Norway the Republic of Latvia refuses the execution of an arrest warrant on the grounds of Article 5, paragraph 1, subparagraph (f) and (e) of the said Agreement.

In accordance with **Article 9, paragraph 3** and **Article 28, paragraph 2** of the Agreement between the European Union and the Republic of Iceland and the Kingdom of Norway on the surrender procedure between the Member States of the European Union and Iceland and Norway the Republic of Latvia declares that the competent authority responsible for receiving transit requests and the necessary documents, as well as any other official correspondence relating to transit requests is:

Prosecutor General Office

Kalpaka Blvd. 6

Rīga, LV-1801

Latvia

Phone: +371 67044400

Fax: +371 67044449

E-mail: webmaster@lrp.gov.lv

In accordance with **Article 11, paragraph 2** of the Agreement between the European Union and the Republic of Iceland and the Kingdom of Norway on the surrender procedure between the Member States of the European Union and Iceland and Norway the Republic of Latvia declares that it will accept the arrest warrants in Latvian language.

LITHUANIA

In accordance with **Article 3, paragraph 4** of the Agreement between the European Union and the Republic of Iceland and the Kingdom of Norway on the surrender procedure between the Member States of the European Union and Iceland and Norway the Republic of Lithuania declares that, on the basis of reciprocity, the condition of double criminality referred to in Article 3, Paragraph 2 of the Agreement shall not be applied under the conditions set out in Article 3, Paragraph 4 of the Agreement.

In accordance with **Article 5, paragraph 2** of the Agreement between the European Union and the Republic of Iceland and the Kingdom of Norway on the surrender procedure between the Member States of the European Union and Iceland and Norway the Republic of Lithuania declares that the Republic of Lithuania does not establish an obligation for its executive judicial authorities to refuse an execution of an arrest warrant on the grounds for non-execution of the arrest warrant referred to in Article 5, Paragraph 1 of the Agreement.

In accordance with **Article 9, paragraph 3** of the Agreement, Lithuania declares that the issuing judicial authorities under Article 9, Paragraph 1 of the Agreement shall be the Ministry of Justice of the Republic of Lithuania and the Prosecutor General's Office of the Republic of Lithuania, and the executing judicial authority under Article 9, Paragraph 2 of the Agreement shall be Vilnius Regional Court.

The details of the competent authorities are as follows:

Ministry of Justice of the Republic of Lithuania

Gedimino ave. 30/ A. Stulginskio str. 1,

LT-01104 Vilnius, Lithuania

Tel. (8 5) 266 29 81

Fax. (8 5) 262 59 40

E-mail: rastine@tm.lt

Prosecutor General's Office
Rinktinės str. 5A,
LT-01515 Vilnius, Lithuania
Tel. + 370 5 266 2305, fax. + 370 5 266 2317
E-mail: generaline.prikuratura@prokuraturos.lt

In accordance with **Article 11, paragraph 2** of the Agreement, Lithuania declares that the Republic of Lithuania will accept an arrest warrant translated into the Lithuanian language. The Republic of Lithuania shall also accept an arrest warrant prepared in the English language if the issuing State will apply reciprocity.

In accordance with **Article 28, paragraph 2** of the Agreement Lithuania declares that the Republic of Lithuania designates the Ministry of Justice as the authority responsible for receiving transit requests and the necessary documents, as well as any other official correspondence relating to transit requests.

LUXEMBOURG

Notification under Article 5 (2)

The Grand-Duchy of Luxembourg declares, pursuant to Article 5(2), that it establishes an option for its judicial authorities to refuse the execution of an arrest warrant in the cases referred to in paragraphs 1(a), 1(b), 1(c), 1(d), 1(e), 1(f) and 1(g).

Declaration under Article 6 (2)

The Grand-Ducal judicial executing authorities shall apply paragraph 1 of article 6 only in relation to:

- a) the offences referred to in Articles 1 and 2 of the European Convention on the Suppression of Terrorism;
- b) offences of conspiracy or association – which correspond to the description of behavior referred to in Article 3 (3) – to commit one or more of the offenses referred to in Articles 1 and 2 of the European convention on the Suppression of Terrorism; and
- c) Articles 1, 2, 3 and 4 of the Council Framework Decision 2002/475/JHA of 13th of June 2002 on combating terrorism, as amended by Council Framework Decision 2008/919/JHA.

Declaration under Article 7 (2)

The Grand-Duchy of Luxembourg declares that the surrender of a Luxembourg national may be subject, after a hearing, to the condition that the person shall be returned to the Grand-Duchy of Luxembourg to serve the sentence or detention ordered by the issuing State.

Notification under Article 9 (3)

Pursuant to Article 9 (3), the Grand-Duchy of Luxembourg designates:

- Issuing judicial authority: examining judges (*juge d'instruction*) for the purpose of prosecution. The court in chambers (*chambre du conseil*), the court (*chambre du Tribunal d'arrondissement*), the court of the Court of Appeal (*chambre du conseil de la Cour d'Appel*) and the court chambers of the Court of Appeal (*chambre de la Cour d'Appel*) are also competent to issue a European Arrest Warrant if they are competent to order an arrest warrant pursuant to the national Code of Criminal Proceedings (*Code d'instruction criminelle*). The Prosecutor General (*Parquet Général*) is the issuing judicial authority in case of an arrest warrant for the purpose of executing a sentence;
- Executing judicial authority: Public Prosecutor (Parquet du tribunal d'arrondissement), the court in chambers (*chambre du conseil*) and, in higher appeal the court in chambers of the Court of Appeal (*chambre du conseil de la Cour d'Appel*).

Notification under Article 10 (1)

The national law of the Grand-Duchy of Luxembourg does not provide for the designation of a central authority for the purposes of Article 10 (1) of the Agreement.

However, the Prosecutor General (Parquet Général) may be contacted in case of difficulties in transmitting a request.

The contact details of the Prosecutor Generals are as follows:

Parquet Général du Grand-Duché de Luxembourg

Cité Judiciaire

Bâtiment CR

Plateau du Saint Esprit

L-2080 Luxembourg

Telephone : +352 47 59 81 336 / -329

Fax : +352 47 05 50

Email : parquet.general@justice.etat.lu

Declaration under Article 11 (2)

The Grand-Duchy of Luxembourg declares, pursuant to Article 11 (2), that European Arrest Warrants issued or translated into French, German and English will be accepted by its juridical authorities.

Notification under Article 28 (2)

The Prosecutor General has been designated as the authority competent for receiving requests for transit and the necessary documents, as well as any other official correspondence relating to transit requests.

Transit requests shall be sent to the following address:

Parquet Général du Grand-Duché de Luxembourg

Cité Judiciaire

Bâtiment CR

Plateau du Saint Esprit

L-2080 Luxembourg

Telephone : +352 47 59 81 336 / -329

Fax : +352 47 05 50

Email : parquet.general@justice.etat.lu

HUNGARY

On the basis of reciprocity, the condition of double criminality referred to in Article 3 paragraph (2) shall not be applied to the offences listed in Article 3 paragraph (4) if they are punishable in the issuing State by a custodial sentence or a detention order for a maximum period of at least three years and as they are defined by the law of the issuing State under the condition that the issuing State made a similar declaration.

In accordance with Article 5 paragraph (2) and Article 38 of the Agreement, Hungary makes the following declaration:

The competent Hungarian executing authority shall refuse the execution of the arrest warrant in cases prescribed in Article 5(1) a), b), c), d), e) and f).

In accordance with Article 7 paragraph (2), and Article 38 of the Agreement – taking into account Article 8 paragraph (3) -, Hungary makes the following declaration:

Where a person who is the subject of an arrest warrant for the purposes of prosecution is a national and resident of Hungary, the requested person shall only be surrendered if the issuing judicial authority gives an adequate guarantee that if a final custodial sentence or detention order is imposed, the requested person, at his or her request, will be returned to Hungary to serve the custodial sentence or detention order passed against him in the issuing State.

If Norway or Iceland makes a declaration to that effect that their nationals will not be surrendered or that surrender will be authorised only under certain specified conditions, Hungary will proceed similarly on the basis of reciprocity.

In accordance with Article 9 paragraph (3) and Article 38 of the Agreement, Hungary makes the following declaration:

The Hungarian executing judicial authority is the Metropolitan Court of Justice in Budapest, with exclusive jurisdiction. Appeals filed against its decisions shall be judged by the chamber of the Metropolitan Appeal Court in Budapest. Appeals shall not have delaying effect on the execution of the decisions.

In accordance with Article 10 paragraph (1) and Article 38 of the Agreement, Hungary makes the following declaration:

The central authority of Hungary is the Minister responsible for Justice which is responsible for the administrative transmission and reception of European arrest warrants.

In accordance with Article 11 paragraph (2) and Article 38 of the Agreement, Hungary makes the following declaration:

Hungary accepts the arrest warrant in Hungarian or a translation of it into Hungarian. If Iceland or Norway accepts the arrest warrant accompanied by a translation in English, French or German, Hungary will proceed similarly on the basis of reciprocity.

In accordance with Article 20 paragraph (5) and Article 38 of the Agreement, Hungary makes the following declaration:

If the person claimed applies for recognition as refugee or beneficiary of temporary protection, or asylum proceedings are under way the time limits laid down in Article 20 paragraphs (3) and (4) shall be extended in such manner that after the refusal of the recognition as refugee or beneficiary of temporary protection the authorities have at least forty days for taking decision on the execution of the arrest warrant and for surrendering the extradited person. The duration of the arrest shall not, in any event, exceed twenty-four months from the starting date of the arrest.

In accordance with Article 28 paragraph (2) and Article 38 of the Agreement, Hungary makes the following declaration:

The Minister responsible for Justice is the central authority of Hungary responsible for receiving transit requests and any other official correspondence relating to them.

MALTA

<i>Article</i>	<i>Malta's declaration / notification</i>
Article 5(2)	Malta declares that, in accordance with Article 5(2), the grounds in Article 5(1)(a) to (g) shall be construed as mandatory grounds for refusal of an arrest warrant.
Article 6(2)(a)	For the purposes of Article 6(2), Malta declares that Article 6(1) will be applied only in relation to: <ul style="list-style-type: none"> - the offences referred to in Articles 1 and 2 of the European Convention on the Suppression of Terrorism; and - offences of conspiracy or association – which correspond to the description of behaviour referred to in Article 3(3) – to commit one or more of the offences referred to in Articles 1 and 2 of the European Convention on the Suppression of Terrorism; and - Articles 1, 2, 3 and 4 of the Framework Decision of 13 June 2002 on combating terrorism.
Article 11(2)	In relation to Article 11(2) Malta declares that a translation into Maltese and English will be accepted.
Article 28(2)	Malta declares that transit may be refused if the person being surrendered is a national or permanent resident of Malta and the surrender is being made for the purpose of execution of a sentence of imprisonment or another form of detention.
Articles: 20(5)	N/A
Article 30	N/A
Article 31	N/A

Article 9(3)	In accordance with the provisions of Article 9(3) (Determination of the competent judicial authorities) the issuing judicial authority will be a Magistrate sitting in the Court of Magistrates and the executing judicial authority will be the Court of Magistrates (Malta) sitting as a Court of Criminal Inquiry, for purposes of the Extradition Act (Cap. 276) referred to as a Court of Committal.
Article 10(2)	<p>In accordance with the provisions of Article 10 (Recourse to the central authority) the following is the designated central authority to assist the competent judicial authorities:</p> <p>The Office of the Attorney General International Co-Operation in Criminal Matters Division The Palace Valletta Malta</p>
Article 28	<p>In accordance with the provisions of Article 28(2) the following is the designated authority for receiving transit requests and the necessary documents, as well as any other official correspondence relating to transit requests:</p> <p>Commissioner of Police and Principal Immigration Officer Police General Headquarters Floriana Malta</p>

THE NETHERLANDS

Article 3(4)

The Kingdom of the Netherlands, on behalf of the European part of the Netherlands, declares in accordance with Article 3(4) that, on the basis of reciprocity, the condition of double criminality referred to in Article 4(2) does not apply where the arrest warrant relates to the criminal offences referred to in Article 3(4) if they are punishable in the issuing State by a custodial sentence or a detention order of at least three years, as defined by the law of the issuing State.

As regards the criminal offences listed in Article 3(4), the Kingdom of the Netherlands furthermore declares, on behalf of the European part of the Netherlands, that '*vervalsing*' (forgery) means '*valsemunterij*' (counterfeiting currency).

Article 5(2)

The Kingdom of the Netherlands, on behalf of the European part of the Netherlands, declares in accordance with Article 5(2) that the executing judicial authorities have an obligation to refuse surrender in the cases referred to in points (b) to (f) of Article 5(1).

The Kingdom of the Netherlands, on behalf of the European part of the Netherlands, further declares that point (a) of Article 5(1) will not be considered as a ground for refusal.

Article 7(2)

The Kingdom of the Netherlands, on behalf of the European part of the Netherlands, declares in accordance with Article 7(2) that surrender is not authorised in the event of a request for the extradition of a Dutch national or of individuals who can be considered as having the same status as Dutch nationals.

Dutch nationals can be surrendered for the purpose of conducting a criminal prosecution provided that the requesting State issues a guarantee that the person sought in accordance with the Convention on the Transfer of Sentenced Persons, concluded on 21 March 1983 in Strasbourg, will be transferred back to the Netherlands in order to serve their sentence there after following the procedure referred to in Article 11 of the Convention, if a non-suspended custodial sentence or a detention order has been passed against them after surrender.

As far as the European part of the Kingdom of the Netherlands is concerned, for the purposes of this agreement 'Dutch nationals' means persons with Dutch nationality and persons with the nationality of another EU country who have resided continuously and lawfully in the Netherlands for at least five years, as well as third-country nationals who are in possession of a valid residence permit of unlimited duration, in so far as they may be prosecuted in the Netherlands for the offence on which the arrest warrant is based and in so far as there is reason to assume they will not lose their right to residence in the Netherlands as a result of a sentence or detention order passed against them after surrender.

The Kingdom of the Netherlands, on behalf of the European part of the Netherlands, declares that in accordance with Article 40, which states that the declarations made under Article 7(2) are subject to common review at the latest five years after the agreement's entry into force, its declaration cannot be considered to have expired without its express consent.

Article 9(3)

The Kingdom of the Netherlands, on behalf of the European part of the Netherlands, declares in accordance with Article 9(3) that the following judicial authorities are competent to issue and/or execute arrest warrants:

- Any public prosecutor in the European part of the Netherlands is authorised to issue an arrest warrant.
- The public prosecutor at the Amsterdam district public prosecutor's office, the examining magistrate in charge of criminal proceedings at the Amsterdam District Court and the Amsterdam District Court are competent to execute arrest warrants.

Article 11(2)

The Kingdom of the Netherlands, on behalf of the European part of the Netherlands, declares in accordance with Article 11(2) that the arrest warrant should be translated into Dutch or English.

Article 16(4)

The Kingdom of the Netherlands, on behalf of the European part of the Netherlands, declares in accordance with Article 16(4) that the wanted person's consent to their immediate surrender cannot be revoked.

Article 28(2)

The Kingdom of the Netherlands, on behalf of the European part of the Netherlands, declares in accordance with Article 28(2) that the Netherlands does not authorise any surrender or transit of Dutch nationals for the purpose of execution of a sentence or other measures.

The Kingdom of the Netherlands, on behalf of the European part of the Netherlands, declares in accordance with Article 28(2) that the Amsterdam public prosecutor is competent to receive transit requests and to process them with due regard for the declaration made in accordance with Article 7(2).

AUSTRIA

Declaration re Article 9(3):

The competent authorities responsible for issuing and enforcing arrest warrants are the public prosecutor's offices.

Declaration re Article 28(2):

The Bundesministerium für Justiz is the competent authority responsible for receiving transit requests and the necessary documents, as well as any other official correspondence relating to transit requests.

In addition, the General Secretariat of the Council is requested to see that the following **declarations are made by the EU on behalf of Austria:**

Declaration re Article 3(4):

The EU declares on behalf of Austria that a surrender pursuant to an arrest warrant based on one of the offences listed in Article 3(4) will take place, in accordance with the Agreement though without verification of the double criminality of the act, provided the offence is punishable in the issuing State by a custodial sentence or a detention order for a maximum period of at least three years.

Declaration re Article 5(2):

The EU declares on behalf of Austria that execution of an arrest warrant will be refused in the cases referred to in subparagraphs (a), (d), (e), (f) and (g) of Article 5(1). In the cases covered by subparagraphs (b) and (c) of Article 5(1) the execution can be authorised, if

1. priority is to be given to conducting the criminal proceedings in the issuing State bearing in mind the particular circumstances of the case, especially for the purposes of ascertaining the truth and guaranteeing a fair trial, protecting the legitimate interests of the victims of the offence, deciding on punishment or enforcement;

2. the ending of the proceedings has been initiated owing to lack of evidence, the absence of a request or authorisation from the injured party; or
3. where Austrian criminal laws are applicable solely on the basis of paragraph 65 of the Penal Code.

Declaration re Article 7(2):

The EU declares on behalf of Austria, that the surrender of Austrian nationals to Island or Norway shall be refused.

Declaration re Article 10(1):

The EU declares on behalf of Austria that the Bundesministerium für Justiz and the Bundesministerium für Inneres, Generaldirektion für die öffentliche Sicherheit, Bundeskriminalamt, are the central authorities responsible for supporting the competent judicial authorities. The address of those authorities are as follows:

Bundesministerium für Justiz

Abteilung IV 4

Museumstraße 7

1070 Vienna

Austria

Tel.: +43-1-52 1 52-0

e-mail: team.s@bmj.gv.at

Bundesministerium für Inneres
Generaldirektion für die öffentliche Sicherheit
Bundeskriminalamt –SIRENE Österreich
Josef Holaubek Platz 1
1090 Vienna
Austria
Tel.: +43-1-24836-85280
Fax: +43-1-315 28 54
e-mail: bmi-ij-bk-spoc@bmi.gv.at

Declaration re Article 11(2):

The EU declares on behalf of Austria that it will accept, in reciprocity with those States that have made the same declaration, arrest warrants in languages other than German.

Declaration re Article 31(1):

The EU declares on behalf of Austria that, in its relations with those States which have given the same notification, the consent for the surrender of a person to a State other than the executing State pursuant to an arrest warrant issued for an offence committed prior to his or her surrender is presumed to have been given.

Declaration re Article 35(2):

The EU declares on behalf of Austria that it will continue to apply the extradition system applicable before the entry into force of this Agreement in relation to acts committed at least partially before 7 August 2002.

POLAND

Declaration on Article 3(4) of the Agreement:

The Republic of Poland declares, pursuant to the reciprocity principle, that the double criminality condition referred to in Article 3(2) of the Agreement shall not be applied to persons who are not Polish nationals, where the request for surrender of a person pursuant to the arrest warrant is a result of committing by that person in the issuing State of one or more offences listed in Article 3(4) of the Agreement, in case that in the issuing State these offences are punishable by deprivation of liberty or other measure involving deprivation of liberty of a maximum of at least three years.

Declaration on Article 5(2) of the Agreement:

The Republic of Poland declares that refusal of the execution of the arrest warrant is obligatory in case that the arrest warrant has been issued against a prosecuted person who has been finally judged by another State in respect of the same acts provided that, where there has been sentence, the sentence has been served or is currently being served or may no longer be executed under the law of the sentencing State or the arrest warrant has been issued for the purposes of execution of a custodial sentence or detention order, where a prosecuted person is a Polish national or is enjoying asylum in the Republic of Poland, unless such a person consents for surrender.

Declaration on Article 6(2) of the Agreement:

The Republic of Poland declares that the provisions of Article 6(1) of the Agreement shall be applicable exclusively to the offences specified in Articles 1 and 2 of the European Convention on the Suppression of Terrorism and to offences of conspiracy or association – which correspond to the description of behaviour referred to in Article 3(3) of the Agreement and the offences listed in Articles 1 and 2 of the European Convention on the Suppression of Terrorism, as well as to the provisions stipulated in Articles 1, 2, 3, 4 of the Framework Decision of 13 June 2002 on combating terrorism.

Declaration on Article 7(2) of the Agreement:

The Republic of Poland declares that in case that the arrest warrant has been issued against a prosecuted person who is a Polish national, the execution of the arrest warrant may only be effected on the condition that the act referred to in that warrant has been committed outside the territory of the Republic of Poland and outside a Polish ship or an aircraft and that this act constitutes an offence according to the law of the Republic of Poland or that it would constitute an offence according to the law of the Republic of Poland if it was committed in the territory of the Republic of Poland, both at the time of its committal as well as at the time of filing a warrant. Surrender of a Polish national is not possible if the arrest warrant has been issued against a person who is suspected of a politically inspired offence without violence or if that execution infringed the freedoms and rights of a human and of a national.

Declaration on Article 9(3) of the Agreement:

The issuing judicial authority shall be a circuit court (*sąd okręgowy*) having territorial competence, while the executing judicial authority shall be a circuit court (*sąd okręgowy*) having territorial competence, however, the authorities competent for receiving warrants issued by authorities of other Member States shall be circuit prosecutor's offices (*prokuratura okręgowa*) having territorial competence.

Declaration on Article 10(1) of the Agreement:

The Central Authority competent to transfer to the competent Polish prosecutor's offices European arrest warrants issued by authorities of other Member States, as well as other related official correspondence, shall be the Attorney General of the Republic of Poland.

Declaration on Article 28(2) of the Agreement:

The Authority designated to receive transit requests and necessary documents, as well as other official correspondence related to transit requests, shall be the Minister of Justice.

PORTUGAL

A – OBLIGATORY NOTIFICATIONS AND DECLARATIONS

Article 5(2) (Refusal to execute an arrest warrant)

Article 5(1) lays down a list of grounds for refusal to execute the arrest warrant, corresponding to Article 12(1) of Council Framework Decision 2002/584/JHA of 13 June, which adopted the European Arrest Warrant.

Making Article 5(1) (a) and (d) grounds for obligatory refusal to execute the warrant provided for in the Agreement seems appropriate and sufficient to resolve situations more closely linked to a national sovereignty reservation; the executing Portuguese judicial authority will always take into account the Portuguese legal and constitutional framework when assessing the other grounds for refusal provided for in this article.

Declaration for submission:

"Portugal declares, pursuant to and for the purposes of paragraph 2 of Article 5, as mandatory grounds of non-execution of an arrest warrant the situations provided for in the subparagraphs a) and b) of paragraph 1 of the same Article 5".

Article 9(3) (Competent judicial authorities)

This article determines the issuing and executing authorities. In the second case, in the terms of Article 9(2), the executing authority may be the judicial authority or another body such as a Minister for Justice or another central authority.

We consider that the arrangement followed in the European Arrest Warrant framework should be maintained as regards the identification of competent authorities.

Declaration for submission:

"Portugal designates as competent authorities for the purposes of Article 9(3):

Issuing judicial authority (Article 9(1))

The judicial authority competent to issue the arrest warrant is the authority competent to order the arrest or imprisonment of the wanted person under Portuguese law. Under the Portuguese Code of Criminal Procedure, judges and magistrates of the Public Prosecutor's Office are competent to order arrest or imprisonment.

Executing judicial authority (Article 9(2))

The Appeal Courts (*Tribunais da Relação*) have exclusive competence for execution of the EAW in their corresponding area of jurisdiction. The Arrest Warrant must be sent to the Public Prosecutor's Office magistrate attached to the criminal section of those Courts.

There are five Appeal Courts (*Tribunais da Relação*):

- Tribunal da Relação de Coimbra,

Palácio da Justiça Rua da Sofia

3004-501 Coimbra

Tel. 239 852 950

Fax 239 838 985 / 239 824 310

correio@coimbra.tr.mj.pt

- Tribunal da Relação de Évora

Largo das Alterações, n.º 1

7004-501 Évora

Tel. 266 758 800/9

Fax 266 701 529

correio@evora.tr.mj.pt

- Tribunal da Relação de Guimarães

Largo João Franco, n.º 248

4810-269 Guimarães

Tel. 253 439 900

Fax 266 439 999

correio@guimaraes.tr.mj.pt

- Tribunal da Relação de Lisboa

Rua do Arsenal, G

1100-038 Lisboa

Tel. 21 322 29 00

Fax 21 347 98 45/4

correio@lisboa.tr.mj.pt

- Tribunal da Relação do Porto

Campo Mártires da Pátria

4049-012 Porto

Tel. 22 200 85 31/ 22 208 48 33

Fax 22 200 07 15

correio@porto.tr.mj.pt

Article 28 (Transit)

Under Article 28(2), each state must inform the others of the authority designated for receiving transit requests and other related documents and correspondence.

We consider that the arrangement followed in the European Arrest Warrant framework should be maintained as regards the identification of the authorities competent to receive transit requests

Declaration for submission:

"Portugal declares, for purposes of Article 28(2), that the competent authority for receiving a transit request is the central authority, which under Portuguese law is the Prosecutor-General's Office.

- Procuradoria-Geral da República (Prosecutor-General's Office)

Rua da Escola Politécnica, n.º 140

1269-103 Lisboa

Tel. 21 392 19 00

Fax 21 397 52 55

mailpgr@pgr.pt "

Article 34(2) (Relation to other international legal instruments)

Under Article 34(2), Member States may continue to apply bilateral or multilateral instruments in force at the time when this Agreement signed by the European Union is concluded, in so far as such agreements or arrangements allow its objectives to be extended or enlarged and simplify or facilitate further the procedures for surrender.

Since there are no such agreements or conventions to be mentioned, Portugal need not submit any declaration.

B – OPTIONAL NOTIFICATIONS AND DECLARATIONS

Article 3(4) (Double criminality)

This Article governs the obligation to surrender a person on the basis of an arrest warrant; Article 3(4) provides for the possibility of states waiving, by means of a declaration, verification of double criminality in relation to a list of 32 offences, under the terms and conditions prescribed by law.

Article 3(3) lays down the obligation to cooperate in relation to behaviour that contributes to participation in a criminal organisation with the purpose of committing a certain crime or crimes.

Assessment of the notifications made to date indicates that most Member States have not submitted such a declaration. Only Spain, Slovenia, Lithuania and Romania and, with a more limited scope, Poland, have made that declaration.

The submission by Portugal of a declaration waiving verification of double criminality in the circumstances set out in Article 3(4) is a policy option for decision at a higher level. If the option of such a declaration is taken up, its content could be as follows:

Declaration for submission:

"Portugal waives the right to verify double criminality in the circumstances set out in Article 3(4) of the Agreement."

Article 6 (Political offence exception)

The purpose of this article is to bar refusal of cooperation on the grounds that the offence may be regarded by the executing state as a political offence, connected with a political offence or inspired by political motives. However, the article does permit submission of a declaration restricting that obligation to cooperate to terrorism offences (Article 6(2)(a),(b) and (c)).

We consider Portugal need not submit a declaration on this point, given the provisions of Law No 144/99 of 31 August 1999, governing international judicial cooperation in criminal matters, since such a declaration was not made either under a similar provision of the 1996 Dublin Convention on extradition between Member States of the European Union.

Article 7 (Nationality exception)

Article 7(2) allows each State to make a declaration whereby nationals are not surrendered or that surrender will only be authorised under certain specified conditions, although paragraph 1 enshrines the principle of surrender of nationals.

In the light of the declaration submitted to that effect under the corresponding Dublin Convention rule (Article 7), we consider that Portugal must submit a similar declaration under this Agreement. However, this is a policy option for decision at a higher level.

Declaration for submission:

"Under Article 7(2) of the Agreement, Portugal declares that it shall authorise the surrender of Portuguese citizens from Portuguese territory only under the conditions specified by the Constitution of the Portuguese Republic:

- (a) in cases of terrorism and of organised international crime; and
- (b) for purposes of criminal proceedings and in this case, provided that the requesting state guarantees the return of the extradited person to Portugal to serve any sentence or measure imposed, unless that person expressly opposes such return.

For purposes of execution of the sentence in Portugal, the procedures observed shall be those specified in the declaration formulated by Portugal pursuant to the Council of Europe Convention on the Transfer of Sentenced Persons."

Article 10(1) (Recourse to the central authority)

In accordance with Article 10(1), each state must inform the others of the designation of a central authority to assist the competent judicial authorities.

Under Law No 144/99 of 31 August 1999 on international judicial cooperation in criminal matters and Law No 65/2003 of 23 August 2003, which approved the European Arrest Warrant System, the central authority for international judicial cooperation in criminal matters is the Prosecutor-General's Office, which also provides support to the competent judicial authorities.

Thus, in the light of the notification submitted in the framework of Article 7(2) of Council Framework Decision 2002/584/JHA of 13 June 2002, which adopted the European Arrest Warrant, it may be useful to submit a notification for clarification purposes.

Declaration/Notification for submission:

"Portuguese law does not provide for the designation of a central authority for the purposes of Article 10(1) of the Agreement.

However, it does establish the Prosecutor-General's Office as a central authority, with competence specifically to receive a European Arrest Warrant in cases where there are difficulties in transmitting a request (Article 9 and Article 5(4) of Law No 65/2003 of 23 August 2003).

- Procuradoria-Geral da República (Prosecutor-General's Office)

Rua da Escola Politécnica, n.º 140

1269-103 Lisboa

Tel. 21 392 19 00

Fax 21 397 52 55

mailpgr@pgr.pt

www.pgr.pt "

Article 11(2) (Translation of an arrest warrant)

The possibility of Portugal declaring that it accepts a translation of the warrant into one or more official languages of another state party to the Agreement must be duly evaluated.

It should be stressed that Portugal has made no similar declaration in the framework of the European Arrest Warrant, so, opting also not to make this declaration under this agreement will permit it to maintain the consistency of its system of judicial cooperation in criminal matters.

Article 16 (Consent to surrender)

A person's consent to surrender to another state is irrevocable, if given in the terms and with the formalities provided for in Article 40(4) of Law No 144/99 of 31 August 1999.

In that sense, the possibility that by a declaration a state could remove the rule of irrevocability provided for in Article 16(1) is not applicable to Portugal, so there is no declaration or notification to be made on this specific aspect.

Article 20 (Time-limits for decision)

This article stipulates the urgency of the procedure for executing an arrest warrant and the time-limits for the definitive decision on the execution of the arrest warrant, where there is consent from the person whose surrender is requested consents and where that consent does not exist.

Article 20(5) allows the Union to submit on behalf of any of its Member States a declaration indicating in which cases paragraphs 3 and 4 – i.e. the time-limits specified therein – will not apply.

However, since the existence of definite and duly identified time limits in the Agreement not only serves the interests of the procedure but also serves to strengthen the defence guarantees, we consider that Portugal need not submit any declaration on this point.

Article 30 (Possible prosecution for other offences)

In accordance with Article 30(1), each state may declare that as a rule consent is presumed to have been given for the prosecution of a person for an offence other than that for which he or she was surrendered, committed prior to his or her surrender.

We emphasise that Portugal has not made this declaration in the context of the European Arrest Warrant, and did not include the provisions of Article 27(1) of Council Framework Decision 2002/584/JHA of 13 June 2002 in Law No 65/2003 of 23 August 2003 (see Article 7). Thus, to maintain the consistency of the system, we consider that the declaration should not be made here either.

Article 31 (Surrender or subsequent extradition)

Under Article 31(1), each Member State may declare that, as a rule, the consent for the surrender of a person to a State other than the executing State pursuant to an arrest warrant issued for an offence committed prior to his or her surrender is presumed to have been given.

We emphasise that Portugal has not made this declaration in the context of the European Arrest Warrant, and did not include the provisions of Article 28(1) of Council Framework Decision 2002/584/JHA of 13 June 2002 in Law No 65/2003 of 23 August 2003 (see Article 8). Thus, for the same reasons of consistency, we consider that the declaration should not be made here either.

Article 35 (Transitional provision)

It follows from Article 35(1) that each state may declare that it will apply the present Agreement only in relation to offences committed before a certain date.

In comparative terms, it can be seen that Portugal has not made this declaration in the context of the European Arrest Warrant. Reading Article 40 of Law 65/2003 of 23 August 2003 shows that the Warrant system applies to requests submitted after its entry into force, i.e. from 1 January 2004.

Again for reasons of consistency, the declaration provided for in Article 35(2) should not be made.

ROMANIA

Declaration re Article 3(4)

Romania declares that on the basis of reciprocity the condition of double criminality referred to in Article 3(2) shall not be applied under the conditions set out in Article 3(4) second thesis.

Declaration re Article 5(2)

Romania declares that for the grounds of execution of paragraphs 1 a) and e) it has established under its domestic law an obligation for its executing judicial authorities to refuse the execution of an arrest warrant.

Declaration re Article 7(2)

Romania declares that the surrender of the Romanian citizens from Romania may be authorised in accordance with the international conventions to which Romania is Contracting Party and on the basis of reciprocity, only if one of the following conditions is fulfilled:

- a) The Romanian citizen has his domicile in the issuing State at the date of the formulation of the request for surrender
- b) The Romanian citizen has also the citizenship of the issuing State;
- c) The Romanian citizen committed the fact on the territory or against a citizen of a member-state of the European Union, if the issuing State is member of the European Union.

In cases mentioned at a) and c), when the surrender is requested in order to carry on the criminal prosecution and the judgement, an additional condition for the issuing State is to give assurances estimated as satisfactory, that, if a conviction to a punishment depriving of liberty is pronounced through a final judicial decision, the Romanian citizen will be transferred to serve the punishment in Romania.

The person for whom asylum was granted in Romania shall not be surrendered.

Notification re Article 9(3)

Romania designates its courts (of all the degrees of jurisdiction) as issuing authorities, both in the stage of prosecution and in the trial stage or for the enforcement of a sentence. The issuing authority is the court which, according to national law, has the competence to order the pre-trial detention or the court which has issued the order for the enforcement of the sentence.

Romania designates the courts of appeal as the judicial authorities competent to execute an arrest warrant.

The execution of the arrest warrant is decided by the Court of Appeal which is competent from a territorial standpoint, depending on the location of the requested person.

The judicial authorities competent to **receive** an arrest warrant are the prosecutors' offices attached to the Court of Appeal which has jurisdiction from a territorial standpoint.

The Contact details of the Prosecutors' Offices attached to the Courts of Appeal and Courts of Appeal of Romania are enclosed in the annexed table and can also be found on the EJM website at http://www.ejm-crimjust.europa.eu/eaw_atlas.aspx

Notification re Article 10(1)

The central authority in Romania to assist the judicial authorities is the Ministry of Justice
Coordinates of the central authority:

Ministerul Justiției
Direcția Drept Internațional și Cooperare Judiciară
Serviciul cooperare judiciară internațională în materie penală
(Ministry of Justice
Directorate for International Law and Judicial Cooperation
Division for International Judicial Cooperation in Criminal Matters)

Str. Apolodor nr. 17, sector 5, București
Cod poștal 050741
Phone: 0040 37.204.1077
Fax: 0040 37.204.1079
E-mail: dreptinternational@just.ro

Declaration re Article 11(2)

An arrest warrant transmitted to Romanian authorities must be accompanied by a certified translation into Romanian, or into either English or French.

Notification re Article 28(2)

Romania designates the Ministry of Justice as the authority responsible for receiving transit requests, as well as any other official correspondence relating to transit requests.

Notification re Article 34(2)

<u>Authority Name</u>	<u>Address</u>	<u>Contact</u>	<u>Properties</u>
Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Timișoara	Str. Eugeniu de Savoya nr. 2 A, Judetul Timis 300055 – Timisoara	Tel: +40-256-498230; +40- 256-498499 Fax: +40-256-492125 pca_timisoara@mpublic.ro	REC.
Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Târgu Mureș	Str. Justitiei nr. 1 540069 – Targu Mures	Tel: +40265 263694 Fax: +40265 269199 pca_tg.mures@mpublic.ro	REC.
Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Suceava	Str. Stefan cel Mare nr. 29, Judetul Suceava 720062 – Suceava	Tel: +40-230-523995 Fax: +40-230-222029 pca_suceava@mpublic.ro	REC.
Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Ploiești	Str. Buna Vestire nr. 1 A, Județul Prahova 100576 – Ploiești	Tel: +40-244-541008; +40- 244-540451; +40-244-540151 Fax: +40-244-546544; +40- 244-541008 pca_ploiesti@mpublic.ro	REC.
Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Pitești	B-dul Eroilor nr. 47, Județul Arges 110416 – Pitești	Tel: +40-248-222990 Fax: +40-248-215313 pca_pitesti@mpublic.ro	REC.
Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Oradea	Str. Aurel Lazar nr. 12, Județul Bihor 410043 – Oradea	Tel: +40-259-426728 Fax: +40-259-426780 pcao@rdsor.ro	REC.
Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Iași	Str. V. Conta nr. 28 700106 – Iași	Tel: +40-232-212510 Fax: +40-232-212510; +40- 232-212578 pca_iasi@mpublic.ro	REC.

Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Galați	Str. Basarabiei nr. 47 800002 – Galați	Tel: +40-236-460253 Fax: +40-236-316422 pca_galati@mpublic.ro	REC.
Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Craiova	Str. Mitropolitul Firmilian nr. 13, Județul Dolj 200381 – Craiova	Tel: +40-251-533523; +40- 251-533522 Fax: +40-251-534483; +40- 251-522695 pca_craiova@mpublic.ro	REC.
Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Constanta	Str. Smârdan nr. 10 C 900664 – Constanta	Tel: +40-241-618449; +40- 241-618440 Fax: +40-241-618463 pca_constanta@mpublic.ro	REC.
Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Cluj	P-ta. Ștefan cel Mare nr. 1 400133 – Cluj	Tel: +40-264-431049; +40- 264-431732 Fax: +40-264-431044 pca_cluj@mpublic.ro	REC.
Parchetul de pe lângă Curtea de Apel București	Str. Scaune nr. 1-3, sector 3 030243 – București	Tel: +40-21-3111276; +40-21- 3111557 Fax: +40-21-3124553; +40-21- 3111557 pca_bucuresti@mpublic.ro	REC.
Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Brașov	Str. Republicii nr. 45 020921 – Brașov	Tel: +40-268-412689; +40- 268-412597 Fax: +40-268-471481 pca_brasov@mpublic.ro	REC.
Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Bacau	Str. Mihai Eminescu nr. 2 600258 – Bacau	Tel: +40-234-515280 Fax: +40-234-512021 pca_bacau@mpublic.ro	REC.

Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Alba Iulia	Str. I.C. Bratianu nr. 1 judetul Alba 510118 – Alba Iulia	Tel: +40-258-810278; +40- 258-810964 Fax: +40- 258-810291 pca_alba@mpublic.ro	REC.
Curtea de Apel Timișoara	Piața Tepeș Vodă nr. 2 A 300055 – Timișoara, Jud. Timiș	Tel: +40256494650; +40256498054 Fax: +40256498092 luminita.crisan@just.ro	EXEC
Curtea de Apel Târgu Mureș	Str. Justiției, nr. 1 540069 – Târgu Mureș	Tel: +40265263694; +40265265.908; +40265269.363; Fax: +40265/269199 ca-tgmures@just.ro	EXEC
Curtea de Apel Suceava	Str. Ștefan cel Mare nr. 62 720062 – Suceava	Tel: +40230216321 Fax: +40230524022 curteapel-suceava@just.ro	EXEC
Curtea de Apel Ploiești	Str. Victoriei, nr. 22 100043 – Ploiești, Jud. Prahova	Tel: +40248219374; +40248219375; +40248219376 Fax: +40248223828 curteaapelpitesti@yahoo.com	EXEC
Curtea de Apel Pitești	Str. Victoriei, Nr. 22 110017 – Pitești, Jud. Argeș	Tel: +40248219374, +40248219375, +40248219376 Fax: +40248219947, +40248223828 ca-pitesti@just.ro	EXEC

Curtea de Apel Oradea	Str. Parcul Traian nr. 10 410033 – Oradea, Jud. Bihor	Tel: +40259426883; +40259800693 Fax: +40259415903 primgrfiercao@just.ro	EXEC
Curtea de Apel Iași	Str. Anastasie Panu nr. 25 bis 700024 – Iași	Tel: +40232260600; +40232217808 Fax: +40232255907 ca-iasi@just.ro	EXEC
Curtea de Apel București	Splaiul Independentei nr. 5 050091 – București, sector 4	Tel: +40213195180; +40213195181; +40213195183 Fax: +40213191674 infocabuc@just.ro	EXEC
Curtea de Apel Galați	Str. Brăilei, nr. 153 800319 – Galați	Tel: +40236460027 Fax: +40236460227 cagalati@just.ro	EXEC
Curtea de Apel Craiova	Str. Nicolae Titulescu nr. 4 200188 – Craiova, jud. Dolj	Tel: +40251418568 Fax: +40251415600 cacraiova@just.ro	EXEC
Curtea de Apel Constanta	Str. Traian 23 900743 – Constanta	Tel: +40241616003; +40241606591; +40241606597 Fax: +40241616003 ca.constant@just.ro	EXEC
Curtea de Apel Cluj	Calea Dorobanților, nr. 2 400117 – Cluj-Napoca, jud. Cluj	Tel: +40264596110; +40264596111 Fax: +40264431033 jud-cluj@just.ro	EXEC

Curtea de Apel Braşov	B-dul Eroilor nr.5 500007 – Braşov	Tel: +40268414114; +40268477961 Fax: +40268475146 cabrasov@just.ro	EXEC
Curtea de Apel Bacău	Str. Cuza Vodă nr. 1 600274 – Bacău	Tel: +40234513296; +40234513678; +40234514750; Fax: +40234514275 ca-bacau@just.ro	EXEC
Curtea de Apel Alba Iulia	Str. I.C. Brătianu nr.1. 510118 – Alba Iulia, Jud. Alba	Tel: +40258-810278 Fax: +40258-810291 pca_alba@mpublic.ro	EXEC

SLOVENIA

In accordance with the provisions of the Agreement of 28 June 2006 between the European Union and the Republic of Iceland and the Kingdom of Norway on the surrender procedure between the Member States of the European Union and Iceland and Norway the Republic of Slovenia would like to make the following declarations:

Article 3(4)

The Republic of Slovenia declares that, on the basis of reciprocity, the condition of double criminality referred to in paragraph 2 shall not be applied under the conditions set out in paragraph 4 of Article 3.

Article 5(2)

In accordance with Article 5(2) the Republic of Slovenia declares that mandatory grounds for refusal are:

(a) if, in one of the cases referred to in Article 3(2), the act on which the arrest warrant is based does not constitute an offence under the law of the executing State; however, in relation to taxes or duties, customs and exchange, execution of the arrest warrant shall not be refused on the ground that the law of the executing State does not impose the same kind of tax or duty or does not contain the same type of rules as regards taxes, duties and customs and exchange regulations as the law of the issuing State;

(b) where the person who is the subject of the arrest warrant is being prosecuted in the executing State for the same act as that on which the arrest warrant is based;

(c) where the judicial authorities of the executing State have decided either not to prosecute for the offence on which the arrest warrant is based or to halt proceedings, or where a final judgment has been passed upon the requested person in a State, in respect of the same acts, which prevents further proceedings;

(d) where the criminal prosecution or punishment of the requested person is statute-barred according to the law of the executing State and the acts fall within the jurisdiction of that State under its own criminal law;

(e) if the executing judicial authority is informed that the requested person has been finally judged by a third State in respect of the same acts provided that, where there has been sentence, the sentence has been served or is currently being served or may no longer be executed under the law of the sentencing country;

(f) if the arrest warrant has been issued for the purposes of execution of a custodial sentence or detention order, where the requested person is staying in, or is a national or a resident of the executing State and that State undertakes to execute the sentence or detention order in accordance with its domestic law;

Article 7(2)

In accordance with Article 7(2) the Republic of Slovenia declares that nationals will not be surrendered.

Article 9(3)

In accordance with Article 9(3) the Republic of Slovenia declares that judicial authorities in the Republic of Slovenia competent to issue European arrest warrant are Local Courts (okrajna sodišča) and District Courts (okrožna sodišča). Local Courts are competent in cases, of criminal offences carrying as principal penalty a fine or a prison term of up to three years. District Courts are competent in all other cases.

Judicial authorities in the Republic of Slovenia competent to execute European arrest warrant are District Courts.

There are eleven District courts in Slovenia:

Okrožno sodišče v Celju

Prešernova 22

SLO-3000 Celje

Tel: (+386) 3 427 51 00

Fax: (+386) 3 427 51 73

Okrožno sodišče v Kopru

Ferrarska 9

SLO-6000 Koper

Tel: (+386) 5 668 30 00

Fax: (+386) 5 639 52 47

Okrožno sodišče v Novi Gorici

Kidričeva 14

SLO-5000 Nova Gorica

Tel: (+386) 5 335 17 00

Fax: (+386) 5 335 16 97

Okrožno sodišče v Kranju

Zoisova 2

SLO-4000 Kranj

Tel: (+386) 4 271 12 00

Fax: (+386) 4 271 12 03

Okrožno sodišče v Krškem

Cesta krških žrtev 12

SLO-8270 Krško

Tel: (+386) 7 488 17 00

Fax: (+386) 7 488 17 68

Okrožno sodišče v Ljubljani

Tavčarjeva 9

SLO-1000 Ljubljana

Tel: (+386) 1 366 44 44

Fax: (+386) 1 366 45 18

Okrožno sodišče v Novem mestu

Jerebova ulica 2

SLO-8000 Novo mesto

Tel: (+386) 7 338 11 00

Fax: (+386) 7 332 20 58

Okrožno sodišče na Ptuj

Krempljeva ulica 7

SLO-2250 Ptuj

Tel: (+386) 2 748 08 00

Fax: (+386) 2 748 08 10

Okrožno sodišče v Mariboru

Sodna ulica 14

SLO-2000 Maribor

Tel: (+386) 2 234 71 00

Fax: (+386) 2 234 73 06

Okrožno sodišče v Murski Soboti

Slomškova 21

SLO-9000 Murska Sobota

Tel: (+386) 2 535 29 00

Fax: (+386) 2 535 29 45

Okrožno sodišče v Slovenj Gradcu
Kidričeva 1
SLO-2380 Slovenj Gradec
Tel: (+386) 2 884 69 08
Fax: (+386) 2 884 69 10

Article 10(1)

In accordance with Article 10(1) the Republic of Slovenia declares that the Ministry of Justice of the Republic of Slovenia is the central authority to assist the competent judicial authorities.

Contact details:

Ministry of Justice of the Republic of Slovenia
The Directorate for International Cooperation and International Legal Assistance
Department for International Legal Assistance
Župančičeva 3
SI – 1000 Ljubljana
Tel: (+386) 1 369 52 00 or 369 53 94
Fax: + 386 1 369 57 83
e-mail: gp.mp@gov.si

Article 11(2)

In accordance with Article 11(2) the Republic of Slovenia declares that EAW translated into Slovenian or into English language will be accepted.

Article 28(2)

In accordance with Article 28(2) the Republic of Slovenia declares that The Ministry of Justice of the Republic of Slovenia is competent authority for receiving transit requests and the necessary documents, as well as any other official correspondence relating to the transit request.

Contact details:

Ministry of Justice of the Republic of Slovenia

The Directorate for International Cooperation and International Legal Assistance

Department for International Legal Assistance

Župančičeva 3

SI – 1000 Ljubljana

Tel: (+386) 1 369 52 00 or 369 53 94

Fax: + 386 1 369 5233

e-mail: gp.mp@gov.si

SLOVAK REPUBLIC

Article 5(2):

"The judicial authorities of the Slovak Republic shall refuse execution in relation to a warrant for the reasons referred to in Article 5(1)(a) and Article 5(1)(d) of the Agreement".

Article 7(2):

"The Slovak Republic shall not surrender nationals of the Slovak Republic, on the basis of Article 7(2) of the Agreement."

Article 9(3):

"The judicial authorities competent for the issuing of arrest warrants under Article 9(1) of this Agreement are all the courts of the Slovak Republic. The competent authority for the execution of arrest warrants under Article 9(2) of this Agreement is the Minister for Justice of the Slovak Republic."

Article 10(1):

"The central authority under Article 10(1) and (2) of this Agreement is the Minister for Justice of the Slovak Republic, Župné nám. 13, 813 11, email: inter.coop@justice.sk, tel.: +421 2 59 353 347."

Article 16(4):

"The Slovak Republic declares that the surrendered person may revoke his or her consent to be surrendered abroad pending the decision of the Minister for Justice on the authorisation of surrender abroad, in accordance with the conditions set out in Article 16(4) of the Agreement".

Article 20(5):

"The Slovak Republic declares that it will not apply the time limit in accordance with Article 20(2) and (3) of the Agreement in the cases referred to in Article 27 of the Agreement (postponed or conditional surrender)".

Article 28(2):

"The competent authority for receiving transit requests as well as other documents is the Minister for Justice of the Slovak Republic."

Article 30(1):

"The Slovak Republic declares that in relation to Norway and Iceland in the application of the Agreement, if they make the same notification, consent is presumed to be given for the prosecution, sentencing or detention with a view to the carrying out of a custodial sentence or detention order for an offence committed prior to his or her surrender, other than that for which he or she was surrendered, unless in a particular case the executing judicial authority states otherwise in its decision on surrender."

FINLAND

Article 34(2) / Notification of the bilateral or multilateral agreements or arrangements in force that Member States wish to continue to apply

Finland will apply Convention on Extradition on the Basis of an Offence Between the Nordic Countries and the Finnish Act on Extradition on the Basis of an Offence Between the Nordic Countries (1383/2007).

Due to the mentioned notification Finland submits only those kinds of notifications which concern situations where an EU Member State other than a Nordic country can be involved, i.e. transit [Article 28(2)] and subsequent extradition [Article 31(1)].

Article 28(2) / Notification of the authority competent for receiving requests for transit

Competent authority for receiving requests for transit (from those EU Member States that are not Nordic countries) is Ministry of Justice.

Article 31(1) / Notification on behalf of those Member States that presume that consent for the surrender of a person to a State other than the executing State pursuant to an arrest warrant issued for an offence committed prior to his or her surrender is presumed to have been given

Consent of a person is presumed to have been given in situations concerning subsequent extradition between the Nordic countries.

SWEDEN

1. Article 34 - Notification of bilateral or multilateral agreements or arrangements that the Member States wish to continue to apply

Sweden will apply the Convention on the surrender between the Nordic countries (the Nordic Arrest Warrant) of 2005 in relation to the other Nordic countries.

As a result thereof, Sweden submits only the following notification concerning transit, since that situation involves also other states.

2. Article 28.2 - Notification of competent authority for receiving requests for transit

Competent authority for receiving requests for transit in case of surrender between a Member State and Norway or Iceland is the National Police Board.

National Police Board

International Police Cooperation Division

Box 12256

102 26 STOCKHOLM

Tel: +46-10-56 37 000

Fax: +46-8-651 42 03

e-mail: ipo.rkp@polisen.se

UNITED KINGDOM

In relation to **Article 20**, "*The United Kingdom declares, pursuant to Article 20(5), that the time limits set out in Article 20(3) and 20(4) will not apply to any arrest warrant issued to the United Kingdom pursuant to the terms of this Agreement*".

Pursuant to **Article 5(2)** of the Agreement, the UK also wishes to inform the General Secretariat of the Council as to the grounds of non-execution in Article 5(1) which it has established as obligatory grounds for refusal. All of the grounds for non-execution of the arrest warrant operate as obligatory grounds on which the UK will refuse to order surrender save for those grounds for non-execution set out in Article 5(1)(b); Article 5(1)(d); Article 5(1)(f) and; Article 5(1)(g)(i).

Pursuant to **Article 9(3)** of the Agreement, the UK also wishes to inform the General Secretariat of the Council of the competent *issuing* judicial authorities.

England, Wales and Northern Ireland:

- the Crown Prosecution Service;
- Her Majesty's Revenue and Custom Service.

Scotland:

- the Crown Office;
- the Procurator Fiscal Service.

Pursuant to **Article 9(3)** of the Agreement, the UK also wishes to inform the General Secretariat of the competent *executing* judicial authorities.

England, Wales and Northern Ireland:

- the Home Office.

Scotland:

- the Crown Office;
- Procurator Fiscal Service.

Pursuant to **Article 28(2)** of the Agreement, the UK also wishes to inform the General Secretariat of the authority designated for administering transit requests. In the UK this will in all cases be the Home Office.

ICELAND

In accordance with **Article 3(4)** Iceland declares that, on the basis of reciprocity, the condition of double criminality referred to in Article 3(2) will not be applied under the conditions set out in Article 3(4).

In accordance with **Article 5(2)**, Iceland notifies that the Icelandic judicial authorities are obliged to refuse the execution of an arrest warrant in the cases referred to in Article 5(1) subparagraphs a, c and d. The same applies for subparagraph (g) and (i) provided that the offence is not punishable according to Icelandic law.

In accordance with **Article 6(2)**, Iceland declares that the rule in Article 6(1) applies only in relation to the offences referred to in article 6(2) subparagraphs a, b and c.

In accordance with **Article 7(2)** Iceland declares that in cases where an arrest warrant is issued for the purpose of prosecution of an Icelandic national or resident, the surrender may be subject to the condition that the person concerned is returned to Iceland to serve the sentence passed against him or her in the issuing state. Icelandic nationals surrendered from Iceland shall not be extradited to a third State for offences committed prior to his or her surrender. It is a condition for the surrender of an Icelandic national that the surrender of him or her to another State for an offence, committed prior to the surrender, will be subject to the prior consent of Icelandic authorities if the State concerned does not surrender its own nationals to Iceland. Icelandic authorities can refuse to execute an arrest warrant when it concerns a request for the surrender of an Icelandic national and is issued by a State that does not surrender its own nationals.

In accordance with **Article 9(3)**, Iceland notifies that the competent Icelandic authorities are:

- Issuing judicial authority: The Director of Public Prosecutions;
- The competent judicial authority for receiving an arrest warrant: the Director of Public Prosecutions;
- Executing judicial authority: Director of Public Prosecutions, the courts, the Icelandic Ministry of Justice.

In accordance with **Article 11(2)**, Iceland declares that arrest warrants shall be written in, or accompanied by a translation into, Icelandic or English.

In accordance with **Article 28(2)**, Iceland notifies that the Ministry of Justice has been designated as the authority responsible for receiving requests for transit and the necessary documents, as well as any other official correspondence relating to transit requests.

Requests for transit should be sent to the following address: Ministry of Justice, Sölvhólgata 7, 101 Reykjavik Iceland.

In accordance with **Article 34(2)**, Iceland notifies that the Convention on the surrender procedure between the Nordic Countries (The Nordic Arrest Warrant) will be applied in relation to the Nordic Countries.

NORWAY

In accordance with **Article 3(4)** the Kingdom of Norway declares that on the basis of reciprocity, the condition of double criminality referred to in Article 3(2) will not be applied under the conditions set out in Article 3(4).

In accordance with **Article 5(2)**, the Kingdom of Norway notifies that the Norwegian executing judicial authorities are obliged to refuse the execution of an arrest warrant in the cases referred to in Article 5(1) subparagraphs a, c and d. The same applies for subparagraph g (i) provided that the offence is not punishable according to Norwegian law.

In accordance with **Article 7(2)**, the Kingdom of Norway declares that in cases where an arrest warrant is issued for the purpose of prosecution of a Norwegian national or resident, the surrender may be subject to the condition that the person concerned is returned to Norway to serve the sentence passed against him or her in the issuing state. Norwegian nationals surrendered from the Kingdom of Norway shall not be extradited to a third State for offences committed prior to his or her surrender. Where an arrest warrant is issued by a State that does not surrender its own nationals, surrender will be subject to the prior consent of the Norwegian Ministry of Justice and Public Security.

In accordance with **Article 9(3)**, the Kingdom of Norway notifies that the competent Norwegian authorities are:

- Issuing judicial authority: the prosecuting authorities;
- The competent judicial authority for receiving an arrest warrant: the prosecuting authorities;
- Executing judicial authority: the courts and the prosecuting authorities/the Royal Ministry of Justice and Public Security.

When the competent court has reached a decision on the mandatory grounds for non-execution of the arrest warrant, the prosecution authority decides on the surrender of the person concerned. The competent authority to decide on the surrender in cases referred to in Article 6(3), Article 7(2) and Article 19 (3) is the Norwegian Ministry of Justice and Public Security.

In accordance with **Article 10(1)**, the Kingdom of Norway notifies that the designated central authority to assist the judicial authorities is the Royal Ministry of Justice and Public Security :

The Royal Norwegian Ministry of Justice and Public Security

Department of Civil Affairs Postboks, 8005 Dep 0030 Oslo

Phone: +47 22 24 54 51, Fax: +47 22 24 27 22

e-mail: postmottak@jd.dep.no

0484 Oslo / 0030 Oslo, Fax: +47 22 24 27 22

In accordance with **Article 11(2)**, the Kingdom of Norway declares that arrest warrants shall be written in, or accompanied by a translation into Norwegian, Swedish, Danish or English.

In accordance with **Article 28(2)**, the Kingdom of Norway notifies that the Royal Ministry of Justice and Public Security has been designated as the authority responsible for receiving requests for transit and the necessary documents, as well as any other official correspondence relating to transit requests. Requests for transit should be sent to the following address: The Royal Norwegian Ministry of Justice and Public Security Department of Civil Affairs Gullhaug torg 4a / Postboks 8005 Dep 0030 Oslo.

In accordance with **Article 34(2)**, the Kingdom of Norway notifies that the Convention on the surrender procedure between the Nordic Countries (The Nordic Arrest Warrant) will be applied in relation to the Nordic Countries.

Språk statene godtar ved mottak av en nordisk-europeisk arrestordre

Belgia: fransk, nederlandsk, tysk, engelsk

Bulgaria: bulgarsk

Estland: estisk, engelsk

Frankrike: fransk

Hellas: gresk

Irland: irsk, engelsk

Italia: italiensk

Kroatia: kroatisk

Kypros: gresk, engelsk

Latvia: latvisk

Litauen: litauisk, engelsk

Luxembourg: fransk, tysk, engelsk

Malta: maltesisk, engelsk

Nederland: nederlandsk, engelsk

Polen: polsk

Portugal: portugisisk

Romania: rumensk, fransk, engelsk

Slovakia: slovakisk

Slovenia: slovensk, engelsk

Spania: spansk

Storbritannia: engelsk

Tsjekkia: tsjekkisk

Tyskland: tysk

Ungarn: ungarsk, engelsk

Østerrike: tysk